SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl: 12 / Sayı: 143 / Kasım 1993 / 4,- DM

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü vesilesiyle partililere ve halka sunduğu mesaj:

TARİHİ HESAPLAŞMA GÜNLERİNDEYİZ

❑ Partimizin 15. kuruluş yıldönümünde, ülke devrimini zafere, bunun için ordulaşmayı ve kitlesel kalkışmayı başarmaya götürmek için üzerimize düşen tüm görevleri bir kez daha bütün yönleriyle kavrayalım ve pratik çabalarımızı yetkin, yeterli ve tam sonuç alıcı kılalım!

1993'ün sıcak kışına girdiğimiz bu aşamada, her bakımdan zafer umutları ülkede adım adım yükselen devrimsel yürüyüşümüzün çabalarıyla gerçekleşmeye yüz tutuyor. Öte yandan gerçekten bir gerileme veya başarısızlık ortaya çıkacaksa, bunun da düşmandan değil halen utanılası etkilerini kişiliklerimizde çeşitli düzeylerde sürdüren, ama yerle bir edilmesi, mutlaka aşılması gereken özelliklerden kaynaklanabileceği, tabii ki bu durumun da hiçbir gerekçeyle savunulamayacağı bir tarzda dönemi kavrıyoruz, gereklerinin ne olduğunu çok açık bir biçimde hem bilince çıkarıyor ve hem de bunu kendimize mal ediyoruz.

Denilebilir ki, tarih bizim için hiçbir zaman bu kadar bağımsızlaşmaya ve her sahada özgürleşmeye imkan vaat eden bir durumda değildi. Yine bilinçli, örgütlü ve tek irade haline gelen partimiz önderliğinde ordulaşmamızla halkımızı hiçbir dönem bu kadar kavramış, ayağa kaldırmış ve başarı yoluna sokmuş değildik. Ayrıca parti tarihimizde, hiçbir yıldönümü, bu kadar kendine güvenme, bunu doğrular temelinde yakalama, başarı için ne gerekliyse ona sahip olma ve böylece yürümeye güç kazanma özelliğine sahip değildir. Yine belirtilebilir ki, 15 yıl, bir çocuk da olsa ne olup olmadığını ortaya çıkarabileceği gibi, bir partinin de bir devrime yeterli olup olmayacağını, onun zaferini gerçekleştirip gerçekleştiremeyeceğini kanıtlayabilecek bir zaman kesitidir. Yani 15 yılda bir parti ya zaferi imkan dahiline sokar ya da bunun tersi olarak aşılır. Çok iyi biliyoruz ki, sadece ülkemizde ve bölgede de değil, dünyanın birçok alanında mevcut partiler başaramaz, hatta dağılırken, özellikle de reel sosyalistlik temelinde kurulan bütün partiler çözülürken, yaratıcı sosyalizmin en yetkin temsilcisi partimizin, bu yıllarda emperyalist-kapitalist sisteme böylesine kafa tutması, bu sisteme karşı irade sergilemesi ve

Devamı 16. sayfada

Kürdistan'da yeniden doğuşun yıldönümünde

HALKIMIZ NİHAİ KAZANMA AŞAMASINDA

Aslında Kürdistan'daki savaşın boyutuna ilişkin gerçeklerin zorlaması ve dayatması sonucu yapılan kimi itirafları bir kenara bıraksak bile, sömürgeci TC rejiminin en üst kademesinde görev yapan resmi ağızların, "Türkiye'yi böldürtmeyiz", "Devlet terörü muhatap alamaz" vb. açıklamaları bile, yeniden büyük doğuş anlamına gelen partimiz PKK'nin 15. kuruluş yıldönümünde, halkımızın, öncüsü önderliğinde iktidarlaşmaya doğru gidiş aşamasının da ötesinde tam iktidarlaşmada ve bunun kurumlaşmasını başarmada kararlı bir yükselişi yaşadığını fazlasıyla gösteriyor.

Gerçeklerin dev aynasında böyle bir tabloyu tüm açıklığıyla seyreden herkesin, yine aynı resmi ağızların her şeye rağmen ısrarla, "Terörün kökü kazınacak" sözlerini dile getirmelerinin nedenini bulmakta zorlanması gerekiyor.

"Misak-ı Milli" sınırları içerisinde "saf Türk" olmadığı için "köle veya uşak olma hakkı"na sahip olan halkımız, bu hakkın kendisini bütün doğal gelişim haklarından uzaklaştırdığı gibi onu insanlıktan çıkarmaya yönelik olduğunu öncüsü PKK önderliğinde görüp ayağa kalkınca, bunun karşısında tutunamayan sömürgeci TC'nin yetkililerinden böyle birbirini ya-

Devamı 2. sayfada

Türk sömürgeciliği, kemalist solculuk ve Dersim

Dersim'de ARGK gerillalarının, pratiği olduğu belirtilen silahlı bir grupla girdiği çatışma sonucunda bu gruptan altı kişinin öldürülmesi üzerine, üstü küllenmiş gibi görünen ciddi bir sorun yeniden tartışmaların gündemine oturdu: Türkiye solunun Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve PKK karşısındaki tavrı sorunu. Çatışmada ölenlere, bunun da ötesinde ajan oldukları gerekçesiyle cezalandırılan bazı unsurlara ve cezalandırılacağı söylenen bazı kişilere sahip çıkan, bu olayların halk ve devrim saflarındaki çelişmelerin çözüm yöntemine ilişkin yaklaşım hatalarından kaynaklandığını ileri sürerek gerçekleri çarpıtan ve bilinçli olarak saptırılmış bir temelden yola çıkan anlayışlar karşısında, öncelikle bu tavrın sorgulanması gerekiyor. Birçok temel soru yanıtını arıyor. Türkiye solu, Kürdistan'da hüküm süren yabancı egemenliğin tasfiye edilmesini amaçlayan devrimci kurtuluş savaşına ne ölçüde dostça yaklaşıyor? Bu sol mevcut yaklaşımlarıyla bu savaşın yanında mı yoksa karşısında mı yer alıyor? Kürdistan ulusal kurtuluş savaşıyla içerikten yoksun sözcüklerden çıkıp pratik bir temele kavuşmuş gerçek bir dostluk ve dayanışma nasıl sağlanabilir? Halkımızın istikrarlı bir gelişim seyri izleyen mücadelesiyle Kürdistan'daki sömürgeci kurum ve kuruluşları dağıtmaya başladığı, yabancı egemenlik aygıtını önemli ölçüde parçaladığı ve kendi iktidar organlarını örgütlendirmeye doğru yürüdüğü bir dönemde, Türkiye solunun çeşitli gruplarının hala Kürdistan'da bazı kesimleri örgütlemekte ısrarlı davranmaları hangi anlama geliyor? Sömürgeci partiler bile ülkemizdeki faaliyetlerini önemli oranda durdurur ve birçok alanda kendi örgütlerini feshederken, bu partilerden daha inatçı bir tavır takınarak Kürdistan'dan vazgeçmemekte ayak di-

Devamı 7. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın kış sürecine ilişkin partililere, ARGK savaşçılarına ve cephe çalışanlarına talimatı:

KIŞ PERSPEKTİFLERİ

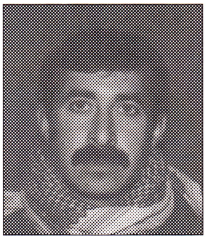
Kazanmamak için hiçbir neden yoktur

Yeni hükümet, bir hükümette var olması gereken bütün işlevini bir tarafa bırakıp, başta gerilla ordulaşması ve savaşımı olmak üzere buna dayanarak ayağa kalkan halkın eylemini ezmekle ve bu temelde sahte bir Kürt reformculuğuyla kendini görevlendirmiş bulunmaktadır. Diğer bütün işler bu temel göreve bağlı olarak ele alınmaktadır. Denilebilir ki, bu anlamda özel savaşın tek ve birincil amacına bağlanmış bir yan güçler hükümeti olarak da değerlendirilebilir. Özel savaş kurmayı, gerek kendi içinde, gerekse siyasal partiler içinde ve mecliste her dediğini kanun düzeyine getirerek uygulatmak için -kendi deyişleriyle- mutabakatı çok güvenilmez olsa da sağlayıp, bu amacına kış boyu ulaşmak istiyor. Aslında bunun hem içte, hem dışta en az desteklendiği, başarısına da fazla güvenilmediği, oldukça kuşkulu ve fazla bel bağlanılamaz bir politika olduğu çokça tartışılmakta, değerlendirilmektedir. Yani böyle bir politik belirlemeyle bu kadar özel savaşa bağlanmaya, en zayıf iç ve dış destekle yol almaya çalışmaktadır.

Geçen bahardan beri, özellikle devlet bünyesindeki çelişkilerin sonucu Özal ekibinin adım adım kenara itildiği ve aynı şekilde o yaklaşımların da en sert bir biçimde tasfiye edildiği biliniyor. Bunun yerine Demirel-İnönü ve Güreş'in el ele vererek daha kemalist-inkarcı bir yaklaşımı, geleneksel

Devamı 4. sayfada

NURHAK DİRENİŞ ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ

Şıxo DİRLİK (Sabri)

ANI YAZILARI 13-15. SAYFALARDA

İKTİDAR, 15. KURULUŞ YILINI TAMAMLAYAN PKK'NİNDİR

KAHRAMAN KÜRDİSTAN HALKI!

"Başkan APO, yüklenin kazanacağız diyor. PKK'yle, ERNK'yle, ARGK'yle donatılan ve büyük örgüt gücüne, büyük savaş gücüne ulaşan Kürt halkı için artık yenilgiden söz edilemez diyor. Her şey bin yıllık özlemlerinizin gerçekleşmesi içindir diyor. PKK, Kürt halkının tarih bilincidir. PKK, halkımızın tüm geleceğinin ifadesidir. PKK, Kürdistan'da zaferin ve kazanmanın adıdır."

19. SAYFADA

PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü nedeniyle Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN'a sunulan bağlılık mesajları

19-20. SAYFALARDA

Kürdistan'da yeniden doğuşun yıldönümünde

HALKIMIZ NİHAİ KAZANMA AŞAMASINDA

Baştarafı 1. sayfada

lanlayan ve doğruları hiç yansıtmayan açıklamalar duymak, elbette şaşırtıcı değildir.

Partimizin bu yeni kuruluş yıldönümünde ortaya çıkan gelişmeler, elde edilen çok büyük kazanımlar, Kürdistan devriminin zaferini süre itibariyle sınırlı zamana kadar yakınlaştırmıştır. Asıl görülmesi gereken yakıcı gerçek budur. Abdullah ÖCALAN yoldaşın deyimiyle, sömürgeci TC rejiminin özel savaşı bu kadar yaygınlaştırması, ulusal kurtuluş mücadelemizin büyük başarı ya da kazanım yolunda olduğunu kanıtlıyor. Dolayısıyla Kürdistan'daki durumun değerlendirmesi yapılırken, temel alınması gereken nokta somut gelişmeler ve bunların ortaya çıkardığı sonuçlardır. Karşımızdaki düşman sıradan değil, varlığı inkar ve imha üzerinde şekillenen ve hiçbir zaman PKK gibi bir tarafla karşılaşmayan, bu nedenle de -zayıflığını da bilerek- büyüklük kompleksine kapılan ırkçı, barbar bir düşmandır. TC'nin, PKK önderliğindeki halkımızdan aldığı büyük yenilgiyi kabullenmesi de beklenemez. Hiç şüphesiz onun kabullenip kabullenmemesi halkımız açısından bir sorun teşkil etmiyor. Nitekim "kölelik veya uşaklık hakkını" tanıdığı halkımız üzerinde resmileştirdiği "söz hakkını" yitirmiş durumdadır. Geçmişte halkımızı "köle veya uşak" gördü, bugün de "terörist veya baldırı çıplak eşkıya" olarak görüyor. Bunda şaşılacak bir husus yoktur.

"Güneydoğu bölgesinde devlet sancısı çekiliyor. Ve bölge giderek PKK'nin egemenliğine giriyor" sözleri, PKK'nin başaramayacağını söyleyip onu "terörist" olarak nitelendirenlere aittir.

Yine özel savaş rejiminin imajına ihtiyaç duyduğu TC Başbakanı son açıklamalarından birinde "Uykusuz gecelere devam" diyordu. Ama aynı zamanda hemen her vesilede "PKK'nin kökünü kazıyacağız" sözlerini de eksik etmiyor.

Soruna gösterilen yaklaşımlardaki büyük çelişkilerden gelişmelerin asıl düzeyini rahatlıkla görebiliyoruz. Sorunla ilgili herkesin artık duymaktan bıktığı eski bir klasik yaklaşım sergileniyor. Bu yaklaşımın sınırlı bir başarı sağlaması bile hayaldir. Cumhurbaşkanı Demirel'in bir gazeteciye açıkladığı gibi, mevcut klasik yaklaşımın dışındaki her politika ulusal kurtuluş mücadelemize taviz anlamına gelmektedir. Ancak klasik inkarcı tutumda ısrar etmenin TC lehine gelişme yaratmadığını da hemen belirtelim. Bu gerçek hiçbir şekilde inkar edilemeyecek kadar açık bir durumdadır. Düşmanın bu konudaki inisiyatifinden bahsedilemez. Kurtarılamayacak kadar yıkılmıştır. Artık son çırpınışlar içerisinde geçmişi hayal ediyor. Özel savaş rejiminin kukla temsilcisi bu hayali "Kürt kökenli vatandaşlarım Kürtlükleriyle övünsünler. Biz onları Kürt olarak sevelim. Ama benden Kürtlüğe dayalı idari, siyasi haklar istemesinler. Buna asla izin vermem" sözleriyle dillendiriyordu. Artık bunda çok gecikilmiştir. Çünkü karşıdaki Kürt eskisi gibi devletten korkup devlete sadakat göstermiyor, tersine böyle olan geçmişinden nefret ediyor ve bu geçmişin bütün izlerini ve sahiplerini kalıcı bir şekilde mahkum etmek için ölümüne savaşıyor ve kazanıyor. O artık insanlığını kazanıyorken, insanlığını kaybetmeyi asla düşünemez. Lanetli geçmişe davet, hangi sözlerle süslenirse süslensin, hangi sahte vaatlerle donatılırsa donatılsın, en ağır kölelik zincirlerini kırmakla kalmamış, büyük özgürlüğü yakalamış bir halk için gülünüp geçilecek bir olaydan başka bir şey olamaz.

"Türkiye Cumhuriyeti, yüzyılın başındaki Türkiye'den çok daha güçlüdür" açıklaması yapılıyor. Sözümona bununla hem PKK tehdit ediliyor ve hem de halka güven veriliyor. Amaçlananı bir kenara bırakalım, fakat söylenen sözler gerçekten de doğru. Ancak asıl olan ve sömürgeci egemenleri çılgına çeviren, bu kadar güçlü Türkiye'nin PKK karşısında yenilgiden yenilgiye sürükleniyor olmasıdır. PKK'nin, güçlü olan Türkiye'den her bakımdan daha güçlü olduğu ve bu konumuyla büyük bir gelecek vaat ettiği 15. yıldönümünde çok açık bir şekilde gözler önüne serilmiştir.

Eğer gerçek böyle değilse neden en basit örneklere sarılınarak, "PKK'ya en iyi cevabı Naim verdi" veya "Türkiye'nin Galatasaray galibiyetine ihtiyacı vardı" sözleri sarfediliyor?

Hiçbir çaba devletin çözülüşünü gizleyemez

Geçen Ekim ayında sömürgeci basın-yayın ve kimi devlet yetkilileri TC'nin Kürdistan'da otorite olup olmadığını yaygınca tartışmak zorunda kalıyor ve bunun ne denli büyük bir tehlike olduğu konusunda uyarıda bulunuyorlardı. Bu kesimlerin açıktan yaşadığı büyük panik olduğu gibi kamuoyuna da yansıyordu. Özellikle Demirel'in şahsında yaşandığı gibi bu panik daha o zaman rejim tarafından çok tehlikeli bulunuyor ve yatıştırılması için, ya da böyle bir tartışmanın kesilmesi için yukarıdan emir geliyordu. Sonuç, herkesin tahmin edebileceği biçimde oldu. Dolayısıyla gündem değiştirildi, yerine devletin "güçlülüğünü" ve "kararlılığını" işleyen konular yerleştirildi.

Kendi kendilerini kandırma veya zaman kazanma anlamına gelen bu yeni gündemin beslenmesi için gerekli açıklamalar da yapılıyordu. İşlenen esas tema "PKK'nin kökü kazınmadan sorun çözülmez" sözlerinde ifadesini bulan yaklaşım oldu. Demirel, "Silahlı terörist dağdan indirilmedikçe sorun bitmez. Devlet güçlüdür ve bunu başaracaktır" şeklindeki açıklamasını bir kez daha tekrarlarken; Tansu Çiller, "Yöre halkı kararlılığımızı görünce PKK'ya tepki duymaya başladı" biçiminde psikolojik amaçlı gülünç demeçler veriyordu.

Sömürgeci rejimin çöküş süreci veya çözümsüzlüğü o kadar derin ve o kadar açıktan yansıyor ki, gerçeğin asıl boyutlarını kapatmak mümkün olmuyor. Nitekim devlette yaşanan çözülüşün her gün biraz daha derinleşmesinin bir nedeni de ısrar edilen bu yaklaşımın bir sonucudur. Öyle ki mevcut durum o kadar anlaşılır bir boyuttadır ki, söylenecek fazla bir söz bırakmamaktadır. Bu sorunun devletin inisiyatifinden, kontrolünden çıktığını söyledik. Ne kadar çaba sarfedilse de gerekli olan "mutabakatı" sağlayamaz. Tek sesliliğin bozulmasını hiçbir çaba önleyemez. "Bu hükümet Güneydoğu sorununu çözemez", "Ulusal seferberlik içine girmek zorundayız. Yoksa gidiyoruz", "Hep iyimser olmaya çalışırım, ama bu gidiş insanda iyimserlik bırakmıyor. İyice tartmak gerek. Nereye gidiyoruz?" vb. açıklamaların bir de söz konusu gerçekle bağlantılı yorumlanması gerekiyor.

Geçmişte çokça başvurulan ve hep inkar yaklaşımına hizmet ettirilen "dış kaynak" ya da "dış destek" iddiasına yeniden başvurma ihtiyacı duyuluyor. Bu da aklın-mantığın sınırlarını zorluyor. Komşuları tehdit etme, sözümona gerekirse savaş açma söylemleri tekrarlanıp duruluyor. Çok açıkça görüldüğü gibi bundan alınan hiçbir sonuç yok. Kaldı ki, bu kuru kabadayılığa karşı komşular, bırakalım sinmeyi, tersine ciddi-sert tepki gösteriyorlar. Hiç şüphesiz bunda haklı olan çokça gerekçeleri vardır. Çünkü PKK Kürdistan'dadır, orada sökülmezcesine kök salmıştır, halklaşmıştır, milyonların örgütlü gücüne dönüşmüştür, yine aynı topraklarda güç temelinde gerçek temsilci ve taraf olarak bütün dünyada ciddiye alınır olmuştur. Bu gelişme bile bir yerde devrimdir. Tartışılmaz gerçek olan, PKK'nin bu devrimi "Misak-ı Milli" sınırları içine hapsedilen Kürdistan'da TC'ye karşı başarmış olduğudur. Bu gelişme genelde uluslararası alanda, özelde ise TC'nin çevresindeki bütün komşuları tarafından çok iyi biliniyor. Dolayısıyla bölgenin en barbar gücü olarak TC'yi tanıyan komşuları, "teröristleri desteklemeyin" uyarılarına karşı ona PKK'nin Kürdistan'da ortaya çıkardığı gelişmeleri hatırlatarak susturuyorlar.

Sosyal demokratlık maskesi altında sömürgeci özel savaş rejimini temsil eden SHP Genel Başkanı Murat Karayalçın, kendilerine karşı savaşanlar arasında boynunda haç taşıyan Hıristiyanların da olduğu yönünde açıklamalar yapıyordu. Yine Suriye denetimindeki Kürdistan parçasından yoldaşlarımızın Kuzey Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesinde yer alarak savaşmaları ve şehit düşmeleri, "PKK dış kaynaklı" iddiasına gerekçe gösteriliyor ve bu durum Suriye'nin sıkıştırılmasında koz olarak kullanılıyordu. Bu iddialar ve gerekçeler saçma ve basit yaklaşımlardır. Politik olan herkesin yakından gördüğü ve kabul ettiği gibi TC'nin kendisi dış merkezlerin desteğiyle ayakta tutuluyor ve PKK karşısında yaşatılıyor. Öyle ki, dış devletlere "PKK bir terör örgütüdür" açıklamasını yapmaları karşılığında her şeyini vermeye hazır olan yine TC'nin kendisidir. Dünyanın egemenliğine oynayan devletlerden büyük siyasi ve askeri yardım alanın ve bütün geleceğini bu devletlere bağlayanın TC olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Nitekim Çiller'in ABD gezisi sonrasında, bir ABD gazetesinde yayınlanan "Satılık Müttefik" başlıklı yorum, TC'nin söz konusu gerçeğine kısmen de olsa dokunduğu için sömürgeci yetkililerde tepki uyandırdı. Gerçekten de her dış gezinin odak noktası PKK olduğu gibi, PKK'nin yok edilmesine yardımcı olunması karşılığında Türkiye satılığa çıkarılıyor. Türk egemenleri çıkarlarını korumak ve geleceklerini güvenceye almak pahasına emperyalist güçleri çeşitli biçimlerde Türkiye'ye ortak etmeye çalışıyorlar.

Devrimin yakaladığı bu aşamada ve devamında TC'nin bu türden aslı olmayan iddialara başvurması daha fazla beklenebilir. Bu iddialarıyla bir yandan mücadelemizi ve onun önderliğini karalamaya çalışırken, diğer yandan kendisinin dışa bağımlılık durumunu kapatmayı, dengelemeyi amaçlamaktadır. Almanya, Fransa, İngiltere ve İsviçre'nin son dönemlerde yurtseverler şahsında mücadelemize karşı içerisine girdikleri tutumun izahı çok açık değil midir? Yine dış devletlerin ya da yabancı yetkililerin PKK aleyhinde en sıradan açıklamalarına dört elle sarılarak, bunları bütün basın-yayın kurumlarıyla iç ve dış kamuoyuna zevkle duyuran, "PKK'nin dış kaynaklı" olduğunu söyleyen TC'nin kendisi değil midir?

Geçerken şu noktayı vurgulamak gerekiyor ki, PKK, kendisini ulusal kurtuluşçulukla sınırlayan bir hareket değildir. Bunun sınırlarını aşarak bir insanlık hareketi konumuna ulaşmıştır. Safları insanlığın yüceltilmesi mücadelesine katkı sunmak isteyen herkese açıktır. PKK, tarihin en zorlu koşullarında en anlamlı bir mücadeleyi başarılı bir şekilde yürütmekle insanlık davasında söz hakkını elde etmiş ve bu konuda bir çekim merkezi haline gelmiştir. Bunda yadırganacak hiçbir husus olmadığı gibi, tersine gurur verici, oldukça sevindirici bir gelişme durumundan bahsetmek gerekiyor. Dolayısıyla halkımız, PKK'nin öncülük ettiği davasının bir insanlık davası niteliğini de taşıdığını görmeli; "Apo Ermeni'dir", "PKK dış güçler tarafından kullanılıyor" vb. iddiaları da kulak asmaya değer bulmamalıdır. Sömürgeci rejimin söz konusu iddiaları kendi zayıflıklarını gizlemenin bir aracı olarak gündeme getirdiğini unutmamalıdır.

Nitekim yaşamın bütün sahalarında TC'nin yaşadığı çözülme gün gibi ortadadır. Bunun sayısız örnekleri somut bir şekilde gözler önündedir. Erzurum, Muş, Maraş, Bayburt vb. bazı yerlerde yapılan PKK aleyhtarı gösteriler, yaşanan rejimin bunalımından kopuk olaylar değildir. Bu gösteriler, yansıtılmaya çalışıldığı gibi asla halkın PKK'ye tepki duyduğu anlamına gelmez. MHP'li faşistler, devletle işbirliği içinde bulunan kesimler ve bunların içinde çok az sayıda kandırılan çevreler, o da yoğun çabalar sonucu bir araya getirilip devlet güvencesinde yürütülüyorlar. Bu gösterileri son dönemlerde yaymaya çalışmak, çok yeni bir gelişme biçiminde yansıtmak ve yine bu gösterilerde "Apo Ermeni uşağıdır", "Kahrolsun PKK", "Türkiye PKK'ya mezar olacak" vb. sloganlar attırmak, yeri geldiğinde çok güçlü ve büyük olduğu propagandası yapılan TC'nin ne kadar küçüldüğü, ne kadar basitleştiği, ne kadar acizleştiği ve adeta PKK karşısında bir devlet olmaktan çok basit bir katiller örgütü durumuna düştüğü konularında bir belge olmaktadır.

Burada belirtilmesi gereken bir gerçek vardır: Türkiye ve Kürdistan'da PKK'ye karşıt olan kesimler yok değil. Bunlar bile kendilerinin tam güvenlikte olduklarından emin olmadan PKK'ye yönelik karşı-faaliyete açıktan başvurma tehlikesini göze alamıyorlar. PKK'nin "ihanete ve her türden halk düşmanlığına özgürlük tanınmayacaktır" ilkesi, bu kesimleri ezmeye her zaman hazırdır. TC Cumhurbaşkanlığı hemen her zaman "devlet her yerde" açıklamasını yapar. Ama her yerde olan bu devlet her yerde PKK'den darbe üstüne darbe almaktadır. Bu, devletin her yerde hedef durumunda olduğu, PKK'nin ise her yerde haksızlığa ve baskıya karşı hesap sorucu bir pozisyonda bulunduğu anlamına geliyor.

Bu konuda son olarak söylenebilecek söz ise, rejimin yönlendirmesi altında halkımıza ve mücadelemize karşı kullanılan MHP'li faşist-kontralar işledikleri insanlık suçlarının bedelini çok ağır ödeyeceklerdir. Abdullah ÖCALAN yoldaş, "Kış Perspektifleri" başlıklı değerlendirmesinde bu konuda perspektif sunmuş ve gerekli yönelim için talimat vermiştir.

Türkiye ve Kürdistan'da olayların ve olguların akışını belirleyen ulusal kurtuluş mücadelesi ve buna karşı geliştirilen karşı-devrimci özel savaş olduğu için, her önemli gelişme farklı bir biçimde gündeme geliyor, dolayısıyla sonuçları yine aynı nedenden dolayı değişik türden yansıyor. Yaşanan bu olağanüstü günler devrim ve karşı-devrim cephesi tarafından karşılıklı bir şekilde lehte değerlendirilmeye çalışılıyor. Fakat burada gözden kaçırılmaması gereken önemli bir nokta, devrim cephesinin haklılığı, doğruluğu ve gerçekleri temsil ettiği ve karşı devrim cephesinin ise bütün gücüyle bunun tersini temsil ederek, her şeyini devrimci cepheyi karalamaya ve onun başarısını engellemeye ve kendini kurtarmaya çalıştığıdır. Bu konuda rejimin kendi çıkarlarını ifade eden sınırlar içinde hareket eden iktidar, muhalefet ve diğer kurumları arasında bir mutabakat söz konusudur. Ancak bu mutabakata rağmen başarılı olunamaması, Kürdistan devrim mücadelesinin zaferin eşiğine geldiğinin açıktan olmasa da kabul edilmesi durumu söz konusudur. İşte bu gelişme seviyesi, rejimin üzerine ağır bir yük olarak bindiği gibi, onun temsilcilerini de zor durumda bırakmaktadır.

İşte bu zorlanmanın, söz konusu ağır yükün büyük sorumluluğunun rejimin perde önündeki temsilciliğini yapan hükümet ve muhalefet partilerinin arasındaki ilişkilere de yansıdığını görüyoruz. Kürdistan sorununun sömürgeci rejimin yıkılışı konusunda tehlike çanlarını çalması bu temsilcilerde de büyük panik yaratıyor. Bu ağırlığın altında kalmamanın manevraları yapılıyor, yürütülen politikalarda bunun etkileri görülüyor.

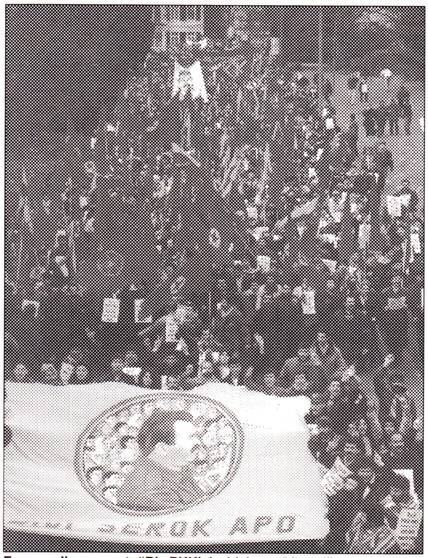
Bu nedenle sömürgeci muhalefet partilerinin mevcut hükümete, sömürgeci hükümetin ise sömürgeci muhalefet partilerine yönelik politikalarını

ve eleştirilerini bu yönüyle de değerlendirmek gerekiyor. Bazı sömürgeci yetkililer, yine rejimin bazı akıl hocaları, bu durumu yüzeysel ve basit bir tarzda ele alıp oy kaygısı şeklinde değerlendiriyorlar ki, esas gerçeğin gizlenmesine hizmet ediyorlar. Elbette çıkar çevrelerinin vatandaştan oy alma kaygısı vardır. Ancak Türkiye normal koşulları yaşayan ve ciddi sorunlardan yoksun olan bir devlet olmaktan çoktan çıkmış bulunmaktadır. Dolayısıyla sömürgeci egemenlerin kaygıları hem büyümekte ve hem de çeşitlenmektedir. Öte yandan tarihte örneklerine çokça tanık olunduğu gibi devrim aynı zamanda bir hesap sorma hareketidir. Devrimin bu gerçeğinden dolayı karşı-devrimi temsil edenler, hem devrimin kendilerinden hesap sormasından, hem de perde arkasındaki güçlerin başarısızlıklardan dolayı kendilerine suçu yüklemelerinden telaşa kapılırlar. Devrimde böyle bir aşamanın yakalandığını, bir de sömürgeci düzen içi resmi güçlerin ilişki ve politikalarına bakarak söyleyebiliyoruz.

"Erken seçimle güçlü bir hükümet bu sorunu çözer", "Kan üzerinde politika yapıyor", "Geçmişte neredeydiler, yalan söylüyorlar", "Uyarılarımız dikkate alınsaydı, sorun bu boyuta ulaşmazdı", "Sorumsuz politikalar sonucu ülkemiz bölünme tehlikesiyle karşı karşıya gelmiştir" ve buna benzer çok çeşitli açıklamaları hemen her gün duymak mümkündür. Bu suçlayıcı temeldeki açıklamalar, aslında hesap vermekten kaçınmayı da amaçlamaktadır. Gerçekte ise bu yönlü açıklamalarda bulunan herkes suçludur. Bugün bunlardan hiçbiri halklarımızın gerçek çıkarlarını ifade eden sorunun köklü çözümüne yanaşmamaktadır. Bu çözümsüzlük noktasındaki ısrarlı yaklaşım, daha çok kanın dökülmesine, enflasyonun daha büyük rakamlara ulaşmasına ve sonuçta bunun bütün faturasının halka çıkmasına yol açmaktadır.

Kaldı ki, özellikle 1980'li yıllardan bu yana sömürgeci rejimin bütün hükümetleri bir kukla olmaktan, çözümsüzlüğü derinleştirmekten öteye bir rol oynamamışlardır. Tabii ki onların çözümsüzlüğü rejimin çözümsüzlüğüdür. Bu, her zaman yapılacak siyasal değerlendirmelerde akılda tutulması gereken önemli bir noktadır. Sömürgeci partilerin görünürdeki yaklaşım ve ilişkileri, bu önemli noktanın, kesin olan bu gerçeğin kamuoyu tarafından bilinmemesi ya da görülmemesi temelindedir. TC Başbakanı yaptığı açıklamaların birinde, "Türkiye'yi 10 yıldır oyuna getiren getirene... 1993'ün başında terör örgütü PKK'nin ilan ettiği ateşkese de hükümet elini uzatmış ve onun oyununa gelmiştir" şeklindeki sözlere yer vermesi, kamuoyuna yönelik bir aldatmaca yaklaşımıdır. Biliniyor ki, şimdiki başbakan ve o zamanki devlet bakanı Tansu Çiller de hükümette görev yapıyordu. PKK'nin tek yanlı ilan ettiği ateşkese karşı Demirel başbakanlığındaki hükümet beklenmedik bir gelişmeyle karşı karşıya kalmış, baharda devreye girdirilecek imha operasyonu felce uğramıştı. Devlet kendisi açısından şok etkisi yaratan bu gelişmeyle bağlanmış ve bu nedenle planlandığı gibi imha operasyonlarını sürdürememiştir. Fakat her çabasıyla ateşkes koşullarını değiştirmeye çalışmıştı. En nihayetinde ateşkes koşulları ortadan kalktığında ise, iç ve dış kamuoyuna yapılan açıklamalarda, çok ikiyüzlüce PKK'nin ateşkesi bozduğu belirtilmişti. Tansu Çiller'in bu açıklaması üzerine ise, o dönemin Başbakanı Demirel, eski İçişleri Bakanı İsmet Sezgin ve diğer bazı ilgililer birer açıklama yaptılar ve ateşkese uymadıklarını belirterek kendi kendilerini yalanlamış oldular.

Bütün bunları durdurulamayan çöküşün, yenilginin ve bir türlü giderilemeyen acizliğin belgeleri olarak değerlendirmek gerekiyor. Sömürgeciler Kürdistan'daki devrimsel gelişmeleri oldukça ciddiye alıyorlar. Bütün düzenlemeleri buna göre yapmak durumunda kalıyorlar. Söz konusu düzenlemelerde de oldukça büyük bir zorlanmayı yaşıyorlar. Özel savaş türemesi kadrolarla politikalarını yürütemiyorlar. Her türlü özel savaş yöntemlerine rağmen gelişme yolundan alıkonulamayan ulusal kurtuluş mücadelemiz karşısında ısmarlama politikacılar beklenenden daha kısa sürede yıpranıyor ve varlıkları tartışma konusu oluyor. Tansu Çiller'in çok kısa sürede yıpranması, bu duruma açık bir örnektir. Devrimsel gelişme o kadar hızlı bir şekilde seyrediyor ki,

Emperyalizme yanıt: "Biz PKK'yiz, bizi yasaklayın!"

özel savaş rejimine politikacı değiştirme fırsatını bile vermiyor. Son DYP Kongresi'nde Tansu Çiller'in rakipsiz aday olarak genel başkan seçilmesinin bir nedeni de bu durumla bağlantılı bir olaydır.

Nitekim DYP Kongresi'nde yapılan düzenlemeler, konuşmalar, açıklamalar ve gösterilerin hepsi sömürgeci özel savaşın etkisindeydi. Kongre salonunda özel savaş gösteri yapıyordu. Tansu Çiller'in seçilmesinden tutalım konuşmasına kadar hepsine yön veren özel savaştı. DYP zaten sömürgeci bir parti ve mevcut sistemin sadık savunucusudur. Ancak buna rağmen bu politikasını bile kongresine yansıtma durumunda olmadı. Delegeler ise özel savaşa nasıl alet olduklarını bile fark etmediler. Kongrede "Kahrolsun PKK", "Türkiye Apo'ya mezar olacak" gibi sloganların atılması ve yine Çiller'in genel başkan seçildikten sonra yaptığı konuşmada "İlk hedef PKK" olduğunu özellikle vurgulaması, özel savaşın kendisini konuşturmaktan başka bir şey değildi. DYP içerisinde Çiller'den büyük rahatsızlık duyulmasına rağmen, onun ezici oy çoğunluğuyla seçilmesi bu konudaki örneklerden biridir. Şüphesiz bu şaşırtıcı bir gelişme olmadı; beklenen sonuç farklı değildi.

Görülüyor ki her şeye yön veren sömürgeci özel savaştır. Bütün sömürgeci iradeler ona tabi kılınmıştır. Rejim bunun dışında hiçbir politikaya izin verebilecek gücü kendisinde bulamıyor. Bu durum tüm çıplaklığıyla ortada olduğu için, hangi çaba ve yöntemlere başvurulursa vurulsun halkımızın PKK önderliğinde tam iktidarlaşmaya doğru gittiği gerçeği gizlenemez. Yaşanmakta olan gerçek, hakkında fazla söze gerek olmayan böyle bir durumdur. Sömürgeci demagojilerin, ikiyüzlü açıklamaların gerçekler karşısında dayanma gücü hiç kalmamıştır.

Emperyalizm TC'nin suç ortağıdır

İlkin Almanya, ardından "yeni dünya düzeni" çerçevesinde çıkarlarını Almanya ile birlikte hareket etmekte bulan Fransa, bir süre sonra da İsviçre ve İngiltere Kürdistanlı yurtseverlerin demokratik kuruluşlarına, işyerlerine ve evlerine baskınlar düzenlediler. Bu baskınlar beklenen yönelimlerdi. Kürdistan devrim mücadelesinin iktidarı yakaladığı ve artık tam iktidarlaşmaya hazırlandığı bir döneme tekabül eden bu tavır, TC ile birlikte halkımıza yönelik geçmişten beri işlenen ortak suçlara bir yenisinin daha eklenmesi ve belgelenmesidir.

Kürdistan topraklarının bölüşülmesinde ve yine kendi öz toprakları üzerinde yaşayan halkımızın sömürgeleştirilerek köleleştirilmesinde emperyalizmin rolü vardır. Söz konusu devletlerin ve diğer emperyalist güçlerin kendi ülkelerinde yaşayan halkımızın şahsında ulusal kurtuluş mücadelemize yönelmeleri, Kürdistan'da PKK önderliğinde sağlanan gelişmelerden ve bunun Kürdistan'a sığmayıp uluslararası alana kadar etkide bulunmasından kopuk bir durumu ifade etmiyor. Bu konuda temel nedenler yanında birçok ayrıntılı gelişme de sıralanabilir. Fakat esas olarak bunun, uluslararası mutabakatın Avrupa cephesinin saldırıları ya da bir çeşit kuşatması olarak görülmesi ve değerlendirilmesi çıkış noktası olarak kabul edilmesi en gerçekçi yaklaşımdır. Burada önemle görülmesi gereken gerçek, bu yönelimin sınırlı bazı güncel ekonomik çıkarlarla sınırlı olmadığıdır.

Yine dikkatlerden kaçırılmaması gereken bir nokta da, bu yönelimlerin ya da baskınların politik amaçlı olup yurtseverlerin, başta Almanya ve Fransa olmak üzere, diğer devletlerde TC kuruluşlarına yönelik eylemlerde bulunmasının sonucu olarak gündeme gelmediğidir. Tekrar hatırlatmak gerekirse, diğer emperyalist ülkelerin yanısıra özellikle Almanya ve Fransa'nın askeri ve siyasi olarak yoğunca desteklediği sömürgeci TC'nin Kürdistan'da yaptığı katliamlara ve yürüttüğü dizginsiz teröre karşı misilleme haklarını kullanan Kürdistanlı yurtseverler doğal tepkilerini dile getirdiler. Kaldı ki, yurt dışında bulunan bütün TC kuruluşları çok çeşitli maskeler altında ajanlık faaliyetlerini yürütmek için vardırlar. Bugün Türkiye, emperyalizmin onayı olmadan tek bir ciddi adım atabilecek güce sahip değildir. Dolayısıyla dünyada insan hakları ve demokrasi konularında şampiyon olduklarını belirten belli başlı emperyalist ülkeler, isteseler bir günde TC'nin Kürdistan'daki katliamlarına ve terörüne son verebilecek bağlara sahiptirler. Neden TC soykırım boyutlarına varan katliamları nedeniyle bir söz düzeyinde bile kınanmıyor da, dünyanın gözleri önünde çok haksızca katledilmesine en doğal tepkisini dile getiren Kürdistan halkı terörist olarak mahkum ediliyor ve türlü türlü sahte gerekçelerle tutuklanıyor? Bu noktada büyük bir ikiyüzlülük ve çok açık olan çifte standart uygulaması vardır.

Yukarıda bu baskınların ulusal kurtuluş mücadelemizin yakaladığı iktidarlaşma aşamasıyla bağlantılı olduğunu söyledik. Özellikle ABD ile birlikte Almanya ve Fransa, TC ile PKK arasında 10. yılını yaşayan savaşta çok kapsamlı askeri ve siyasi yardımlarla TC'den yana taraf oldular. Gelinen noktada Kürdistan'dan kovulmak üzere olan TC'nin çöküşe gitmesi, bunca yardımların boşuna harcanması ve bununla birlikte yine bunca çıkarın tehlikeye girmesi anlamına gelmektedir. Türkiye çok iddialı olduğu 1993 yılını hiç beklemediği bir düzeyde kaybetti. Dizginsiz askeri şiddet politikasına, boyutları uluslararası düzeye varan mutabakata rağmen PKK, bütün zorlu süreçleri aşarak sonuç alma dönemine girdi. Emperyalizmin onayından geçen şimdiye kadarki TC politikası Kürdistan sorununu çözememiş, tersine sorunun kendileri açısından daha tehlikeli boyutlara ulaşmasına neden olmuştur. Dolayısıyla bu noktadan sonra yeni çözüm yöntemleri, eskisini aşan yeni politikalara ihtiyaç duyulmaktadır. Geçen dokuz bahardan sonra onuncu bahar bekleniyor. Fakat geçen baharlarda olduğu gibi gelecek baharlardan umutlu olunamıyor.

Bu nedenle "uluslararası mutabakat" bu kış da bir daha bütün cephelerden saldırıya geçiyor ve PKK zayıflatıldığı oranda avantaj sağlamaya çalışıyor. Güney'deki güçler kışkırtılıyor; Suriye ve İran'la ortak harekat ("sınır ötesi") düzenlenmek isteniyor; en uygun durumda olan Almanya ve Fransa PKK'yi kuşatmaya alarak sesini kısma görevini üstleniyor. Bir yandan dışta bu yoğun saldırı furyası devam edip PKK en azından meşgul edilirken, diğer yandan TC de Kürdistan'da vahşette sınır tanımadan katliamlarla sonuca gitmek isteyecektir. Kısacası uluslararası mutabakatın düğmesine basılmış durumdadır.

ABD, Almanya, Fransa ve diğer emperyalist devletlerin bu tutumlarını çok yönlü değerlendirerek sonuçlara ulaşmak gerekiyor. PKK'yi tümden karşılarına dikme riskini göze alacak kadar acemi değildirler. Öte yandan partimizin emperyalizme güvendiği ve bu nedenle tedbirsiz olduğu yanılgısına düşülmemelidir. Nitekim PKK'nin önderlik ettiği mücadele, sadece Avrupa devletlerinde değil, yıkımını hedeflediği TC devletinde bile çelişkileri vb. olanakları değerlendirip örgütleniyor. PKK, emperyalist devletlerle TC'yi konumlarına göre değerlendirse de her iki tarafın da karşıt cephede olduğunu gözardı etmiyor. TC'ye karşı olduğu gibi, emperyalizme karşı da tarihsel ve güncel gerçeklikleri dikkate alarak politika geliştiriyor ve buna göre olası bütün yönelimleri hesaba katarak tedbirlerini alıyor. Elbette bu son durumları da değerlendirecek ve geçmiş mücadele tarihinde bu tür karşı-devrimci saldırı kampanyalarını başarıyla atlattığı gibi bundan sonra da daha üst düzeyde bir başarıyla atlatmasını bilecektir. Dolayısıyla PKK yasaklansa da, tam karşıya alınsa da (kaldı ki PKK bir daha sökülmezcesine kök saldığı Kürdistan'dadır), eli kolu bağlanacak bir hareket değildir. O her şeyden önce milyonların kişiliğinde yaşıyor; milyonlar da ne yok edilebilir ve ne de durdurulabilir. Tarihte benzerine tanık olunmadığı bir biçimde ve haksızlıkta bir hareketin bu düzeyde içte ve uluslararası alanda saldırıya uğramasının temel nedenlerinden biri de bu değil midir? Ayrıca PKK, mevcut sömürgeci ve emperyalist yasalara göre kurulmuş bir hareket değil ki, onların yasaklama kararlarıyla, sindirme, kontrol altına alma yönündeki saldırılarıyla faaliyetleri durdurulabilsin. Tersine mevcut sömürgeci ve emperyalist yasaya ya da düzene karşı hiçbir hareketin cesaret edemeyeceği bir kararlılıkla, hiçbir koşulda boyun eğmez bir tavırla, taviz vermez bir bağımsızlıkçı çizgiyle kendisini örgütleyen ve mücadele eden bir harekettir.

Biliniyor ki, resmen kabul edilsin veya edilmesin PKK dünyada muhatap alınmak zorunda kalınan bir güçtür. Almanya, Fransa, İngiltere, İsviçre vd. devletler baskınlar yapabilir, yurtseverlerimizi tutuklayabilirler; yine emperyalist dünyanın önderliğine oynayan ABD daha farklı karşı-devrimci yöntemlerle PKK'yi tasfiye planlarını geliştirebilir. Ama TC'nin yenilgisi kendilerinin de yenilgisi değil midir? Neyi ne kadar başarabilirler? Bu sorunun cevabı, TC'nin durumudur. PKK, bütün bu devletlerden daha fazla kitleyi ayağa kaldırabileceğini, harekete geçirebileceğini kanıtlamıştır. Yurtdışında yüzbinin üstünde kitle her zaman eyleme hazırdır. Kürdistan'daki katliamlara ve emperyalist güçlerin baskılarına seyirci kalmayacağını ortaya koymuştur. Emperyalist güçlerin kendi ülkelerinde yaptığı veya yapacağı baskılar-saldırılar, olsa olsa bu ülkelerde yaşayan yurtseverleri daha da militanlaştırır, örgütlendirir, birleştirir, öfkesini kabartır, bütün engeller üzerine çekinmeden yürür hale getirir. Bu militan kitle, onun kurumları kapatılarak susturulamaz. Yine Türkiye'de vd. Ortadoğu ülkelerinde emperyalizmin az çıkarları yoktur. Diğer yandan PKK'nin bu çıkarlara karşı kullanacağı kozlar için de fazlasıyla gücü vardır.

PKK ulusal kurtuluş davasının zaferi için tarihin en büyük zorluklarına katlandı ve bir bir bütün bunları aşmayı başardı. Kısacası asıl zorlukları aşmış durumda; şimdi Kürdistan ondan soruluyor. Bunu Kürdistan ilgili bütün dünya güçleri kavrayabilecek tecrübelere sahiptirler. Dolayısıyla emperyalist devletlerin yaptıkları, bir yerde onlar açısından PKK'yi muhatap almak, dolaylı yöntemlerle diyalog yolunu açmak anlamına da geliyor.

Bütün yurtseverler, TC'nin saldırılarına karşı olduğu gibi, emperyalizme de verebilecekleri en doğru ve en anlamlı karşılık, Kürdistan davasına ve onun öncü gücü PKK'ye her koşulda, her zamankinden daha fazla sahip çıkmak ve bunun için ne gere-

Devamı 31. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın kış sürecine ilişkin partililere, ARGK savaşçılarına ve cephe çalışanlarına talimatı:

KIŞ PERSPEKTİFLERİ

Kazanmamak için hiçbir neden yoktur

Düşmanın ezme ve kendi siyasal yapısıyla bütünleştirmeye dayalı tasfiye politikasını boşa çıkaralım, devrimci savaşı kitleselleşmede, gerillayı kurtarılmış bölgelerin hakim gücü haline getirmede sonuna kadar kullanalım!

Baştarafı 1. sayfada

cumhuriyet politikasını hayata geçirmek istediklerini ve bunun da büyük bir kargaşaya, hem içte, hem dışta eleştiriye yol açtığını ve yoğun tartışmalarla birlikte bunu götürmeye çalıştıklarını bugün daha iyi görüyoruz. Özellikle son terör yasasıyla, eskisinden bile daha geri anti-demokratik uygulamaları geliştirerek kendilerini kurtarmak istediklerini -aslında devletten ziyade kliklerini kurtarmak istediklerini- iyi biliyoruz.

Devlet içindeki gerginliğin cinayetlerle dışa yansıyan biçimleri bile aslında bir suç şebekesi durumuna geldiklerini gösteriyor. Ve bunu aşmak için tüm umutlarını işte "terörü önledik mi, kendimizi başarılı hissederiz" biçiminde bir kanıya kaptırdıkları çok açık görülmektedir. Bunun için Tansu Çiller'i Amerikan vatandaşlığından da yararlanarak kullanmak istedikleri ve oldukça da kullandıkları, ayrıca muhalefeti de biraz kendilerine bağladıkları görülüyor.

Kürdistan'da sömürgeci partilerin tümüyle teşhir ve tecritinin sağlanmış bulunmasıyla birlikte muhtemelen önümüzdeki yerel seçimlerde, özellikle kontrolün tümüyle elden gideceği anlaşılınca bu sefer Refah Partisi'ni öne çıkarmak istedikleri görülmektedir. Daha önce de Kürdistan'da teşhir olan ve ilgi gösterilmeyen klasik kemalizm yerine dinci yönü ağır basan bir RP ile kitleyi tutmak istedikleri, birçok tarikatı bu nedenle destekledikleri bilinmektedir. En son Genelkurmay'la bağlantılı bir ekibin birlikte RP'de yer alması, Müslümanlıktan dem vurması, Kürdistan için bu modeli -yani Refah'a dayalı bir yaklaşımı- geliştirdikleri anlaşılmaktadır. Bu devletin güdümündeki İslam veya Amerika'nın ve Suudi'nin de desteklediği bir İslamlık yaklaşımı olarak da değerlendirilebilir. Büyük ihtimalle yerel seçimlerde bu partiyi kullanıp oldukça yitirilen etkinliklerini bu maskeyle kazanmak isteyeceklerdir. Böyle bir politika geliştirdikleri anlaşılmaktadır. Diğer sömürgeci partilerin fazla şansının olmadığını bildiklerinden, hepsini birleştirip bir adayı desteklemek gibi bir politikayı da muhtemelen deneyebilecekleri anlaşılmaktadır.

Bunun yanında, ekonomik yaşam tümüyle durmuştur. Öyle herhangi bir ekonomik faaliyet beklenmemelidir. Ekonomi bütünüyle özel savaşın masraflarına, maaşlarına yatırılacaktır. Bu, Türkiye için de biraz böyledir. Katma Değer Vergisi resmi bir soygundur. Siyasal yapıdaki tükeniş, partilere güvensizlik en ileri düzeydedir. Kısaca özel savaşın tüm çabalarına rağmen fazla yetkin olmayan bir yönetim veya yönetememe durumu ortaya çıkmaktadır ki, bu da devrimci durumun biraz daha olgunlaştığını göstermektedir.

Mevcut hükümetin almış olduğu bütün tedbirlerin karşı-devrimci niteliği devrimci durumun olgunlaştığını göstermektedir. Devrimci gelişme, böylesine bir krizi, krizde de tam yönetememeyi ortaya çıkarmaktadır. Dolayısıyla yoğun tartışmalarla birlikte politik arayışlarla devrimin önü kesilmek istenmektedir. Hiç şüphesiz en çok bel bağladıkları yöntem ezme politikasıdır. Çok açık ki, yaz-bahar boyu geliştirdikleri operasyonlarla gerillayı ezmeleri bir yana gelişimini bile önleyemediler. Gerillanın dayandığı halk temeline yönelmeyi ve halk desteğini kesmeyi amaçlıyorlar. Bu anlamda Lice Katliamı bir zirvedir veya yöneldikleri politikanın tipik bir uygulamasıdır. Bununla birlikte hemen her gün yaşanan kontra cinayetlerinin, köy boşaltmalarının gerillayı kitlesiz bırakmayı kitleyi de gerillaya dayanmama, dolayısıyla teslim alma gibi bir amaçla yapıldığı anlaşılmaktadır. Bu kış boyu kitle üzerine daha da gidebilirler. Çok sayıda tutuklama, işkenceden geçirme, cinayet ve katliam sürüp gidecektir. Yine bunun için özellikle ajan-istihbarat faaliyetleri geliştirilecektir. Kontra gücü olan özel ordu dedikleri güç, aslında kelle avcıları biçiminde örgütlendirilip halkın içinde her gün cinayet işleyecek duruma sokulacak veya öyle bir görevle görevlendirileceklerdir. Nitekim son günlerde artan cinayetlerin de bu ölüm mangaları tarafından geliştirildiği anlaşılmaktadır. Bunu daha da yaygınlaştırabilirler.

Bunun yanında, muhtemelen bazı sahte Kürt işbirlikçilerini örgütlemek isteyebilirler. Gerek eskiden tanıdık simalar ve gerekse de bazı teslimiyete giden tipler, hatta bizim saflarımızdan da sözümona "barışçıl çözüme, siyasi çözüme yatıyoruz" diyenlerden bir işbirlikçi parti doğurtma yoluna gidebilirler. Bu, 1990'lardan beri, hatta daha öncesinden Güneyli işbirlikçilere dayatılarak onların yardımıyla oluşturulmak istenen bir partiydi ve böyle bir partiye dayanılarak bazı reformlar geliştirilmek isteniyordu. Bizim içimizden de bilinen tasfiyeci provokatörlerin buna önceden hazırlanması söz konusuydu. Fakat bilindiği üzere gerek 1992'deki ezme operasyonu ve gerekse daha sonraki siyasal yaklaşımları sonuca gitmedi, tam tersine devrim biraz daha açıldı, kitleselleşti, gerilla gelişti ve bu politika boşa çıktı. Bu kış da aslında benzer bir politikayı bu anlamda da sonuçlandırmak istiyorlar. Ezme politikasından geriye kalan Kürt potansiyelini biraz teslimiyete almak, ardından partileştirmek -ki bu işbirlikçi, teslim olmuş, dişleri-tırnakları sökülmüş bir parti veya Kürtçülüktür- daha sonra bunların eliyle bazı reformları devreye koymak, böylesine bir yaklaşımı da adım adım gün yüzüne çıkarmak istedikleri anlaşılıyor.

Tansu Çiller'in son Amerika-Almanya gezilerinde bunun da tartışılıp bazı kararlara ulaşıldığı anlaşılmaktadır. Amerikan yetkilisinin "PKK'nin terörünü ezme ve onu 'demokrasiyle' bütünleştirme" biçimindeki demeci de bunun açık ifadesidir. İşte "direnen, savaşan ekibi, önderliği imha edelim, geriye kalan yapıyı da kendimize bağlayıp, Türkiye'nin demokrasisiyle, siyasetiyle bütünleştiririz" diye düşünülmüştür. Büyük ihtimalle bu politikada birçok Batılı güç anlaşmış olabilir. Zaten Hikmet Çetin'in önderliğinde yürütülen diplomasinin de asıl amacının bu olduğu şimdi daha iyi görülüyor. Lice'ye de bunu uygulamaları biraz çok trajik bir benzerliği de gösteriyor. Nasıl geçen yıl Bitlis Planı ile tasfiye dayatıldıysa, Hikmet Çetin'in de böyle bir politik başarısı için Lice seçildi. İşte Lice böyle tasfiye edilir, o da böyle teslimiyete alınmış bir Kürdistan üzerinde bu yola koyulur, bunun önderliğini yapar, anlamındadır. Tabii Güneyli işbirlikçi güçleri de tekrar bu işe ısındırmak isteyecekler ve hatta bizim içimizden de bazılarını böyle bir eğilimin siyasi önderi olarak lanse etmeye çalışacaklar.

Son dönemlerde içimizden bazılarının içine girdiği tutum aslında bununla bağlantılıdır. Onlar 1993'te ezilmenin tamamlanacağı, geriye kalan mirasın da böylesine bir siyasal önderlikle hal yoluna konulacağını düşünmüşlerdi. Bu bize de bahardan beri dayatılmıştı. Fakat çok ustaca yaklaşımlarla tam tersinin hayat bulduğu şimdi daha iyi görülüyor. Bu yaklaşımlara bizim dayattığımız, tüm gücümüzle gerillaya yüklenmekti. Bilindiği gibi gerek ateşkes süreci ve gerekse daha sonraki eylemlilik dönemleri aslında mükemmel bir kalkışma, oldukça iyi bir ordulaşma ve savaşma anlamına geliyordu. Birçok bölgemiz bunu anlamadı; ne ateşkesi anlayabildi, ne de onun hazırlıklarını ciddi yapabildi. Özellikle GAP ve benzer birçok bölge adeta biraz üzerine yattı. Bu onların çok geri kalmalarına yol açtı.

Belli ki hazırlıklar çok daha iyi yapılabilseydi, eylemlilik de çok öngörülü taktiklerle yürütülseydi, aslında gerilladaki patlama çok daha ileri düzeyde olabilirdi. Bunu şimdi daha iyi anlıyoruz. Aynı biçimde iyi bir örgütlülükle serîhildanlar daha da geliştirilebilirdi. Böylelikle dayatılan imha ve rejimle bütünleştirme yerine gerillanın ülkeye egemen olması ve kitlenin tam devrimci orduya çekilmesi başarılabilirdi. Bunu biz sınırlı olarak yakaladık.

Şimdi kışa girerken, özellikle de bizi bitirmek için hedef seçilen yerel seçimlere kadar kaybetmemiz şurada kalsın, oldukça kazandığımızı, daha fazla kazanamamışsak bunun geriliklerden kaynaklandığını, zamanında uygun olmayan yaklaşımlardan, yetersizliklerden tam istediğimiz başarıya ulaşamadığımızı söyleyebiliriz. Doğru olanın bu politika olduğu, fakat yetersiz uygulamalarla başarı oranının istenilen seviyede tutturulamadığı söylenebilir.

Bölge çapındaki mevzilerimiz var; hiçbirisini terk etmeye niyetimiz yok. Özellikle Güney Kürdistan'daki mevzileri devrim için mükemmel kullanacağız. Güney halkına da devrimi taşıracağız. Oradan geliştirilen işbirlikçi teslimiyet yerine biz direniş ve devrimi dayatacağız. Buna göre gerillayı yayma, devrimci bir cepheyi geliştirme görevlerimiz vardır. Bunu gereken ağırlığı vererek yürüteceğiz. Daha şimdiden bu eğilimin gittikçe kitlelerin de dikkatini çeken doğru bir politika olduğunu, dolayısıyla geçmişten ders çıkararak bunu daha sağlıklı yürütebileceğimizi söyleyebiliriz.

Parti öncülüğünde gerillayı esas alacağız

Şimdi kışa yönelirken ve yerel seçimlere yaklaşırken, hiç şüphesiz derinlikli olarak parti öncülüğünde gerillayı esas alacağız.

Parti öncülüğü üzerine kapsamlı değerlendirmeler yaptık ve anlamını, önemini ortaya koyduk. İlaveten burada söylenecek husus; parti öncülüğünü temsil etmekten sorumlu olanlar, yani temel yetki ve sorumlulukları paylaşanlar veya buna ulaşmak isteyenlerde gördüğümüz tipik bir eğilimi vurgulamamız ve mutlaka bunu terk etmemiz gerektiğidir. O da şudur: Partinin artan direnme ve yaşatma olanakları yanlış yorumlanıyor. Özellikle komutanlaşma da, kademeleşme de bir kariyer, bir mevki aracı olarak düşünülmektedir. Gerek eski, gerek yeni birçok öğe devrimci emek olgusuna, hizmet olgusuna başvurma, onunla kademe tutma yerine, kurnazlıkla, özellikle aydın lafazanlığıyla, köylü kurnazlığıyla, hiç bir ciddi eylemin sahibi olmadan kendine göre ince politikalarla mevzi tutmaya, komutanlık işgal etmeye çalışıyor. Kilit noktaları tutmak için kendilerini örgütleyerek, vazgeçilmez kılarak boşluğu doldurma biçimindeki yaklaşımlarla bunu partiye hissettirmek, dayatmak istiyorlar. Bu anlamıyla partiye karşı aslında bir tutum içindedirler. Partiye karşı bir dayatmayı, tıkatmayı boşa çıkarmayı, partiyi oldukça tutu-

Diplomatik sahada da çalışmalar gelişiyor. Türkiye'nin yürüttüğü askeri yaklaşımın artık sonuç vermeyeceğini kendi müttefikleri de görmüşlerdir. Zaten büyük ihtimalle bahara kadar bu politikanın sonuçlarını bekleseler de umutlarını kesmişlerdir. Bu nedenle neredeyse daha istikrarlı bir Türkiye için politika üretiyorlar. Dolayısıyla eski politikanın tükenişini yaşıyorlar. Bu aynı zamanda mücadelemiz açısından diplomatik olanakların da geliştiğini ve tükenen bu askeri politika yerine gelişebilecek bazı siyasi yaklaşımlarla bizim daha da fazla devrimci açılımları geliştirebileceğimizi söyleyebiliriz.

cu bir tarzda devrimde ilerletmemeyi esas alıyorlar.

Bu oldukça tehlikelidir. Çünkü bunu yapanlar, ne kadar çok çaba harcadıklarını, aslında daha fazla mevki ve sorumluluk sahibi olmaları gerektiğini, mevcut konumlarının bile yetersiz olduğunu, daha fazla merkezi yetki, daha fazla çaba harcamadan emir ve buyruk verme ve böylece partinin kilit noktalarını tutarak kendisini sağlama alma tutumunu sürdürüyorlar. Bunu oldukça geniş bir kadroda görmekteyiz. Şimdi bunun çözümlenmesi çok yönlü yapıldı. Parti tarihi boyunca da ne anlama geldiği, tasfiyecilikle, provokasyonla bağlantıları ortaya konuldu. Fakat bazıları halen gafildir. Halen kendilerini yutturabileceklerini sanıyorlar. Ben bunu fazla açmak da istemiyorum. Önemle diyorum ki, her öğede az çok şu veya bu düzeyde yansıyan bu özellikleri terk etmek lazım. Mevkicilik, ağacılık, bürokrasicilik, her tür memurculuk ve yöntem olarak köylü kurnazlığı, aydın yüzeyselliği, hafifliği ve lafazanlığı kesinlikle terk edilmelidir.

PKK'de mevki veya PKK'nin temel görev sahalarında görev alma kesinlikle çaba yoğunluğuna, hatta başarılı hizmet temelinde düşünülmelidir. Yani mevkiler daha fazla hizmet etmek için düşünülmelidir. Örneğin, ben kendim eğer en ileri düzeyde bir konum işgal ediyorsam, bunun benim hizmetimin hem kalitesine, hem yoğun çabasına bağlı olduğunu idrak edersiniz. Yani iyi hizmet için, kaliteli hizmet için benim mevkim iyi kullanılabilir veya benim tarafımdan iyi değerlendirilebilir. Emek bu temeldedir, halkın desteği bu temeldedir. Parti bu temelde ve bu hizmetle biraz gelişim sağladığı için sorumluluk, yetki yerindedir, diyoruz.

O halde bizim için geçerli olan, hemen hemen her kademe için geçerlidir. Yani bir kişi çok fazla, hatta kaliteli ve başarılı hizmette bulunmak istiyorsa, kendisinde onun çabası yoğunça varsa, bir mevkiye - bu komutanlıktır, siyasi temsilciliktir, şu-bu alan, mıntıka, yerel saha sorumlusudur- hizmeti oranında, hizmette başarısı oranında getirilir. Aksi halde eski biriyiz veya çeşitli özelliklerimize dayanarak hizmet dışı bir anlayışla mevki tutarız anlayışı affedilemez ve bize yakıştırılabilecek en büyük kötülüktür ya da kötülüklerin temelidir.

Kış, yoğun bir eğitim, hazırlık ve eylemlilik süreci olacaktır

Dolayısıyla parti öncülüğünü her sahadaki çalışmalara oturturken, hizmetini, çabasını ve bunun başarısını göz önüne getirerek kademeleşmelere veya parti öncülüğünün bütün çalışmaların başına oturtulmasına büyük özen gösteriyoruz. Hemen her sahada, özellikle de gerilla içinde, cephe çalışmalarında bu tür öncülükleri, yani hizmette, çabada biraz kusursuz ve çok yetkin olanları mutlaka işlerin başına getirmek gerekir. Ve bunların ne tür özellikte olması gerektiğini de defalarca açmıştık. Oldukça çekici, örgütleyici, ideolojik-siyasi olarak yeterli, örgütsel yönden güçlendirici, hemen herkesi doğru değerlendirebilen, çalıştırabilen, oldukça onay alabilen bir temsil olmalıdır, dedik. Sanıyorum buna büyük özen göstereceksiniz. Parti öncülüğünü bütün çalışmaların kilit noktalarına oturtacaksınız. Bu böyle olunca da geriye kalan gerilla ordulaşmasının geliştirilmesidir. Bu konuda almış olduğumuz tedbirler vardır.

Özellikle kış sürecinin yoğun bir eğitime geçirileceği anlaşılmaktadır. Her eyalet, kendi eyaletinin özelliklerine uygun bir eğitim programı merkezi bir programla iç içe bu eğitim devrelerini geliştirecektir. Hem savaşçılar için, hem kadrolar için eğitimler düzenlenebilir. Yaklaşık Mart ayının başlarına kadar bu program sürdürülebilir. Yetkin ve kavratıcı gücü yüksek olan yönetimlerle bu program uygulanır. İhtiyaç duyulan hemen herkes katılır. Eğitim programlarına katılımlar çok aktif olacak, her öğe candan katılacak, kalkıp konuşacak, özümsediğini test edecek, kısaca özümseme işi arzulanan seviyeye gelecektir. Böyle bir yöntemle, katılım tarzıyla bu eğitim programları en verimli bir biçimde sonuçlandırılacaktır.

Bunun yanında eylemlilik de az çok geliştirilecektir. Eylemlilik olanakları da vardır. Sürpriz eylemlilikler olur, düzenli-planlı eylemlilikler olur. Bölgelerin özelliklerine göre kış boyu bunlar sürdürülecektir. Çünkü özel savaşın saldırıları kış boyu durmayacaktır. Buna karşı koymanın en aktif yolu da oldukça güçlü darbeler indirmektir. Gerek kontralara ve gerekse diğer bütün saldırı güçlerine bizim de çok aktif bir yönelimimiz olmalıdır. Yani gerekirse eylemlilik daha da yaygın, fırsat buldukça da gelişkin olmalıdır. Her eyalette yeterince birimler var. Olanaklar ölçüsünde eylemlilik sürdürülecektir. Mevsim elverdiğince özel bazı teknikler kullanarak bunu kış demeden sürdüreceğiz.

En önemlisi de kitlelerle ilişkiler sorunudur. Görüldüğü üzere kitleleri korumaya almak gerekecektir. Özellikle hedef olabilecek kişileri hem uyarmalı, hem iyi örgütlemeli ve hem de bunları mümkünse ya gerillanın koruması altına almalı, ya da gizlenebilmelidir. Halkın öz savunma, milisleşme çalışmaları gerçekten ölüm timlerinin bütün yaklaşımlarını boşa çıkartacak yetenekte olmalıdır. Aksi halde halk çok kayıp verebilir. Dolayısıyla bütün taraftar kitlesini, özellikle yetkin ve biraz savaşa yatkın kesimleri, gençleri ya bizzat gerillaya almak, ya da onlara biraz daha öz savunma temelinde kendilerini nasıl koruyacaklarını örgütleyip yöneterek sahip çıkmak gerekiyor.

Halk savunma birlikleri, halkın kendini bu tip olası kontra saldırılarına karşı nasıl koruması gerektiğini hem örgütleme, hem yönetmeyle güçlendirip geliştirmek gerekiyor. Örgütlemeyi geniş tutmak, somut görevler temelinde geliştirmek gerekiyor. Yani genel-soyut bir örgütleme olmamalıdır. Saldırıları karşılayan bir örgütleme ve kendi kendini eğitip eyleme çeken bir örgütleme olmalıdır. Özellikle bize yakın ve taraftar olan kitlenin gerillanın sıkı koruması altına alınması gerekiyor. Üzerinde çok tehlike olanları da gerillanın yanına çekmek lazım. Bu konuda da bazı ailelerı, halktan dostları ikna ederek çekmek gerekiyor. Vurulma ihtimalleri yüksek olan potansiyeli özel bir korumayla desteklemek şarttır diyoruz.

PKK'de mevki veya PKK'nin temel görev sahalarında görev alma kesinlikle çaba yoğunluğuna, hatta başarılı hizmet temelinde düşünülmelidir. Yani mevkiler daha fazla hizmet etmek için düşünülmelidir. Örneğin ben kendim eğer en ileri düzeyde bir konum işgal ediyorsam, bunun benim hizmetimin hem kalitesine, hem yoğun çabasına bağlı olduğunu idrak edersiniz.

Somut hedeflerin üzerine kararlıca gideceğiz

Bunun dışında yerel seçimlere ilişkin politikamızı da az çok işledik. Bunlar yurtsever adayların seçilmemesi için her türlü baskı ve dalavereyi uygulayacaklar. Bizim de bunlara karşı olma durumumuz vardır. Yerel seçimler için de, eğer katılım imkanı olursa, ya bir parti adına, ya da bağımsız olarak ve hatta bir ittifak dayalı olarak -bu fazla önemli değil- çok çeşitli çevrelerle, kişilerle, gruplarla da ittifak yapılabilir. Ama mutlaka potansiyelimizi ve bunun destek gücüne en iyi hizmet verebilecek bir biçimde düzenlemek gerekiyor. Sanıyorum çeşitli çevrelerin görüşünü de alarak adaylar belirlenebilir ve gerilla bu adayları destekleyecektir. Bunun dışındakilerini desteklemeyecektir. Dolayısıyla baskı ve dalavereleri temelinde bunların seçilmemesi için tüm gücünü ortaya koyacak, bu konudaki oyunlarını bozacaktır.

Seçimleri daha esnek düşünmek gerekir. Halka hizmeti esas alan, kolay kolay boyun eğmeyen tiplerden bazı temsilciler bu yerel seçimlerde desteklenebilir. Tabii buna da imkan kalmazsa, yerel seçimleri gerekirse tümüyle boşa çıkartabilir, hatta yaptırmayabiliriz de.

Günlük gelişmelere bakarak bu konudaki politikalarımızı belirliyoruz. Önemli olan bu yerel seçimleri de iyi bir siyasal çalışma dönemi haline getirmek ve devrimci mücadeleyi bu seçim sürecinden güçlü çıkarmaktır. Oldukça da güçlü bir siyasi kampanyaya dönüştürüp halkın seçeneğini, devrim seçeneğini başarılı kılmak, bir adım daha ileriye götürmek ve halkı yıllardan beri aldatan bu işbirlikçi çevreleri tamamen dışlamak, bu amaca bağlılık temelinde sonuç almayı bilmek gerekiyor.

Tabii bu arada özel savaşın sivil aygıtları vardır; bunlara yönelik faaliyetlerimizi tırmandıracağız. Gerek bu yeni özel kontra birimlerine ve gerekse her türlü sivil kurumlarına, sömürgeci basın-yayın organlarına ve sömürgeci burjuva partilerine yönelik politikamızı sürdürürüz. Bazı istisnalar bu kuralı değiştirmez. Nitekim bazı basın-yayın muhabirleriyle ilişkiler geliştirilebilir. Ama kurum olarak, büro olarak, yine teşkilat olarak bu basın-yayın ve parti kuruluşlarını tasfiye etme yönündeki kararlılığımızı sürdürüyoruz.

Özellikle dayatılan Refah Partisi'nin üzerine gideceğiz; bundan sonra bütün ağırlığımızı bu partiye vermemiz gerekiyor. Çünkü tehlikeli ve alçakça oynuyor. İslamiyeti de maske olarak kullanıyor ve çok büyük paralar dağıtıyor. Askerin de gücünü arkasına alarak sahte Kürt dostluğunu yapıyor ve kamuoyunu aldatmaya çalışıyor. Dolayısıyla RP en tehlikeli bir parti olarak mücadelemize dayatılıyor. Onu destekleyen gazeteler de var; Türkiye ve Zaman gazeteleri gibi. Bunların büroları daha Diyarbakır'da varmış! Sanıyorum etkili merkezlerde Refahçılar bu büroları koruyorlar. Halbuki bunları esas hedef olarak seçip yönelecektik. Dolayısıyla bundan sonra özel birimler hazırlayıp hem RP'nin basınını, hem de onun parti teşkilatlarını tasfiye etmek lazım. Gerekirse en sert bir tavırla yaptıklarını bunların başına yıkmak gerekiyor.

Bu, özel politikadır ve öncelik vermek gerekiyor. Yerel seçim süresi boyunca da -ki şimdiden başlıyor- bu temelde yönelmek gerekiyor. Tabii ki diğerlerine de yöneleceğiz. Ama bitmiş-tükenmiş olanlarla fazla güç harcamamızın bir anlamı yoktur. Bir DSP'nin alacağı hiçbir şey yoktur. O açıdan birkaç temsilcisinin üzerine özel gitmeye de fazla gerek yoktur. Esas itibariyle hangi bölgede, hangi yerelde hangisi tehlikeliyse, onu hedefliyoruz.

Bunun dışında eğer DEP adına da bazı sahtekarlıklar yapılırsa, özellikle diğer güçler tarafından bu söylediğimiz sahte Kürt oluşumları için DEP de alet edilirse, bize karşı kullanılmak istenirse tabii ki buna da fırsat vermeyeceğiz. Devrime, yurtseverliğe hizmet etmeyince bunların da maskelerini ortaya çıkaracağız, teşhir edeceğiz. Burada ölçü, tutarlı yurtseverliktir, devrime saygıdır ve bağlılıktır. Biz tam PKK'li olsunlar demiyoruz. Ama siyasi çizgimize, devrimci hareketin çıkarlarına ters düşmemelidirler. Buna açık kişiliklerle ister bu partinin içinde, isterse dışında olsunlar, bunu esas alacağımız doğaldır.

Dayatılan Refah Partisi'nin üzerine gideceğiz; bundan sonra bütün ağırlığımızı bu partiye vermemiz gerekiyor. Çünkü tehlikeli ve alçakça oynuyor. İslamiyeti de maske olarak kullanıyor ve çok büyük paralar dağıtıyor. Askerin de gücünü arkasına alarak sahte Kürt dostluğunu yapıyor ve kamuoyunu aldatmaya çalışıyor.

Ayrıca devletin diğer bazı sivil kurumlarını -eğitim kurumları vb.- işlemez duruma getirmek uygundur. Yine diğer devlet büroları vardır, onları da işlemez duruma getirmek yerindedir. Tabii istisnalar olabilir; yani bazı yerlerde devrime zarar vermeyen bir okul kalmışsa sorun değil, kalsın. Ama orada karşı-devrimci ve amaçlarımıza ters düşen faaliyet varsa, sağlık ocağı da olsa, okul da olsa üzerine gidilir.

Başka devlet kurum-kuruluşları var. Özellikle bir BOTAŞ şirketi var. Bu tümüyle faşistlerin Batman'daki merkezidir. BOTAŞ ile ilgili ne varsa hepsini tasfiye etmek lazım. Gerek sabotajlar yaparak ve gerekse yöneticilerine yönelerek hedef almak gerekir.

Yine ulaşım hatlarının üzerine daha da gidilebilir. Ulaşımı felç etmek yerindedir. Onlara hizmet eden bütün ekonomik kanalları, kurumları tabii ki işlemez duruma getireceğiz. Zaten her şey biraz özel savaşa hizmet ediyor; yani bu, özel savaşa karşı bir savaşımdır. Bu sömürgeci basın-yayın için de, partiler için de böyle olduğu gibi, diğer kurum ve kanallar için de böyledir.

Görülüyor ki kış hedeflerimizi böyle daha da somutlaştırmak mümkündür. Genel bir hedefler yaklaşımımız vardır; bunu her eyaletimiz kendi somutuna göre daha ayrıntılı hale getirip en gerçekçi bir hedefler sistematiğine ulaşabilir.

Ucuz iş anlayışı kayıpların nedenidir

Şimdi bu konularda hatalar yapılıyor; onu tekrar vurgulamamıza gerek yok, çünkü sizlerle kapsamlı tartıştık. Halen dayanılan birçok gücün içinden sızma çıkıyor. Özellikle kayıplar var. Örneğin pusulara düşme, yol hatlarında yakalanma, hudutlardan girerken yakalanma durumlarına belli ki dikkat edilmiyor. Sağlam olmayan esaslar dahilinde güvenmeler var. Birçok alanda işbirlikçilere iş yaptırıyoruz ki, bunlar düşmana da gidiyor ve anlamsız kayıplar yaşıyoruz. Örneğin Serhat'ta bu konuda epey kayıplar yaşandı. Yine diğer birçok eyalette benzer durumlar yaşanıyor ki, bunda sızmaların rol oynadığı açıktır.

Dikkat etmiyorlar, bu kayıplar ucuz bir iş anlayışından ötürü meydana geliyor. Önemli araç-gereçler ele geçiyor. Cephe çalışmaları içinde çok sayıda dürüst insan yakalanıyor. Metropolde de bu çok yaygındır. Bu durum örgütsel yaklaşımın yetersizliğinden ve güvenlikli çalışmamaktan ötürüdür. Bu kitleyi de oldukça zorluyor. Bunun önüne geçmek için temiz, güvenlikli, belli bir deneme-sınamaya dayalı çalışmayı bilmek gerekiyor.

> Kitleleri korumaya almak gerekecektir. Özellikle hedef olabilecek kişileri hem uyarmalı, hem iyi örgütlemeli ve hem de bunları mümkünse ya gerillanın koruması altına almalı, yada gizlenebilmelidir. Halkın öz savunma, milisleşme çalışmaları gerçekten ölüm timlerinin bütün yaklaşımlarını boşa çıkartacak yetenekte olmalıdır.

Gerillanın kayıplarının bile, halen gerçekten bu yoğun eleştirilere rağmen bir türlü kendini düzeltemeyen birimler yüzünden ortaya çıktığı açıktır. Bazıları kurallara göre çok sıkı bir disipline uymayı veya uymanın güçlüğü karşısında kendini koyuvermeyi esas alıyorlar. Şimdi buna gerçekten tahammülümüz yok. Ne cephe çalışmalarında böyle üstünkörü, her türlü olumsuzluğa açık yetersiz yaklaşımlar ve ne de gerilla birimlerinin doğru üs, doğru gizlilik, hareketlilik anlayışını velhasıl düşmanın bütün tekniğini, olanaklarını göz önüne getiren bir yaşama girmemeleri, her türlü tehlikeye kendilerini açık tutmaları kabul edilemez.

Sizlerle günlerdir yaptığımız tartışmalarda bunun ne kadar önemli olduğu ve hızla giderilmesi gerektiği açıktır. Çoğu birimlerimizin kural dışı olduğu, çoğu birliklerin kendi hazırlıklarını büyük bir azim ve iradeyle, çok büyük bir hassasiyetle, dikkatle yürütmediğini siz de biliyorsunuz. Böyle komutanlıklar var. Şimdi tekrar uyarıyorum: Bu tip komutanlıklar kendilerini belki koruyabilirler ama bu tutumlarıyla birimleri imhaya yatırıyorlar. Bu, affedilemez bir suçtur.

Tekrar söylüyorum: İleride bu konuda işlenen suçlardan zaten hesap sorulacaktır. Nitekim adım adım da soruyoruz. Şimdi nasıl yaşanılması gerektiği, geliştirilmesi gereken kuralın, taktiğin ve değerlendirilmesi gereken olanakların ne olduğu bellidir. Bunlara işlerlik kazandırmak gerekir.

Halen gerçeklerimizle bağdaşmayan tutumlarda niye ısrar ediyoruz? Bu devrim gelişebilir. Şimdi bazıları, "önderlik şöyle yaşarsa işler gelişir, bazı alanlar, bazı birimler ne kadar iyi savaşırsa, biz de onların emeği üzerine kuruluruz" diyorlar. Evet, biraz böyle oluyor. Ucuz kaybetmelerin aslında böyle kişiliklerden kaynaklandığı açıktır. Bu kişiliklerin söz konusu tutumlarda ısrar etme hakkı yoktur. Herkes bir makinenin dişlisi biçiminde olmazsa, bir cıvata bile bir yerden koparsa, o makine tümüyle durur. Bu açıdan herkesin doğru çalışması gerekiyor. Cıvatanın büyüklüğü, küçüklüğü önemli değil, bir mekanizmada ufak bir aksama, bozukluk sanıldığından daha fazla tahripkar oluyor. Hiç kimse, "benim yaptığım o kadar önemli değil, rolümü oynasam da, oynamasam da olur" dememelidir. Her taraf mükemmel çalışırsa, devrim arabası her türlü engellemelere karşı yürür, ama bir tekerin dönmemesi için bir vidasının bile bozulması yeterdir. Bu bütün arabayı durdurur. Bu açıdan örgüt, ordu ve savaş gerçeğimize çok dikkatli yaklaşmak, ne kadar ayrıntı gibi görünse de tüm görevlere çok yüksek bir dikkatle, duyarlılıkla ve sürekliklikle yaklaşmak bu işlerden sorumlu olanların asla gözardı edemeyecekleri temel görevleridir.

Tüm parti, ordu ve cephe çalışanlarımız!

Görülüyor ki kışa yönelirken kapsamlı görevlerle karşı karşıyayız. Mevcut hükümet de demeyeceğim, çünkü bizzat Genelkurmaylık onun politikasını belirlemiştir. Bazı diğer ayrıntıları da siz kendiniz biliyorsunuz. İşte "PKK'nin liderliğini, önde gelen kadrolarını imha kararı aldık" deniliyor. Yine "dış irtibatlarını diplomasiyle veya olmadıysa operasyonlarla tasfiye edeceğiz" diyorlar. En önemlisi de Genelkurmay'ın kendisi günlük olarak özel savaşı karargahtan idare ediyor. Hatta bizden bile daha fazla emir ve talimat düzeniyle savaşın içine girmiştir. Bu, Kürdistan'daki savaşın ne kadar önemli olduğunu ortaya koyuyor. İlk defa Genelkurmay bu kadar işlerin içine giriyor ve bu durum oldukça bu işe bulaştırıyor. Yine bu durum, onların zorlandıklarını göstermekle birlikte, kendi deyişleriyle ne kadar kararlı olduklarını ortaya koyuyor. Başarıp başaramayacakları ayrı bir husus ama bizim de bundan çıkarmamız gereken sonuçlar vardır.

Biz de işleri günlük karargah, talimat-rapor sistemiyle ilerleteceğiz. Karşımızdaki savaşan güç böyleyse, bizim de bunu dikkate alarak savaşmamız gerektiği yadsınamaz. Bu işleri biraz daha olgunca, en az düşmanın dayatmalarını karşılar nitelikte ele almaktan kaçınamayacağımız çok nettir. Dolayısıyla her birinizin eskiden alıştığınız geleneklerle değil, günümüzün, dönemin, hatta bu kış sürecinin -düşman politikalarına karşı- dayatılması gereken devrimci politikasıyla savaşması gerekiyor. Bu politikanın örgütlendirilmesini ve eyleme geçirilmesini bir yaşam meselesi olarak, bütün orduya, partiye ve cepheye uygulamadan "uyku-yemek haramdır" dercesine yüklenirseniz, kazanma imkanınızı artırabilirsiniz.

Gafil olmayalım, bize dayatılan bu politika emperyalizmin kesin onayından geçmiştir. Uzun süreli olmasa da öyledir. Yine işbirlikçilerin rejime desteği eskisi kadar güçlü olmasa da vardır. Düşman bizim zayıflıklarımızı kullanmak istiyor. Hatta bu zayıflıklara hitap ediyor ve "teslim olun" diyor. Eğer bize dayatılan buysa, bizim neyi dayatmamız gerektiği çok açıktır. Elbette diplomasiye de yükleneceğiz. Biz de devrimci şiddete alabildiğine yükleneceğiz. Şiddete karşı şiddet politikasını uygulayacağımız açıktır. Tabii daha akıllıca ve daha yerinde yapacağız. Düşman kitleye yüklenecek ve biz de buna karşı daha fazla örgütleme temelinde kitleye gideceğiz. Daha çok eğiten, daha çok koruyan olacağız. Düşmanın ölüm timleri varsa, bizim de ölüm timlerimiz olacak; onun anladığı dilden. Yine istihbaratı genişletiyorlar -ki en önem verdikleri yönelimlerden biri de budur-, birleşik istihbarat örgütünü geliştiriyorlar. Belli ki sızmalar ve bu temelde provokasyonlar artacaktır. Buna karşı bizim de istihbarata, keşfe çok önem vermemiz gerekiyor. Ayrıca savaş tekniklerini geliştiriyorlar, yeni kobralar alıyorlar. Sözümona kışta bu kobralarla, uçak bombalarıyla sonuç almaya çalışacaklar. Kara operasyonu fazla etkili olmaz. Kobra nasıl vurur, uçak nasıl bombalar biliyorsunuz, o halde bunu boşa çıkaracak bir yeraltı sistemini, bir gizliliği esas alacaksınız. Yoksa bu kobralar teknik olarak biraz vurabilir. Ona göre bir hazırlığınız olacaktır.

Dediğim gibi, düşmanın istihbaratı, sızmaları var. Bizim de karşı istihbarat ve sızmaları ustaca karşı çıkarmamız gerekiyor. Hatta mikroplanmış kişilikleri görderirler. Bunlar ahlakı bozma, yoldaşlığı zedeleme, safları dedikoduya boğma tutumlarını ister bilerek, ister bilmeyerek yaparlar. Ajan olmaları şart değildir. Buna karşı çok disiplinli, çok uyumlu olmak gerektiğini her savaşçımız adı kadar bilip uygulayacaktır. Tam yoldaşlığa göre yaşam, tam ordu disiplinine göre yaşam, tam parti ölçülerine göre bir çalışma tarzı, tam savaş-vuruş stilimize göre bir gerilla keskinliği ve halka tam doğru yaklaşım gerekiyor. Eğer bütün bunlarla biz düşman politikalarına cevap verirsek, açık ki bu işlerden biz kışın da üstün bir başarıyla çıkabileceğiz.

Dilediğimiz bir gerilla ordulaşmasına ulaşacağız

Görülüyor ki, bahara kadarki politikalarımızı, temel taktik perspektiflerimizi böyle belirlemek mümkündür. Bu çerçevede faaliyetlerin daha da büyümesi gerekiyor. Partinin öncü kadrolarının hem niceliği, hem niteliği büyüyecektir. Hatalardan oldukça arınan, çizgiyi tam hakimiyet temelinde uygulayan ve koruyarak-geliştirerek ilerleten öncüler olacağız. Yine ordulaşmamızın komuta tarzını hem tam düzelteceğiz, hem tam savaş ve ordu gerçeğimize uygun şekilde ilk defa bu dönemde mükemmele yakın bir hale getireceğiz. Gerilla ordusunun yetkinleşmesi şansı şimdi çok büyüktür. Şimdi dilediğimiz bir gerilla ordulaşmasına hemen her alanda ulaşabiliriz. Bütün eyaletler bu konuda söz konusu imkanı yakalayabilmişlerdir.

> Biz de devrimci şiddete alabildiğine yükleneceğiz. Şiddete karşı şiddet politikasını uygulayacağımız açıktır. Tabii daha akıllıca ve daha yerinde yapacağız. Düşman kitleye yüklenecek ve biz de buna karşı daha fazla örgütleme temelinde kitleye gideceğiz. Daha çok eğiten, daha çok koruyan olacağız. Düşmanın ölüm timleri varsa, bizim de ölüm timlerimiz olacak; onun anladığı dilden.

Örneğin bir Botan'ın, bahar atılımına milisler de dahil on bin kişilik bir silahlı gerilla gücüyle başlangıç yapması işten bile değildir. Buna göre bir kurmay, buna göre savaş planları, buna göre kadrolaşma, buna göre örgütlenme ve her türlü taktik hizmet şimdiden hazırlanıyor. Diğer bütün belli başlı eyaletlerimiz olan Garzan, Amed, Dersim ve Serhat'ın da en azından 1000-1500 kişiden aşağı olmayacak bir gerilla gücüyle kışı planladığı, ordulaşmayı yetkinleştirdiği, hedefleri netleştirdiği ve ona göre mükemmel bir hazırlıkla birlikte eylemlilik içinde olduğu söylenebilir. Planlama, bu eyaletlerimizde de mükemmel ortaya konulabilir. Bu planlamayı hayata geçirecek güç, her düzeyde mükemmel düzenlenebilir. Bunlar dışındaki diğer eyaletlerimizin de epey iş yapabileceklerini söyleyelim. 25'e yakın ili eyaletler kapsamına aldığımız gibi, gerillasız hiçbir il veya eyalet de kalmamıştır. Bu da ileri bir gelişmedir.

Kaldı ki, bir gerilla takımının bile olduğu bir bölge ciddi bir gerilla gücüne kavuşmuş demektir. Yeter ki o gerilla takımı kendi rolünü tarihi, siyasi ve coğrafi temelde iyi değerlendirsin. Bunu değerlendirmesi durumunda o bir takım, aslında önümüzdeki dönemde bir ordu çekirdeğidir. Kendini rahatlıkla yüzlerce sayıya tırmandırabilir ve çok güçlü eylemler gerçekleştirebilir. Bu küçümsenmemeli, bir gerilla takımı deyip geçilmemelidir. Ve böyle takımların da ulaştırılamadığı hiçbir saha yoktur.

Dolayısıyla biz bahara doğru çok yaygın bir gerillayı, çok güçlü bir biçimde ülkemizin hemen her tarafına yayabilecek durumdayız. Metropollere de, Türkiye sahasına da gerillayı taşırabileceğiz. Özellikle Serhat, Dersim ve Güneybatı üzerinden geliştireceğimiz birliklerle Türkiye'ye yönelme olacak. Nitekim Türkiye içinde uygun alanlar vardır. Orada da gerilla hazırlıklarımız, Türkiyeli dost gruplara dayanarak geliştirilecektir.

Cephe esprisi temelindeki siyasi faaliyetlerimizde de buna benzer bir gelişmeyi yaşatacağız. Özellikle siyasal ordulaşma ve eylemlilik, iyi örgütlenmiş halk birlikleri, serîhildan komiteleri, öz savunma birlikleri bütün yönleriyle geliştirilip yönetileceklerdir ve bunlar önemli sonuçlara ulaşacaklardır. Nerede bir köy, hatta nerede bir aile varsa oraya bir cephe temsilcisi konulacaktır. Ne kadar kontra cinayeti de işlense, bu yaklaşım temelinde hepsi boşa çıkacağı gibi, büyük bir halk ordulaşması, siyasal ordulaşması önümüzdeki döneme dayatılabilir. Daha şimdiden bu sıcağı sıcağına yaşandığı gibi daha da ileri düzeyde yaşanabilir. Dolayısıyla gerillanın tam başarısı için bu mutlaka yerine getirilmesi gereken bir görev oluyor. Bunu Türkiye'ye de taşıracağız. Türkiye'nin emekçi kitleleri büyük bir öfke içindedir. Onların da siyasal cepheleşmesini sağlayacağız. Yerel seçimlerde muhtemelen tüm devrimci-demokrat güçlerin birlikteliğini sağlamaya çalışacağız. Ortak bir seçim politikasıyla da onları destekleyebiliriz. Bazı dost grupların faaliyetlerine her düzeyde -maddi-manevi olarak- desteğimizi daha da hızlandırırız.

> Türkiye'nin emekçi kitleleri büyük bir öfke içindedir. Onların da siyasal cepheleşmesini sağlayacağız. Yerel seçimlerde muhtemelen tüm devrimci-demokrat güçlerin birlikteliğini sağlamaya çalışacağız. Ortak bir seçim politikasıyla da onları destekleyebiliriz. Bazı dost grupların faaliyetlerine her düzeyde -maddi-manevi olarak- desteğimizi daha da hızlandırırız.

Diplomatik sahada da çalışmalar gelişiyor. Türkiye'nin yürüttüğü askeri yaklaşımın artık sonuç vermeyeceğini kendi müttefikleri de görmüşlerdir. Zaten büyük ihtimalle bahara kadar bu politikanın sonuçlarını bekleseler de umutlarını kesmişlerdir. Bu nedenle neredeyse daha istikrarlı bir Türkiye için politika üretiyorlar. Dolayısıyla eski politikanın tükenişini yaşıyorlar. Bu aynı zamanda mücadelemiz açısından diplomatik olanakların da geliştiğini ve tükenen bu askeri politika yerine gelişebilecek bazı siyasi yaklaşımlarla bizim daha da fazla devrimci açılımları geliştirebileceğimizi söyleyebiliriz.

Bölge çapındaki mevzilerimiz var; hiçbirisini terk etmeye niyetimiz yok. Özellikle Güney Kürdistan'daki mevzileri devrim için mükemmel kullanacağız. Güney halkına da devrimi taşıracağız. Oradan geliştirilen işbirlikçi teslimiyet yerine biz direniş ve devrimi dayatacağız. Buna göre gerillayı yayma, devrimci bir cepheyi geliştirme görevlerimiz vardır. Bunu gereken ağırlığı vererek yürüteceğiz. Daha şimdiden bu eğilimin gittikçe kitlelerin de dikkatini çeken doğru bir politika olduğunu, dolayısıyla geçmişten ders çıkararak bunu daha sağlıklı yürütebileceğimizi söyleyebiliriz.

Diğer cepheler vardır; onlar da varlıklarını sürdüreceklerdir. Bütün komşu halklar içinde işgal ettiğimiz etkinliğimizi devrimin hizmetine daha fazla sokacağız.

Tüm yoldaşlar ve her sahadaki çalışanlar!

Görüyorsunuz ki kışa son derece doğru bir değerlendirmeyle birlikte, parti tarihimizde ilk defa derli-toplu bir hazırlıkla giriyoruz. Başarı için her şeyimizi ortaya koymuş bulunmaktayız. Hiçbir dönem bu kadar imkan ve fırsatlarla hareket etmedik ve yüklenmemiştik. Kazanmamak için hiçbir neden yoktur. Belirlenen bu temel politikalarla bağlantılı olarak her sahada geliştireceğiniz ayrıntılı planlamalar, bu temelde görevlendirmeler sonuç alacaktır. Ve her sahada bütün görevlerinize ilişkin olarak büyük-küçük ayrımı yapmadan çok kararlı ve azimli bir biçimde hizmetin ve çabanın en değerlisini ortaya koyacaksınız. Bu temelde yapabileceğiniz her türlü görevin başarısı için azami çaba sergileyeceksiniz. Bu konuda kim engel olursa olsun onu aşarak hizmetiniz kadar başarıya sahip olmayı da bileceksiniz. Bundan taviz vermeyeceksiniz. Ben, bu temelde görevleriniz üzerine yürürken, mutlaka başaracağınıza inanıyorum, selam ve sevgilerimi sunuyorum.

Kasım 1993

Türk sömürgeciliği, kemalist solculuk ve Dersim

Baştarafı 1. sayfada

reyen solun çeşitli grupları, bununla neyi kanıtlamaya çalışıyorlar? Bunlar Kürdistan'da kimleri kime karşı örgütlüyorlar? Kendi ülkelerinde ayakta durma gücünden dahi yoksun olanların Kürdistan'a sosyalist önderlik ihraç etmeye kalkışmaları gülünç değil midir? Bunlar bu cüret ve cesareti kimlerden alıyorlar? Gerçeğe ulaşmak açısından, öldürülenlerin ve cezalandırılan unsurların devrimci olup olmadıkları sorunu etrafında yoğunlaşmak yerine, yukardaki sorulara yanıt arama temelinde durumu değerlendirmek zorunludur.

Aslına bakılırsa, bunlar çoktan karşılığını bulmuş sorulardır. Bunun için sanki yeni şeyler söyleniyormuş gibi bir yaklaşım içinde olmak doğru değildir. Geçmişte Türkiye solunun Kürdistan gerçeğine ilişkin tavrı konusunda alabildiğine kapsamlı tartışmalar yapıldı. PKK, Kürdistan'ın varlığını tanımayan sosyal-şovenizme, Kürdistan sorununun çözümünü sömürgeciliğin yumuşatılması derekesine düşüren Kürt feodal-burjuva ve küçük-burjuva milliyetçiliğine karşı muazzam bir ideolojik mücadele yürüttü. Bu mücadele sonucunda ülkemizdeki tabanlarını hızla yitiren kırk yamalı bohça görünümündeki Türkiye solunun çeşitli grupları, ideolojik mücadele alanını terk ederek şiddete sarıldılar. PKK kadroları ve taraftarlarına karşı silahlı saldırılar düzenlediler; onlarca devrimci ve yurtseveri katlettiler. Perinçek'in başını çektiği Aydınlık türünden bazı oluşumlar, sömürgeci TC ile karanlık ilişkilerini açığa vurarak, işi polisin yedek gücü rolüne soyunmaya dek ilerlettiler. Aşağılık bir ihbar ve karalama kampanyası örgütleyerek, açık adreslerine kadar saptadıkları devrimcileri ve yurtseverleri düşmana hedef gösterdiler. Resmi ideolojinin kuyrukçuluğundan vazgeçmeyen bu güçlerden bundan farklı bir tavır beklemek zaten olanaksızdı. Ancak 12 Eylül askeri-faşist darbesi, Türk solculuğunun PKK hareketine karşı sürdürdüğü bu mücadeleyi kesintiye uğrattı. PKK'nin ciddi ve tutarlı bir dostluk esprisi içinde Türkiye devrimci-demokratik hareketine yönelik kapsamlı eleştirileri bir yana bırakılırsa, boğazına kadar tasfiyecilik bataklığına gömülen ve 12 Eylül askeri faşist darbesinin üzerinden geçen bunca süre içinde faşist rejime bir tek fiske vuramayan bu tükenmiş solun sesi soluğu iyice kesildiği için, yakın süreçte onun bu konudaki tavrını sorgulamak da bir bakıma yersiz olacaktı. Ama Kürdistan'ı saran devrim yangını karşısında, bu solun, kendi yatalak haline bakmadan, en azından ülkemizin bazı alanlarında devrim yangınını başka bir biçimde etkisizleştirmeye çalıştığı bugünkü ortamda, bu tavrını bir kez daha ele alıp değerlendirmek önem kazanmış bulunuyor.

Türk solculuğunun Kürdistan'daki maddi temeli: TC egemenliği

Sorunu ele alırken, her şeyden önce bir gerçeğin altını ısrarla çizmek gerekir: Türkiye solu Kürdistan'ı hiçbir zaman tanımadı; Kürdistan'ı her bakımdan tanımak için hiçbir çaba harcamadı. Sadece Ortadoğu'nun en eski halklarından biri olarak, kökleri binlerce yıl öncesine uzanan bir ülke ve halk gerçekliği anlamında değil, sömürgeci Türk devletinin egemenliği altındaki konumu, yapısı ve özellikleriyle de Kürdistan ve Kürtlük gerçeğini tanımaya yanaşmadı. Hiç abartmadan denilebilir ki, sözcüğün gerçek anlamında Türk solcusunun Kürdistan hakkındaki bilgisi, uzak bir ülkeden gelip Kürdistan'ı dolaşmış olan meraklı bir turistin bu ülke ve üzerinde yaşayan halkın durumu konusunda edindiği bilginin düzeyini bile yakalayamadı. Çeşitli sol grupların kendi yayın organlarında Kürdistan hakkında bolca yazılar yazmaları ve ideolojik değerlendirmeler yapmaları, onların Kürdistan'ı tanıdıkları anlamına gelemez. Kürdistan'ın resmi literatürdeki adı olan "Doğu ve Güneydoğu Anadolu"dan söz edildiğinde, bu solculuk hep oldukça geri kalmış, ağalığın hükmünü icra ettiği ve son derece ilkel koşullarda yaşayan bir toplum tablosunu gözünde canlandırdı. Özellikle "Güneydoğu Anadolu" bölgesinin tablosunu iç karartıcı buldu. Resmi ideolojinin de etkisiyle bu tablodan ürküntü duydu. Ürküntüsü ile tepeden bakıp horlaması iç içe geçti. Reformist bir politik çıkış yapan Türkiye İşçi Partisi ile devrimci politik çıkış doğrultusundaki adımları 12 Mart darbesi tarafından kesilen ve ezilen 1970'lerin devrimci gençlik hareketi dışta tutulursa, Türkiye solculuğu hiçbir zaman politikaya girmedi. Bu nedenle Türkiye'de aktif solculuk esas olarak gençlik dönemine özgü ve ideolojik alanla sınırlı geçici bir olgu oldu. Türk solcusu, ideolojik devrimciliği geride bırakıp memurluğa atılacağı yıllarda, zorunlu hizmet süresini Kürdistan'da geçirebileceğini düşündüğünde, ürküntüsü daha da arttı. Duyulan bu korku ve ürküntünün bir maddi temeli vardı. Türk sömürgeciliği "Güneydoğu Anadolu"da askeri ve siyasal egemenliğini kültür sömürgeciliği ile yeterince tamamlayamamıştı. Dolayısıyla bu zeminde Kürdistanlı olma bilinci bir hayli diriydi. Kürtlük, en azından Türk dili ve kültürüne olan yabancılığı ile kendi gerçekliğini açıkça ortaya koyuyordu. Aydın kesimi yok denilecek kadar azdı; görülen tek tük aydınlar da ağa çocuklarıydı ve bunlar geleneksel olarak ilkel Kürt milliyetçiliğine ilgi duyuyorlardı. Özcesi, Türk solculuğu yaşam koşullarının ilkelliği ve "mahrumiyet bölgesi" olmasından dolayı değil, Kürtlüğün hala canlı oluşundan ürktüğü için bu zemine fazla yaklaşmak istemedi. Yine de ürküntü duyduğu bu gerçeklik, Türkiye solculuğunu burayı Türkiye'nin bir parçası olarak görmek ve değerlendirmekten alıkoymadı. "Orda bir köy var uzakta / Gezmesek de, görmesek de / O köy bizim köyümüzdür" tekerlemesinde ifadesini bulduğu gibi, gezip görmediği ve gezip görmekten bile korktuğu bu toprakları Türkiye'nin doğal ve ayrılmaz bir parçası saydı.

Dersim hep Kürdistan'ın kopmaz bir parçası olmuştur. Dersim tarihi Kürdistan halkının yabancı egemenliğe karşı sürekli direnişinin tarihidir. Bu nedenle Türk sömürgecileri Dersim'i "Türk vatanının ortasında bir leke" saymışlar; "korkunç bir çıban" olarak değerlendirdikleri Dersim'i yok etmek için, tarihin tanık olduğu en korkunç soykırımlardan birini düzenlemişlerdir.

Dünyada bir benzerine daha zor tanık olunur bu tuhaf solculuk, aynı ürküntüyü Türkiye ile sınır oluşturan Kürdistan bölgelerine girerken duymadı. Tersine ülkemizin bu bölgelerine neredeyse Türkiye'den daha fazla ilgi gösterdi. Büyük bir iştah ve açgözlülükle buralara yüklendi. Kadrolarını esas olarak Kürdistan'ın bu bölgelerinden devşirdi. Dersim, Erzincan, Elazığ, Malatya, Maraş ve Antep gibi Kürdistan kentlerinde Türk kültür sömürgeciliği ya da Türkleştirme uygulaması epeyce mesafe katetmiş; egemen ulusun kültürüyle yoğrulan geniş bir özümsenmiş aydın tabakası yaratılmıştı. Bu tabaka arasında konuşulan egemen dil Türkçeydi. Türkçeyi ana kucağından kopartılıp yerleştirildikleri sömürgeci eğitim kurumlarında öğrendikleri için, bu "asimilado"lar Türk dilini bir Türkten daha güzel konuşuyorlardı. Üstelik bu tabakanın sadece anadiliyle değil, kendi öz ulusal ve toplumsal gerçekliği ile bağı da kesilmişti. Buralarda yaratılan aydın tabakanın ağırlıklı kesimi bir Türk gibi düşünüyor, bir Türk gibi hareket ediyordu. Bu yüzden Türk solculuğu bu bölgelere girip faaliyet yürütmekte hiç zorluk çekmedi; Kürtlükten kaynaklanan ciddi sayılabilecek herhangi bir direnişle karşılaşmadı. Türk solculuğu buralarda gelişme sağlamaya çalışırken, Kürdistan'ın mevcut gerçekliğinden hareket ederek Kürt devrimciliğini örgütlemiyor, böyle bir savla ortaya çıkmıyor, Türkiye'nin herhangi bir yöresi ile bu bölgeler arasında hemen hemen hiçbir ayrım yapmıyordu. Açıkça söylemek gerekirse Türkleşmeyi örgütlüyor, yaratılan ulusal yabancılaşmayı solculukla tamamlıyordu.

Kısacası Türkiye solculuğunun Kürdistan pratiği, TC'nin Kürdistan'a ilişkin resmi politikası ve propagandasıyla tam bir uyum gösterdi. Kemalist rejim Kürdistan'ı sömürgeleştirmek için giriştiği işgal harekatları sırasında karşılaştığı direnişleri soykırım denemeleri ve katliamlarla bastırır, askeri ve siyasi egemenliğini genç dimağlara kemalizm zehrini akıtarak pekiştirir, Kürt ulusal kimliği ve kişiliğini Türkleşme bombardımanıyla tahrip ederken, aynı zamanda Türk solculuğunun faaliyette bulunmasına elverişli bir ortamı da kendiliğinden yaratmış oldu. Kendi gerçekliğini tam olarak yansıtan adıyla bu kemalist solculuk, Kürdistan'da egemen ulus kültürünün yeterince nüfuz edemediği, Kürtlüğü erozyona uğratmakta kesin başarı sağlayamadığı bölgelerden uzak durdu. Başka bir deyişle buralarda arzı endam edebilmek için, kendi egemen sınıflarının Kürdistan ve Kürtlük gerçeğini yıkıma uğratarak Türklüğü egemen kılmasını bekledi.

Buradan şöyle bir sonuç ortaya çıkmaktadır: Türkiye solculuğunun Kürdistan'daki varlığı ile Türk sömürgeciliğinin Kürtleri eritme ve "Misak-ı Milli" sınırları içerisinde "tek dil-tek ulus" yaratma politikası arasında doğaysız bir bağ vardır. Türkiye'de gerçekler egemen sınıflarca tamamen tersyüz edildiği ve resmi ideolojinin koşullandırdığı düşünme tarzının dışına çıkılamadığı için, bu yadsınamaz gerçeklik görülememekte, çoğunlukla görmezlikten gelinmektedir. Bazı dar ideolojik gruplar ve bireysel düzeyde bazı aydınların olumlu yaklaşımlarını dışarda tutmak koşuluyla, Türkiye solunun bağımsız bir Kürdistan politikasına sahip olmadığını söylemek, basit bir gerçeği ifade etmekten başka bir şey değildir. Birincisi, Türkiye solu politikaya girmediği için Kürdistan politikasından yoksun olması kaçınılmazdır. İkincisi, bu sol resmi ideolojinin kabuğunu kıramadığı ve onu soldan tamamlamaktan vazgeçmediği için, uygulamasındaki aşırılıklara bazı eleştiri ve itirazları olsa da, özü bakımından kemalizmin Kürdistan politikasını desteklemiştir. Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkıntıları üzerinde bir burjuva cumhuriyet kuran kemalizmin 1925-40 yılları arasında giriştiği Kürdistan seferleri sırasında gerçekleştirdiği insanlık dışı katliamları alkışlayan TKP'nin tutumu bunun en çarpıcı kanıtlarından biridir. TC, Kürdistan'daki direnmelerin arkasında hep "dış tahrik" unsuru aramış, TC'nin bu yaklaşımı TKP tarafından aynen benimsenmiştir. TC giriştiği imha seferleriyle dış destekli dinsel-feodal gericiliğe karşı savaştığını, halkı ağalığın ve eşkıyanın tahakkümünden kurtardığını ve girdiği yerlere uygarlık götürdüğünü iddia etmiş; bu iddiaları gerçek kabul eden TKP, TC'nin Kürdistan'daki kanlı pratiğini kendi programının uygulanması olarak değerlendirmiş ve destek vermiştir.

Sözcüğün gerçek anlamında Türk solcusunun Kürdistan hakkındaki bilgisi, uzak bir ülkeden gelip Kürdistan'ı dolaşmış olan meraklı bir turistin bu ülke ve üzerinde yaşayan halkın durumu konusunda edindiği bilginin düzeyini bile yakalayamadı. Çeşitli sol grupların kendi yayın organlarında Kürdistan hakkında bolca yazılar yazmaları ve ideolojik değerlendirmeler yapmaları, onların Kürdistan'ı tanıdıkları anlamına gelemez.

Kürdistan sorununu TC'nin yaklaştığı biçimde ele almanın, yani sorunu ortaçağ kalıntılarına, ağalığa ve dinsel gericiliğe karşı mücadele sorunu derekesine düşürmenin, TC'nin ulusal inkar ve imha politikasına açık veya dolaylı olarak sahip çıkmak demek olduğu açıktır. Bu politikanın içinde Kürdistan'a ve Kürt ulusuna bir "çakıl taşı" kadar yer yoktur. Burada Türkleşme, ulusal benliğini yitirerek Türklüğün içinde erime vardır. Sadece TKP değil, bir bütün olarak Türkiye solu, TC'nin Kürdistan'da inkar ve imha politikasını hayata geçirmesini kendi programının uygulanması olarak değerlendirmiştir. Türkiye solunun çok çeşitli gruplarının Kürdistan'da yoğunlaşmaları ve Kürtleri sözümona Türkiye devrimi adına örgütlemeye çalışmaları bile, kendi başına bunun doğruluğunu kanıtlamaya yetmektedir. Kaldı ki, Türk devletinin Kürdistan'da Türkleştirmeyi zorla sağlamaya çalışmasının sakıncalı olduğu, sürecin zaten bu doğrultuda işlediği, devlet terörünün kendiliğinden gelişen bu süreci zayıflattığı, Türk sosyalistlerinin de bu kaynaşmayı (Kürtlerin Türk ulusal yapısı içinde erimesini) istediği, ama bunun biçimine karşı çıktığı bizzat bu solun bazı gruplarınca açıkça ifade edilmiştir.

Hiç kimsenin kabul etmekten kaçınamayacağı bir gerçek de şudur: Eğer Türk burjuvazisi Kürdistan'ı kendi egemenliği altına almamış, bunun da ötesinde özgün bir sömürgecilik uygulayarak Kürdistan'ı Türklüğün yayılma alanı olarak değerlendirmemiş ve bu temelde ulusal imha politikasını hayata geçirmemiş olsaydı, Türk solculuğu da Kürdistan'a girmeyi ve burada örgütlenmeyi aklından bile geçirmemiş olacaktı. Sorun Kürtleri örgütlemekse, kendi içerisinde bağımsız bir komünist hareket yaratamayacak denli "beceriksiz" olan bu halkı bir komünist öncüye kavuşturmaksa, Kürtler sadece TC egemenliği altındaki Kuzey-Batı Kürdistan'da değil, Doğu ve Güney Kürdistan parçalarında da yaşıyorlar. O zaman bu solculuk neden Kürdistan'ın bu parçalarında da örgütlenmiyor? Neden bu parçalarda yaşayan halkı kendisinin "kurtarıcı" misyonundan yoksun bırakıyor? Kuzey-Batı Kürdistan'a gösterilen bu özel ilgi ve "dostluğu" Kürdistan'ın diğer parçalarından esirgemek tutarsızlık değil mi? Türkiye solunu Kürdistan'ın diğer parçalarında örgütlenmekten alıkoyan tek bir nedenden söz edilebilir: Bu parçalarda TC egemenliğinin olmayışı! Bu durumda Türkiye solu deyimi de anlamını yitirmekte ve yanlış bir deyim haline gelmektedir. Türkiye'deki sol gerçekte devlet soludur. Bu solculuk, her bakımdan Türk devletinin çizdiği sınırlar içinde hareket eden bir solculuktur; özellikle onun Kürdistan'daki uygulamalarını özü bakımından meşru gören ve TC'nin ortaya çıkardığı hasadı devşiren bir solculuktur. Sözünü ettiğimiz hasadın ne olduğu çok iyi bilinmektedir. Bu, Kürdistan tarihine, Kürt ulusunun ulusal, sosyal ve kültürel gerçekliğine yabancılaştırılmıştır; ulusun dokunulmaz, vazgeçilmez ve devredilmez hakları ve temel değer-

lerinden kopuştur. Bu, ulusal inkarcılıktır.

Ezilen ve sömürge halkların mücadele tarihi göz önünde bulundurulmalı ve şu sorulara mutlaka yanıt verilmelidir: Toplumsal gelişme düzeyleri ne ölçüde geri olursa olsun, başka halklara boyun eğdirme ve köleleştirmeyi amaçlayan işgal eylemleri ve sömürgeleştirme hareketleri solculuk adına nerede alkışlanmıştır? Ezilen ve sömürge uluslar ve halkların yabancı egemenler karşısında başvurdukları direnişlere nerede gericilik damgası vurulmuştur? Hangi sınıfların önderliğinde gelişirse gelişsin, ezilen ve sömürge halklara boyun eğdirmek isteyen yabancı egemenlerin, bu direnişleri bastırmak için giriştikleri katliamlar nerede ilerici olarak tanımlanmıştır? Amerika kıtasına kapitalizmi taşıyan Avrupalı sömürgecilerin, henüz sınıflı topluma bile geçememiş olan bu ülkenin asıl sahiplerini, Amerika'nın yerli halklarını soykırıma uğratmaları ilerici midir? Amerika'yı işgal eden Hıristiyan Avrupalı sömürgeci, tanrının Kutsal Kitap'ta Amerika ve üzerinde yaşayan Kızılderili halktan söz etmediğini, bunun için Kızılderili halkın tanrı tarafından yaratılmış sayılamayacağını ve temizlenmesinin en doğru yol olduğunu söylüyordu. Türkiye solculuğu da ruhunun derinliklerinde Mustafa Kemal'i mabud telakki ettiğine ve kemalizme bağlılığı Kutsal Kitab'a bağlılığın üstünde tuttuğuna göre, onun buyruklarına uyacak; kemalizm Kürdistan'ı ve Kürt halkını tanımadığına göre, tıpkı beyaz adam örneğinde olduğu gibi, kemalizmin Kürdistan'ı Kürtlerden temizlemesine arka çıkacaktı.

Özellikle 12 Eylül darbesinden sonra, Türkiye solu çeşitli resmi kuruluşlara ve esas olarak tekellere nitelikli kadro yetiştiren bir sektör durumuna düşmüştür. Geçmişte solun içinde yer almış pek çok kişi, bu saflarda edindiği bilgi birikimini tekelci düzenin hizmetine sunmaktadır. Özel savaşın beşinci kolu durumundaki Türk basınının köşe başları eski solcularca tutulmuştur.

Bazıları TC'nin Kürdistan'da giriştiği işgal ve imha seferleri karşısında TKP'nin takındığı tutumu tüm Türkiye soluna mal etmenin büyük bir haksızlık olduğunu iddia edebilirler. Hayır burada hiçbir haksızlık yoktur. Türkiye solculuğu Kürdistan'ı Türkiye'nin doğal ve ayrılmaz bir parçası olarak ele alıp burada faaliyette bulunduğu sürece, kemalizmin Kürdistan'daki egemenliğini meşrulaştırmış sayılacaktır. Bu solculuk kemalizmin ülkemizdeki Türkleştirme politikasının ürünlerini derlemekten vazgeçmediği sürece, onun tarihsel suçlarının ortağı olmaktan kurtulamayacaktır.

Kuşkusuz Türkiye'de devlet solculuğunun dışına taşmak isteyen çıkışlar olmuştur. İdeolojik düzeyde kemalizmi aşamamış olmasına rağmen, devrimci pratiğiyle kemalist rejime yönelen 1970 devrimci gençlik hareketi bunun en güzel ve belirgin örneğidir. Ancak bu hareket henüz yeterince örgütlenme ve kendisini pratikte ifade etme fırsatı bulamadan, faşist 12 Mart cuntasının yoğun saldırıları karşısında yenilmiş ve ezilmiştir. Böylece bu darbeyle Türkiye solunun düzen sınırları dışına çıkmak isteyen ve çıkmış olan uçları budanmış, Türkiye solculuğu bir kez daha düzen sınırları içine çekilmiştir. Türkiye'de solu ehlileştirmenin ilk operasyonu, Ankara hükümetinin kurtuluş savaşı yıllarında Mustafa Suphi ve yoldaşlarını imha etmesi, kurduğu resmi TKP ile alternatifini etkisiz hale getirerek TKP'yi kendi kuyruğuna takmasıdır. Daha önceki yıllarda ve özellikle 12 Eylül darbesinden sonra, Türkiye solu çeşitli resmi kuruluşlara ve esas olarak tekellere nitelikli kadro yetiştiren bir sektör durumuna düşmüştür. Geçmişte solun içinde yer almış pek çok kişi, bu saflarda edindiği bilgi birikimini tekelci düzenin hizmetine sunmaktadır. Özel savaşın beşinci kolu durumundaki Türk basınının köşe başları eski solcularca tutulmuştur. Bu istisnai bir durum değil, Türkiye solunun geleneğidir. Kemalizm kuyrukçuluğundan bundan fazlasını beklemek de zaten doğru değildir.

Sömürgeci partiler bile ülkemizdeki faaliyetlerini önemli oranda durdurur ve birçok alanda kendi örgütlerini feshederken, bu partilerden daha inatçı bir tavır takınarak Kürdistan'dan vazgeçmemekte ayak direyen solun çeşitli grupları, bununla neyi kanıtlamaya çalışıyorlar? Bunlar Kürdistan'da kimleri kime karşı örgütlüyorlar? Kendi ülkelerinde ayakta durma gücünden dahi yoksun olanların Kürdistan'a sosyalist önderlik ihraç etmeye kalkışmaları gülünç değil midir?

Tutarsızlığın bu denli aşırı ölçüsüzlüğe vardırılmasına, yaklaşımlarındaki çelişkilerin bu boyutlardaki utanmazlığına ancak kemalizmin ruhları kararttığı Türkiye'de tanık olunabilir: Kürdistan'a hayali bir ülke kadar değer biçip basit bir saygı emaresi bile göstermeyen Türkiye solculuğu, sıra sözümona peşinde koştuğu Türkiye devrimine gelince, PKK'yi bu devrime saygısızlıkla suçlayabiliyor. PKK'nin "Türkiye devrimini Kürdistan devriminin basit bir uzantısı gibi" görmeye götüren "dar milliyetçi bir bakış açısına düştüğünü" iddia edebiliyor. Sen elini kolunu sallaya sallaya kendi egemen sınıflarının inkar ettiği ve herhangi bir statüden yoksun kıldığı Kürdistan'a gireceksin; bu ülkede kendi egemen sınıflarının Türkleştirme uygulamalarının sonuçlarını toparlayacak ve ulusal inkarcılığı örgütleyeceksin; bu ülkedeki varlığının maddi temelini kendi egemen sınıflarına borçlu olacaksın. Senin pençelerini ve iğrenç dişlerini Kürt insanının bedenine batırıp kanını emen ve Kürdistan'da mutlak egemenliğini tesis eden Türk sömürgecilerini izleyerek bu ülkeye dalış yapman Kürt halkına ve Kürdistan devrimine saygısızlık olmayacak. Üstelik bu tutumuna ve Kürdistan devrimine yaptığın en kaba müdahale tarzına enternasyonalizm kılıfı geçireceksin! Buna karşılık, PKK'nin, Kürdistan'da gelişen devrimci mücadelenin Türkiye üzerindeki etkilerini ve yarattığı olumlu sonuçları doğru değerlendirmesi istemesi, bu mücadelenin ortaya çıkardığı kazanımları sömürtmeyeceğini ilan etmesi, Türkiye'de devrimci mücadeleyi geliştirmek isteyen güçlere her türlü maddi ve manevi desteği vereceğini açıklaması, "Türkiye devrimini Kürdistan devriminin bir uzantısı olarak değerlendirmesi" anlamına gelecek! Yazık, proletarya enternasyonalizmi ilkesi Türkiye solculuğunun elinde ne hallere düştü!

PKK Türkiye halkına saygılı davranıyor, bu halkın temel sorunlarına dıştan müdahalede bulunmuyor. Hele hele "sen şimdiye kadar kendi içinde bir devrimci önderlik yaratamadın, bu önderliği ben sana bahşedeceğim ve seni onunla sosyalizme götüreceğim" demeyi aklına bile getirmiyor. O, devrimin ihraç ya da ithal edilecek bir nesne olmadığını, toplumsal zorunluluklar sonucunda doğan ve kitlelerin öz eseri olarak gelişen bir kurtuluş yolu olduğunu iyi biliyor. Türkiye'deki nesnel ortamın bir devrimi dayattığını ve mevcut devrimci duruma öznel bir müdahaleyle karşılık verilmesi gerektiğini de iyi görüyor. Ancak bu müdahaleyi yapacak gücün Türkiye halkının bağrından çıkmasını istiyor. Bunun da ötesinde böyle bir gücün özlemini duyuyor. Şimdi bu noktada sormak gerekiyor: Türkiye'de bir devrimci durumun var olduğunu kabul ediyor musunuz? Kabul ediyorsanız, buna bir devrimci önderlik karşılık verme gücünde misiniz? Kürdistan halkıyla enternasyonalist dayanışmanın pratikte en anlamlı gerçekleşme biçimi Türkiye devrimini geliştirmeniz değil midir? Kürdistan ve Türkiye halklarının ortak düşmana karşı mücadele birliği böyle sağlanmayacak mı? PKK işte böyle bir mücadele birliğini yaratmaya çalışıyor. Bunun "Türkiye devrimini Kürdistan devriminin bir uzantısı olarak görmek"le ne ilgisi vardır? Baylar, birazcık kendinize gelin. Gücünüz varsa, Türkiye'de halkın muazzam ihtiyacını duyduğu ve susuzluğunu çektiği devrimi geliştirin. İsterseniz bu durumda PKK'nin adını bile ağzınıza almayın. Yeter ki kendi ülkenizde devrimci mücadeleyi geliştirmeye koyulun. O zaman Kürdistan halkı da size minnettar olacaktır. Buna gücünüz yetmiyorsa, lütfen oturduğunuz yerde durun. Kürdistan halkına proleter önderlik götürdüğünüzü söyleyerek, yüce proletarya enternasyonalizmi ilkesini kirletmeyin. Gölge etmeyin, başka ihsan istemez.

Türkiye solculuğuna göre, Kürdistan'da proletaryanın öncü müfrezesini örgütlemek mümkün değildir. Daha doğrusu Kürdistan halkı kendi içinde bir proletarya partisi çıkaramaz. Kürdistan'ın bağımsızlığını isteyen bir hareket de olsa olsa bir burjuva milliyetçi hareket olabilir. PKK bağımsız ve özgür bir Kürdistan istemektedir; dolayısıyla PKK burjuva milliyetçi bir harekettir. Yaşamın gerçeklerinden kopuk olması ve marksizm-leninizme dogmatik bir tarzda yaklaşması nedeniyle, Türkiye solunun böylesi saçmasapan tahliller ürettiği söylenebilir. Hayır, bu doğru değildir. Gerçekte solun bu yaklaşımı sömürgeci mantığın damgasını taşımaktadır. Bir dönemler emperyalist ve sömürgeci devletlerin sömürgelerden çekilmeye yanaşmadıkları ve bu ülkedeki varlıklarını sömürge halkların geriliğine bağladıkları çok iyi bilinmektedir. Emperyalistlere göre sömürge halklar kendi kendilerini yönetecek güçte ve yetenekte değildir. Bu halkların kendilerini bu yeteneklerle donatacak bir efendiye ihtiyaçları vardır. Bu nedenle sömürgeci egemenliğin uzun bir süre devam etmesi gerekir. Emperyalistler sömürge ülkelerin halklarını uygarlaştıracak, onları yönetim sanatıyla tanıştıracak ve bu işlevlerini başarıyla gerçekleştirdiklerine inandıkları anda geri çekileceklerdir. Türkiye solunun Kürdistan gerçekliği karşısındaki tavrı da bu sömürgeci mantığın tipik bir biçimde dışavurumudur. Bu yaklaşımla Kürt halkının aşağılanması söz konusudur. Kemalist yöneticiler, Türkiye'de sosyalizm isteyenleri, "Size ne oluyor? Türkiye'ye komünizm gerekiyorsa, onu da biz getiririz" diye azarlıyorlardı. Bilimsel sosyalizmi Kürdistan koşullarına yaratıcı bir biçimde uygulayarak devrimci savaşı geliştiren, bağımsızlık ve özgürlüğü elle tutulur bir olgu haline getiren PKK'yi burjuva milliyetçi bir hareket olarak damgalamakla, "Size ne oluyor? Kürdistan'a demokrasi ve sosyalizm gerekiyorsa, onu da biz getiririz" demek arasında ne fark vardır? Öyle ya Kürdistan'a kapitalizmi götürme Türk burjuvazisi tarafından gerçekleştirildiğine göre, sosyalizmi götürme görevini de Türk solculuğu üstlenecektir. Türkiye solunun geçmişte TC'nin Kürdistan'daki katliamlarını desteklemesi veya en azından suskunluğuyla TC'nin uygulamalarına onay vermesi, aralarında resmiyete dökülmemiş bir işbirliğinin olduğunu işaret etmektedir. Türkiye solunun önemli bir kesiminin bugün de bu tutumunu sürdürdüğünü görüyoruz.

İktidara yürüyen Kürdistan devrimi ve Türkiye solu

Kürdistan'da devam eden savaşın alabildiğine kızıştığı şu son dönemlerde TDKP, Dersim'de "öğretmenler sendikası üyesi altı öğretmenin, demokrat Kamer Özkan'ın ve altı TDKP üyesinin" ARGK güçleri tarafından öldürülmesini, "demokratik yollardan göreve gelmiş belediye başkanı Mehmet Kocademir ile halk ozanı Daimi Cengiz"in yine PKK tarafından ajan-provokatör olarak adlandırılıp cezalandırılmak istenmesini kınayan bir bildiriyi Federal Almanya'da demokratik kuruluşlar, örgütler ve şahsiyetlerin imzasına açmış bulunuyor. (Erklärung, Ekim 1993) Kürdistan'daki gelişmeler ve halihazırdaki kızgın savaş ortamıyla bağ içinde, bu girişimi özenle ele alıp değerlendirmek gerekiyor. Zira bu girişim, TDKP özgülünde Türkiye solunun Kürdistan'daki devrimci gelişmeler karşısında nasıl katı şoven bir tavır içinde bulunduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Her devrimin temel sorunu iktidar sorunudur. Kürdistan halkı, halk savaşı silahı ile sömürgeci egemenlik mekanizmasının temellerini çökertmeye başlar ve birçok temel dayanağını parçalarken, aynı zamanda kendi egemenliğinin araçlarını yaratıyor; kendi iktidar organlarını inşa ediyor. Şimdiki durumda bile birçok sömürgeci kurum ve kuruluş çökertilmiş bulunuyor. Sömürgeci eğitim sistemi birçok alanda tamamen etkisiz kılınıyor. Sömürgeci partiler ard arda kapatılıyor, tabelaları indiriliyor, yöneticileri ve üyeleri bu partilerden istifa ediyor. Sömürgeci yerel yönetim organları da benzer bir süreçten geçiyor. Özel savaşın beşinci kolu durumundaki sömürgeci Türk basını ülkemizdeki faaliyetlerine son veriyor. Artık Türk sömürgecilerine Kürdistan'da faşist silahlı kuvvetleri dışında başka bir araçla politikasını hayata geçirme olanağı tanınmıyor. Kısacası Türk sömürgeciliğinin Kürdistan üzerindeki siyasal ve kültürel egemenliği son buluyor. Sömürgecilik esas olarak ordu gücüne dayanarak varlığını sürdürmeye çalışıyor. Dağıtılan sömürgeci kurumlar ve yönetim aygıtlarının yerini ulusal kurtuluşçu yönetim aygıtları dolduruyor. Halkımız yerel meclisleri, bölge ve eyalet meclislerini oluşturuyor ve buradan bir ulusal meclisin kuruluşuna doğru yürüyor. Bu aynı zamanda gelişimini başarıyla sürdüren bir devrimin izlemesi gereken doğal bir rota oluyor. Kürdistan devrimi kendi doğal rotasında ilerliyor.

Sorular gerçeklerin açığa çıkmasını daha da kolaylaştırıyor. Peki, Kürdistan devrimi kendi doğası ve hedefler programının gereği olarak sömürgeci eğitim sistemini çökertirken, şu "ilerici" öğretmenler sendikasının "devrimci" üyesi Türk öğretmeni Kürdistan'da ne yapıyor? Kürdistan'da uygulanan eğitim sistemi, Türk sömürgeciliğinin bu ülkedeki en temel dayanaklarından biri değil midir? Bu öğretmen, Kürdistan'da Türkleştirmeyi amaçlayan sömürgeci eğitim sisteminin pratik uygulayıcısı olarak faaliyet yürütmüyor mu? Kürdistan'da uygulanan Türk eğitim sisteminin özü nedir? Bakın, bu "devrimci" öğretmenler ne yapıyorlar: Bunlar Kürt halkının direnişini kıran fiziki soykırım seferlerinin yıkıcı sonuçları üzerinde uygulamaya konulan beyaz soykırımı sonuca götürmeye çalışıyorlar. Bunlar ulusal imha tehditi altında bulunan halkımızın küçücük yavrularının beyinlerine kemalizm zehrini akıtarak, TC'nin ve imha politikasının başarıyla sonuçlandırılmasına en büyük katkıyı sunuyorlar. Topraklarımızda düşman bayrağını dalgalandırıyor, bu bayrağın gölgesinde Kürt çocuklarına Türklük andını okutuyor, "istiklal marşı"nı okumaya zorluyorlar. Kısacası bunlar sonuçları bakımından fiziki soykırımdan daha da tahripkar bir rol oynayan beyaz soykırımın dev sivil ordusunun sıra neferleri olarak ülkemizde bulunuyorlar. Uluslararası sözleşmeler ve belgelere bile kemalist solun bu "devrimci" öğretmenlerinin Kürdistan'daki işlevi soykırım olarak tanımlanıyor. Dolayısıyla Türkiye solculuğu proletarya enternasyonalizmi adına soykırımı savunuyor. Bu öyle ayakları havada kalan bir suçlama değildir. Kürdistan'daki soykırım politikası yüzünden TC'nin imzalamaktan kaçındığı uluslararası sözleşmelere ve belgelere göre, Türkiye solculuğu mevcut tutumuyla soykırım uygulayıcılarına arka çıkıyor.

Evet, Kürdistan'a giden öğretmenin görevinin kapsamı TC tarafından çiziliyor, kendisi TC tarafından görevlendiriliyor. TC'nin Kürdistan politikasını hayata geçiren bir sömürge görevlisi olarak ülkemizde faaliyet yürütüyor. Kürdistan Genel Valisi açıkça "Güvenlik görevlisi olarak bir polis, bir asker, bir vali nasıl görev yapıyorsa, öğretmen de aynı şekilde ve koşullarda görevini yapmalıdır" diyor. (Özgür Gündem, 17 Kasım 1993) Bu öğretmen, birkaç ayda bir nerdeyse ikiye katlanan "Apo zammı"yla kesesini dolduruyor; başka bir deyişle yerine getirdiği görevin karşılığı olarak TC tarafından iyice doyuruluyor. Defalarca uyarıldığı halde soykırım suçunu işlemekten vazgeçmemesi üzerine, PKK bu sömürgeci devlet görevlilerine yöneldiğinde, TDKP'nin de

içinde yer aldığı Türkiye solu kıyameti koparıyor. PKK'ye karşı kampanyalar açıyor ve bu kampanyaları ta yurt dışına taşıyor. Diğer yandan kontrgerilla Kürt kökenli yurtsever öğretmenleri katlediyor. Bu kemalist sol-

> *Baylar, birazcık kendinize gelin. Gücünüz varsa, Türkiye'de halkın muazzam ihtiyacını duyduğu ve suszluğunu çektiği devrimi geliştirin. İsterseniz bu durumda PKK'nin adını bile ağzınıza almayın. Yeter ki kendi ülkenizde devrimci mücadeleyi geliştirmeye koyulun. O zaman Kürdistan halkı da size minnettar olacaktır. Buna gücünüz yetmiyorsa, lütfen oturduğunuz yerde durun.*

dan çıt bile çıkmıyor. Çıksa bile, ilki karşısında gösterdiği duyarlılığın binde birini bu ikinciler karşısında göstermiyor. Burada bir de yoksul Kürt köylüsünün durumunu düşünelim: Türk ordusu gerillaya bir parça ekmek verdi diye bu köylüye dünyayı zindan ediyor. Çoğunlukla cezasını yerinde infaz edip kurşuna diziyor. Evini yakıyor, ocağını söndürüyor. Bir yandan kendi özgür geleceğinin güvencesi olan gerillaya bir parça ekmek verdi diye öldürülen, evi yakılıp yıkılan, tutuklanan, yerinden yurdundan sürülen Kürt köylüsü; diğer yandan beyaz soykırım ordusunun sıra neferi olarak görev yapan, TC tarafından iyice doyurulan ve çoğunlukla MHP üyesi olan “devrimci” Türk öğretmeni... Burada yapılacak tek şey vardır: İkisinden birine sahip çıkmak ve desteklemek gerekiyor. Faşist sömürgeciliğin kültürel soykırım cephesinde devlet görevlisi olarak görev ifa edenlere sahip çıkanlara, bizden küçük bir öğütte bulunmak kalıyor: TDKP adında küçücük bir değişiklik yapmalı, sadece bir harf ekleyerek adını “TC”DKP biçiminde değiştirmelidir. Çünkü devlet solculuğuna yakışanı tam da budur.

TC ile kemalist solun PKK'ye ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı tutumu arasındaki benzerlikler başka noktalarda da görülüyor. Örneğin gerçek iktidar gücü olan Milli Güvenlik Kurulu yaptığı toplantıda PKK'ye ve özgürlüğü için mücadele eden Kürdistan halkına karşı sürdürdüğü savaşı yeni açılımlarla daha da şiddetlendirmeyi kararlaştırıyor. Öteki önlemlerin yanısıra özellikle PKK'nin Avrupa'daki dayanaklarını çökertmeyi, gelir kaynaklarını kurutmayı ve müttefikleriyle daha sıkı ilişkiler kurarak PKK üzerindeki baskıların artırılmalarını sağlamayı bir karar biçiminde hükümete iletiyor. Bu temelde Türk diplomatik temsilcilikleri Avrupa'da ve özellikle Federal Almanya'da PKK'ye karşı geliştirmeye çalıştığı kuşatma ve tecrit etme çemberini iyice daraltmak için olağanüstü bir çaba harcıyor. İlginçtir, tam da böyle bir dönemde TDKP'nin PKK'ye karşı açtığı “kınama” seferberliği başlıyor. İşbölümü ve işbirliği pratikte kendiliğinden gerçekleşiyor. TC'nin resmi temsilciliklerinin ulaşamadığı yerlere TDKP girmeye çalışıyor. Cilalı sözlere takılmadan ve sosyalizm maskesine aldanmadan, kemalist solun, faşist rejimin Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı “milli mutabakat” yaratılması çağrısına bu biçimde en uygun karşılığı verdiğini görmek gerekiyor.

TDKP Merkez ve Kürdistan Komiteleri (bu, Kürt halkının ve dünya kamuoyunun tanıdığı Kürdistan Komiteleri değildir) imzasıyla dağıtılan 13 Ekim 1993 tarihli bir bildiride, “PKK'nin, kendi içinde ya da dışında olsun, kendine “biat” etmeyen her insanı “ajanlık” ve “provokatörlük”le suçlayıp mahkum etme ve ortadan kaldırma çizgisini izlediğinin” bilindiği, “Kürdistan halkını, 'halk adına' zorla zaptırapt altına almayı, ezilen Kürt emekçilerine zor uygulayarak egemen olmayı, politika haline getirmekte olduğu”nun açıkça görülüğü iddia ediliyor. Federal Almanya'da bir PKK Davasının açıldığı ve Ekim ayında dördüncü yılını dolduran duruşmaların hala devam ettiği biliniyor. NATO merkezince açılması kararlaştırılan ve yürütme işini Federal Almanya'nın üstlendiği bu davada, iddianameyi hazırlayan eski Federal Başsavcı Kurt Rebmann'ın PKK'ye yönelttiği ithamlarla TDKP'nin buraya aktardığımız iddiaları, özellikle bu iddiaların birinci bölümü arasında tam bir benzerlik ve uyum bulunuyor. Rebmann, PKK'nin kendisinden ayrılmak isteyen kişileri, kendi önderliğini kabul etmeyen diğer Kürt örgütleri ile sol grupların temsilcilerini “ajan” ve “provokatör” olarak suçlayıp öldürdüğünü ileri sürüyor. TDKP bildirisinde emperyalizmin iddiaları tekrarlanıyor, hatta bu iddiaların bir adım ötesine geçiliyor: PKK'nin ezilen Kürt emekçilerini zorla zaptırapt altına aldığı iddiasına yer veriliyor. Peki, TDKP'yi PKK karşısında NATO, faşist TC ve Alman emperyalizmiyle aynı dili konuşmaya ve ortak suçlamalarda bulunmaya götüren şey nedir? Onu pratikte böyle bir ortaklığa götüren ruh hali nasıl bir ruh halidir? TDKP bu iddiaları ile, TC'nin de ısrarlı dayatmaları sonucunda, PKK'nin halktan zorla para topladığını ileri sürerek, Federal Almanya'daki Kürt demokratik kuruluşlarını yasadışı ilan

> *Kürdistan açısından yaklaşıldığında, ulusal inkarcı akımı temsil eden bu “devrimcilik” tarzı ile köy koruculuğu arasında özü bakımından fazla bir farklılık bulunmamaktadır. Çünkü her ikisi de sonuçta Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin karşısında yer almaktadır. İkisi arasındaki temel farklılık, birincisinin ulusal yabancılaşmanın derinleştirildiği alanlarda, ikincisinin ise aşiret ve kabile bağlarının fazla çözülmediği ve ulusal bağların zayıf olduğu yörelerde ortaya çıkmasıdır.*

edip kapatmaya çalışan Alman polisine tanıklığa soyunmuyor mu? TC'nin istediği şey de bu değil midir? TC de üst düzeydeki resmi görüşmelerde ve diplomatik temsilcilikleri vasıtasıyla aynı iddiaları ortaya atarak, yurt dışında aynı şeyi gerçekleştirmeye çalışmıyor mu?

Sömürgeci Türk partilerinin her düzeydeki temsilcileri ağızlarını açtıklarında PKK'nin Kürtleri temsil etmediğini, Apo'nun Kürtleri kurtarmak gibi bir sorununun bulunmadığını, tersine Kürtlere karşı savaştığını ve halkı zorla kendi yanına çekmeye çalıştığını öne sürüyor ve bu propagandalarını her gün, her saat kusmaya devam ediyorlar. Böylece bunlar Kürdistan'da bir savaş ortamının yaşandığını dünya kamuoyundan gizlemek ve dolayısıyla savaş koşullarına ilişkin uluslararası sözleşmelerden doğan yükümlülüklerinden kaçınmak için, PKK'nin halktan kopuk bir “terör hareketi” olduğunu propaganda ediyorlar. Ancak sıcak savaş ortamında bulunan ve savaşın bir tarafında yer alan Türk askeri yetkilileri, hem kendi politikacılarından, hem de kemalist solculardan çok daha gerçekçi davranıyorlar. Çünkü bunlar savaştıkları düşman karşısında başarılı olabilmek için, kendisini doğru tanımlamak ve tanımak gerektiğini çok iyi biliyorlar. Dört yıldan beri Kürdistan'da bulunan bir Türk askeri görevlisi, Nokta dergisine yaptığı açıklamada, gerçekleri çıplak bir biçimde ortaya koyuyor; *“... Halkın korkudan PKK'yi desteklediğini ileri sürmek de kocaman bir yalan. Bizi bu yalanlar bu hale getirdi. Bugün Güneydoğu'daki halkın -rakamı çok abartılı bulabilirsiniz ama bunlar tecrübenin rakamlarıdır- kent içinde yüzde yetmişi, kırsalda yüzde doksanı PKK'yi destekliyor... Gerçek durumun itiraf edilmemesi bizim bu işi bitirememize yol açıyor. Gerçek durum nedir, çok açık. Kürtler ayrı PKK ayrı diye bir değerlendirme komedidir. Kürtleri kandıramadığımıza göre kendimizi kandırmaktan öteye gitmez”* diyor. (Nokta, 24-30 Ekim 1993) Gerçekten “PKK Kürt emekçilerini zorla zaptırapt altına alıyor” demekle Kürdistan halkını kandırmak mümkün olmadığına göre, geriye bu çirkin yalan ve demagojinin bir tek gerçekçesi kalıyor: TDKP, bu tutumu ile psikolojik propaganda cephesinde özel savaşa katkıda bulunma görevini yerine getiriyor. Dürüstlüğün ölçüsü gerçeklere sadık kalmak ise, halkımıza karşı yürütülen özel savaşın başında bulunan bu Türk askeri yetkilisinin kemalist solculardan çok daha dürüst olduğunu teslim etmek gerekiyor.

Burada kemalist sol'dan PKK'ye yöneltilen saldırıların tırmandırıldığı dönemin özelliklerine bir kez daha parmak basmakta yarar vardır. 1993 yılında PKK önderliğindeki Kürdistan halkı iktidara yürüyor. Faşist sömürgecilik bu yürüyüşün önünü kesmeye çalışıyor. Bunun için Kürdistan kentleri, kasabaları ve köylerinde katliamlara başvuruyor. Köyleri ve kasabaları viraneye çeviriyor. Öte yandan PKK'ye karşı savaş cephesini genişletmek için olağanüstü çaba harcıyor. Güney'de Barzani'nin başını çektiği Kürt işbirlikçiliğini harekete geçirerek, ARGK kuvvetlerine karşı sürdürdüğü operasyonlarına ortak ediyor. TC zulmünden kaçarak Güney Kürdistan'a geçmiş olan Kürtler tutuklanarak toplama kamplarına gönderiliyor. Güney'de Barzani işbirlikçiliğinin PKK'ye karşı yoğunlaşan saldırılarına, Kuzey Kürdistan'da kemalist solun saldırıları eşlik ediyor. Bütün bu saldırılar dolaylı ya da dolaysız bir biçimde tek bir komuta altında birleşiyor. PKK'ye yöneltilen her saldırı, genel saldırı cephesinin bir kolu oluyor. Genel saldırı cephesinin ana karargahının başında Türk özel savaş rejimi bulunuyor. Bu gerçeğe rağmen, sosyal-şoven solun birtakım gizli pazarlıklarla ve anlaşmalı bir temelde bu genel saldırı cephesinin içinde yer aldığını ve Kürdistan halkının özgürlük yürüyüşünü durdurmaya çalıştığını söylemiyoruz. Hayır, burada gizli pazarlıklara hiç gerek yoktur. Türk solculuğunu PKK ve onun önderlik ettiği devrimci kurtuluş savaşı karşısında Türk özel savaş rejimiyle ortak bir cephede buluşmaya götüren şey, onun sosyal-şoven karakteridir. Hücrelerine dek işlemiş olan kemalist ruh, bu solculuğu sömürgeci egemen sınıflarla Kürdistan devrimine karşı birleştirmeye yetiyor. Bu ruh kemalist solculuğu Türk özel savaş rejiminin doğal bir müttefiki haline getiriyor.

Eskiden Kürdistan'ın adını fazla ağzına almak istemeyen Türkiye solunun, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi gelişip kökleştikçe taktik değiştirdiği ve Kürdistan seksiyonları oluşturmaya yöneldiği görülüyor. Varlığıyla yokluğu pek ayırt edilemeyen birçok sol grubun bugün bir Kürdis-

> *Türkiye'deki sol gerçekte devlet soludur. Bu solculuk, her bakımdan Türk devletinin çizdiği sınırlar içinde hareket eden bir solculuktur; özellikle onun Kürdistan'daki uygulamalarını özü bakımından meşru gören ve TC'nin ortaya çıkardığı hasadı devşiren bir solculuktur. Sözünü ettiğimiz hasadın ne olduğu çok iyi bilinmektedir.*

tan seksiyonu veya komitesi bulunuyor. Bu değişiklik, söz konusu grupların Kürdistan devriminin temel ihtiyaçlarından birine karşılık vermeleri anlamını taşımıyor. Tam tersine böyle bir değişiklik Kürdistan devrimi ve bu devrimin öncüsüyle daha iyi savaşmaları amaçlıyor. Tabii sömürgeci partilerden daha kararlı bir biçimde Kürdistan'a yapışmanın teorik ve ideolojik kılıfı da hazırlanıyor. Buna göre, PKK, “despotik Kürt burjuvazisi”nin çıkarlarını temsil ediyor; bunun için “ayrı örgütleniyor” ve “ayrılıkçılık” yapıyor. Kendileri ise, “... emperyalizme ve birleşmiş gericiliğe karşı başta Kürt ve Türkler olmak üzre, tüm milliyetlerden işçi ve emekçilerin tek parti, sendika vb. örgütlerde örgütlenmesini zorunlu” görüyorlar. Bunun içindir ki, PKK'nin Kürdistan'da ilan ettiği ekonomik ve siyasal “yasaklar”a karşı çıkıyorlar. (Bk. TDKP bildirileri) Buradaki yasaklar sözcüğü kendileri tarafından tırnak içinde yazılıyor. Bu da bir küçümsemeyi anlatıyor ve bunlara uyulmayacağını ifade ediyor. PKK'nin siyasal yasaklarından en önemlisinin sömürgeci partilerin Kürdistan'daki faaliyetlerinin durdurulması olduğu açıktır. Kemalist solcular işte bu yasağı doğru bulmuyorlar. Tıpkı sömürgeci burjuva partileri gibi, kendilerinin de TC egemenliği temelinde Kürdistan'da bulundukları ve PKK'nin kararının özünde bu egemenlikten kaynaklanan her türlü örgütlenmeye karşı olduğunu çok iyi görüyor; bunun için PKK'ye saldırıyorlar.

Bu gerçeklerin ışığında soruna bakıldığında, Türkiye'den bu sola yapılan “Kürdistan'da devrim yapmaktan vazgeçelim” çağrısı da pek tutarlı bir çağrı olmuyor. Çünkü kene gibi Kürdistan'a yapışan kemalist solculuğun devrim diye bir derdi bulunmuyor. Kelin merhemi olsaydı, ilkin kendi başına sürerdi denilir. Bu solculuğun devrim diye bir hedefi bulunsaydı, Türkiye'de devrime yönelirdi. Kemalist solculuk başından beri Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci gelişmeyi durdurmaya çalışan bir otomatik fren işlevini görüyor. Bu solun mevcut durumda Kürdistan'daki rolü ve işlevi budur. Objektif konumuyla ve pratiği ile Kürdistan devriminin önünde engel oluşturan ve devrime karşı savaşan bu sola, “Kürdistan'dan elinizi çekin” çağrısını yöneltmek gerekiyor.

Gariptir, içlerinden biri çıkıp da bu adamlara, bu despotik Kürt burjuvazisi nedir, diye sormuyor. Gerçekten bu despotik Kürt burjuvazisi nerede ortaya çıktı? Kendi despotluğunu nerede, kime karşı, hangi örgüt ve iktidar gücüyle sergiledi? Kendisine sınırlı bir hareket alanı ve olanağı bırakıldı mı ki Kürt burjuvazisi despotluğunu ortaya koyabilsin? Kürt ulusal yapısı içinde erimesi ve Türk egemenlik sistemiyle bütünleşmesi ölçüsünde sömürüye ortak edilen, bu temelde palazlanmasına olanak tanınan, uşak mı uşak, hain mi hain bu burjuvazinin Kürt kimliğiyle uyguladığı bir despotizmden nasıl söz edilebilir? Türk sömürgeci partilerine dağılmış ve aynı parti içinde bile birlik oluşturamayan temsilcileriyle örgütlü bir işbirlikçilik dahi yapamayan Kürt burjuvazisinin kendi despotik özelliklerini konuşturmasına hizmet edecek bağımsız bir örgütü veya örgütlenmesi var mıdır? Kürt burjuvazisi uygulasa uygulasa Türk despotizmini uygulayabilir. Kamran İnan'ların, Necmettin Cevheri'lerin, Hikmet Çetin'lerin hizmetinde oldukları ve uyguladıkları Türk despotizminin ta kendisidir. Buna karşılık, bir de kimliği dahil her şeyi elinden alınmış olan Kürdistan halkının yitirdiklerini yeniden kazanmak için kararlılıkla uyguladığı devrimci şiddet vardır. Kemalist solculuğun sözünü ettiği despotizm işte budur. Eğer halkımıza ülkesini ve özgürlüğünü kazandıran devrimci şiddetin adı “despotizm”se, ulusal kurtuluş kuvvetlerimiz bu “despotizm”i düşmanın ve her türden işbirlikçileri ve uzantılarının tepesinde boşaltmaya devam edecektir. Bu böyle bilinmelidir.

Türkiye solunun çeşitli grupları biçimsel olsa da Türkiye örgütü kuruyor ve buna bir Kürdistan komitesi ekleyerek Türk ve Kürt emekçilerinin ortak örgütünü yarattıklarını iddia ediyorlar. Bunlara şöyle bir soru yöneltilebilir: Neden bunun tersini yapmıyorsunuz? Sözgelimi neden “Kürdistan Devrimci Komünist Partisi” kurup bunun Türkiye komitesini yaratma yoluna gitmiyorsunuz? Neden Kürdistan işçi sendikalarını kurup bunların Türkiye şubelerini açmıyorsunuz? Hayır, bunların hiçbirinin mantığı yoktur. Eğer bu grupların içinde “Kürt komünistleri” varsa ve Kürdistan'da bir komünist önderlik boşluğunu görüyorlarsa, bunlar Kürdistan'da örgütlenmeli ve bu ülkenin somut gerçeklerine özgü bir parti örgütlemeli; bu temelde Türkiye'deki kardeş partileriyle ilişkilerini sürdürmeye devam etmelidir. Kürdistan örgütü olma temelinde kendi programını hayata geçirmeli, “işçi sınıfının öncü partisi” olarak Kürdistan devriminin önderliğini ele geçirmeye çalışmalıdır. Eğer kuracakları böyle bir parti PKK'den daha tutarlı bir mücadele çizgisini başarıyla hayata geçirir ve halkın çıkarlarını PKK'den daha

iyi temsil ettiğini kanıtlayabilirse, halkımız bu partinin önderliğini benimsemekten geri durmayacaktır. O zaman PKK de bu yeni önderliğe saygı gösterecek ve bunun pratik ifadesi olarak bu önderliği benimseyecektir.

Buna karşılık bizim önerimiz ve öğüdümüz şudur: Türkiye solculuğu Kürdistan'da örgütlenme girişimlerinden derhal ve kesin olarak vazgeçmeli; Türkiye solunun çeşitli grupları Türkiye örgütü olmanın gereklerine uygun bir tarzda hareket etmelidir. Mevcut durumda takınılması gereken ve iki ülke halklarının yararına olan biricik doğru tutum budur. Buna karşı koymak demek, Türk sömürgeci egemenliğini meşrulaştırmak, varlık gerekçesini bu egemenliğe dayandırmak, Kürdistan gerçekliğini inkar etmek ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı koymak demektir. Çeşitli sol gruplar Türkiye örgütü olduklarının bilinciyle Kürdistan gerçekliğine yaklaştıkları ve Kürdistan devrimiyle ilişkilerini buna göre düzenledikleri zaman, Kürdistan'daki varlıkları sağlıklı bir temele kavuşmuş olacaktır. Eğer bunlar Kürdistan devrimi ve bu devrimin öncüsüyle dostluk esprisi içinde bu ülkede kalmak isterlerse, Kürdistan halkı ve PKK kendilerini yabancı dost güçler sıfatıyla konuk etmekten kaçınmayacaktır. Dersim Eyalet Komutanı Dr. Baran da bu noktaya işaret etmekte; "Dersim savaş cephemizde barınmakta olan örgütler vardır. Bu örgütlerle fazla bir sorunumuz yoktur. Biz onları dost olarak görüyoruz. Dev-Sol var, TİKKO var. Fakat şimdi bunlar ülkemiz üzerinde misafirdirler. Misafir kaldıkları, Türkiye devrimini gerçekleştirmek istedikleri ve dost kaldıkları sürece (abç.) biz her türlü desteği ve değeri vermeye hazırız" demektedir. (Özgür Gündem, 29 Ekim 1993) Kürdistan'da bulunmanın anlamı ve doğru biçimi budur.

Filistin direniş güçlerinin egemenlik alanında kalan Türkiyeli sol güçler, böyle bir alanda bulunmanın hangi anlama geldiğini ve nelere uyulması gerektiğini iyi bilirler. Dr. Baran'ın da belirttiği gibi, 12 Eylül asker-faşist darbesinin ayak seslerinin duyulduğu bir dönemde, PKK geri çekilme taktiğini gündeme getirmek zorunda kaldı. Kadro ve savaşçılarını Filistin direniş güçleriyle Lübnan yurtsever hareketinin egemenlik alanına çekti. Bu zeminde Filistin direniş güçlerinin yanında barındı. Ama onların iç işlerine asla karışmadı. Filistin ve Lübnan halkı ile en küçük bir sorunu olmadı. Koşullar gerektirdiğinde İsrail siyonizmine karşı kendileriyle omuz omuza savaştı ve şehit verdi. Dostluğunu şehit kanlarıyla pekiştirdi. Uzun süre Filistinli örgütlerin verdikleri kimlikler ve izin belgeleriyle hareket etti. Yer darlığından ve konuğu olduğu güçlerin otoritesinden kesinlikle yakınmadı. Abdullah ÖCALAN yoldaşın anlamlı deyişiyle, kendisini konuk eden güçlerin sundukları mezar yeri kadar dar bir alanın sınırlı olanaklarını sonuna kadar değerlendirmesini ve bu temelde inanılmazı gerçekleştirmesini bildi. Tükenişin eşiğine getirilmiş bir ulusu özgürlüğü için savaşan ve zafer yolunda emin adımlarla ilerleyen bir ulus düzeyine yükseltti. Emperyalizmin Ortadoğu'da halkların devrimci kurtuluş mücadelelerine karşı bir koçbaşı olarak kullandığı sömürgeci Türk devletine karşı halk savaşını yoğunlaştırarak, dostluğu karşılıksız bırakmadığını açıkça gösterdi.

Devrimci güçlerin üslenip barınmaları açısından, günümüz Kürdistan'ındaki olanaklar, Filistin direniş hareketinin olanaklarından çok daha fazladır. Her şeyden önce düşmanın Kürdistan kırlarındaki denetimi önemli ölçüde kırılmış ve sınırlandırılmıştır. ARGK kuvvetleri denetimi ellerinde tutmaktadır. Devrimci otorite kitleler arasında muazzam bir biçimde kök salmıştır. Türkiyeli dost gruplar ve örgütler, ülkemizin hemen her alanında üslenebilirler. Başka bir deyişle burada konuk olarak kalıp Türkiye devrimini geliştirmek için hazırlanabilirler. Kuşkusuz misafirlik hırsızlığa davetiye çıkarmak demek değildir. Onbinlerce şehidin kanları pahasına devrimci hareketin yarattığı olanaklara dayanarak Kürdistan'da bulunmanın, ama bu olanakları ortaya çıkaran devrimci hareketin otoritesini tanımamanın, halka karşı saygılı davranmamanın ve geçmişte olduğu gibi ulusal inkarcılığı örgütlemeye kalkışmanın misafirlikle bir ilgisi yoktur. Bu tavır, yerinde bir deyişle yavuz hırsızın ev sahibini bastırmaya kalkışmasıdır. Evet, bunun adı yavuz hırsızlıktır. Halkımızın bu tavrı kabul etmesi mümkün değildir.

Kısacası, dost örgüt olarak ülkemizde üslenmenin birinci koşulu PKK'nin otoritesini kabul etmek, ülkemizin iç işlerine müdahale anlamına gelecek davranışlardan kaçınmak ve halkımıza saygı göstermektir. İkincisi, ülkemizdeki bu misafirlik ve üslenme, kesinlikle Türkiye devrimini geliştirmeyi hedeflemelidir. Yıllarca Kürdistan'da barınmak, ancak Türkiye devrimi için birkaç gerilla birliğini bile hazırlayamamak, düşmana birkaç etkili darbe bile vuramamak ve devrime bir arpa boyu kadar yol aldıramamak devrimci üslenme değildir. Bu, misafirliğin gereklerine uygun tarzda davranmak değil, devrimin kazanımları üzerinde kendi küçük-burjuva yaşamını örgütlendirmektir. Adın gerillacıya çıkacak, devrimci ve komünist olduğunu söyleyeceksin, soluk alıp verişini bile Kürdistan devrimine borçlu olacaksın, işin laf tarafına gelince mangalda kül bırakmayacaksın, ama düşmana bir fiske bile vurmadan oturduğun yerde gününü gün edeceksin! Bu asla kabul edilemez. Devrimci değerlerin müthiş acılar, kan ve gözyaşıyla yoğrulduğunun bilincini yitirmemiş olan bir partinin, devrimin öncü partisinin, kazanımların üzerinde böyle asalakça yaşanmasına rıza gösteremeyeceği açıktır. Dolayısıyla Kürdistan'da üslenen Türkiye solunun çeşitli grupları, Türkiye devrimini geliştirme görevine ciddiyetle yaklaşmalıdır. Bazıları, "PKK milliyetçi bir partidir. Kürdistan'da Türk milliyetçiliğiyle Kürt milliyetçiliği çarpışıyor. İki milliyetçiliğin birbiriyle boğazlaşması ve her iki tarafın zayıf düşmesi bizim yararımızadır. Şimdilik oturup bu iki milliyetçiliğin iyice güçten düşmesini beklememiz gerekir. Her iki milliyetten Türkiye proletaryası, bu güçsüzleşme ortamında aradan sıyrılarak iktidar olacaktır" diye düşünüyorlar. Ancak bu beklentileri asla gerçekleşmeyecektir. Bu biçimde düşünenler ve sözümona kurnazlık yapanlar, kendilerini kandırmanın bedelini kötü ödeyeceklerdir.

> *Kürdistan halkının kendi iktidarını kurmaya doğru yürürken önüne çıkacağı her engeli ortadan kaldırmak zorunda olduğu, hiçbir gerekçeyle bundan kaçınamayacağı ve karşıtlarını kendi iradesine boyun eğmeye zorlayacağı bellidir. Kürdistan halkının iradesi karşısında hedef olup olmamaya karar vermek, kemalist solculuğun bileceği iştir.*

Türkiye solu, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi ve PKK ile sorunlarını işte bu temelde çözüme kavuşturmalıdır. Bu solu devlet solu olmaktan çıkaracak gelişmenin ilk ciddi adımı bu olacaktır. Böyle bir durumda nihayet ayakları yere basan ve çözümü dayatan halkın temel sorunlarıyla yüz yüze gelen Türkiye solu, eğer bir devrimci özü ve gelişme yeteneği varsa, bu sorunların üzerine yürüyebilecek ve halklarımızın devrimci dayanışmasına gerekli karşılığı verebilecektir. Kürdistan'daki varlığının temelini TC egemenliğine dayandırmayı sürdürmesi halinde, provokasyon zemininde hareket edecek olan solun düşmanın oyunlarına alet olması kaçınılmaz duruma gelecek ve Kürdistan devrimiyle çatışmalı konumu devam edecektir. PKK Türkiye solunun hiçbir grubuyla çatışmaktan yana değildir. Tersine bütün olumsuzluklarına rağmen, bu solu dost olarak görmek istemektedir. PKK'nin Türkiye halkıyla dostluk ve dayanışmasının en sağlam göstergesi, Türk faşist rejimiyle işbirlikçilerini alabildiğine hırpalayıp gerileten mücadelesidir. Türkiye solu da kendi mücadele cephesine dönmeli, Kürdistan devriminin çırılçıplak soyup teşhir ettiği ve iyice güçten düşürdüğü halklarımızın ortak düşmanına karşı yeni bir savaş cephesi açarak, dostluğunun gereklerini yerine getirmelidir.

Neden Dersim

"TDKP-Kürdistan Komitesi" imzalı ve 11 Ekim 1993 tarihli bir bildiride, "...PKK ve Öcalan öteden beri Dersim'i 'ihanet yuvası' ve Dersimlileri de 'ihanetçiler', 'sosyal-şovenler' olarak damgalamakta, Dersimlilerin 'kemalizmin etkisinde' oldukları iddia edilmektedir" deniliyor. Abdullah ÖCALAN yoldaşın eskiden beri Dersim'deki durumu büyük bir ciddiyet ve sorumluluk duygusuyla değerlendirdiği ve Dersim insanının kemalist soykırım politikalarının tahrip edici sonuçları karşısındaki duyarsızlığına köklü eleştiriler yönelttiği doğrudur. Ancak bu bildiride Öcalan yoldaşın söz konusu eleştirilerine yaklaşım, iki tarafı birbirine düşürüp düşman etmek için gerçekleri bilinçli olarak çarpıtan ve söylenen şeylere ters anlamlar atfederek fitnecilik yapan dedikodu kumkumalarının yaklaşımıdır. Mahallede birine gidip "falanca sana ağıza alınmayacak küfürler savurdu", diğerine gidip "filanca sana olmadık hakaretler yaptı" diyerek ortalığı karıştıran ve bir tarafa dostça yamanan köy dedikoduculuğu ile bu bildirinin üslubu arasında hiçbir fark yoktur. Amaç aynıdır: Burada devrimcilerin eleştirdiği ve köklü bir dönüşüme uğratmak istediği toplumdaki ortalama insanın çarpıtılmış duygularına hitap edilmekte; bu insanın önyargıları ve alışkanlıkları ayaklandırılmak istenmekte; deyim yerindeyse sağlık kontrolünden geçirilen kişiye "Sen hastasın, bütün iç organların mikrop kapmış ve hastalığın ilerlemiş, mutlaka ameliyat olmalısın" diyen doktorun bu açıklaması, hastaya "Sana hakaret ediliyor" biçiminde sunulmaktadır.

PKK, dünyada hiçbir halkın Kürdistan halkı kadar kendi tarihsel gerçeklerine ters düşürülmediğini söylüyor. Dünyanın hiçbir ülkesinde maddi köleleşmenin ruhtaki köleleşmeyle bu denli ileri boyutlara götürülmediğini söylüyor. Gezegenimizde hiçbir halkın kendi ülke ve ulus gerçekliği karşısında bu denli ağır ve kahredici bir yabancılaşmayı yaşamadığını söylüyor. Kölelik üretim ilişkileri karşısında bir statüyü ifade ediyor. Ama Kürdistan'ın ve üzerinde yaşayan halkın belli bir statüsü bile bulunmuyor. Kürdistan ve Kürtler yok sayılıyor. Kürdün celladı olan Türk sömürgeciliği, yaşaması için Kürdistan halkına açık bir tek kapı bırakıyor; bu kapıdan geçerek Türkleşmeyi kabul ettiği, kendi ulusal benliğinden arındığı ve Türk ulusal yapısı içinde eridiği ölçüde yaşama olanağı bulabileceğini belirtiyor. PKK, hayvanlar bile çıkardıkları seslerle anlaşır ve birbirinden ayırt edilirken, Kürtlerin kendi dillerine kilit vurulması karşısında dahi ses çıkaramaz duruma düşürülmelerinin ve mezbahanın yolunu tutan koyun sürüsü gibi Türkleşme kapısından uysalca geçmelerinin asla kabul edilemeyeceğini açıklıyor. İşte bu noktada PKK'nin Dersim'deki duruma yönelttiği eleştiriler özel bir yer tutuyor. Zira Dersim insanı sanki ellibeş yıl önce bu topraklarda tarihin en çılgın soykırımlarından biri gerçekleşmemiş gibi davranıyor. Sanki yaşadığı bu alanda kırkbini aşkın masum Kürt insanı değil de, kırkbin sinek boğazlanmış gibi duyarsız ve ilgisiz bir görünüm sergiliyor. Atalarının kanlarıyla sulanmış toprakları sanki veba yatağı lanetli topraklarmış gibi ardına bakmadan bırakıp kaçıyor. Sadece Türkiye metropollerine göçmekle kalmıyor; Türklerin giriştikleri soykırımdan kaçıp kurtulabilen Ermeniler'den çok daha kötü bir biçimde dünyanın dörtbir yanına savruluyor. Ermeniler hiç olmazsa yerleştikleri ülkelerde bir diaspora oluşturuyor; çocuklarına kendi tarihlerini öğretiyor ve kökenlerini unutturmamaya çalışıyorlar. Ama doğup büyüdüğü ata topraklarını bırakıp kaçan Dersimli böyle bir kaygı taşımıyor. Bulunduğu alanlarda vatansız, kimliksiz ve kişiliksiz bir yaşam tarzı sürdürüyor.

> *Düşman ulusal kurtuluş mücadelemizi bastırmak için seferberlik ilan eder ve "milli mutabakat" yaratarak Kürdistan halkının üzerine yürürken, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının komuta güçlerini buna karşı önlemler geliştirmek ve kendi kurallarını işletmekten alıkoymak, kimlerden gelirse gelsin, tam bir düşman faaliyetidir, tipik bir kontra hareketidir.*

PKK, acımasız eleştirilerini işte bu insana yöneltiyor. Ona, içinde bulunduğu durumun tiksinti verici, ürkütücü, onur kırıcı ve alçaltıcı bir durum olduğunu anlatmaya çalışıyor. Onu düşmanın yuvarladığı aşağılanmanın utanç verici uçurumundan çekip çıkararak, köleliğe karşı savaşın seline katmaya çalışıyor. Ona ihanetten beter bir tutum içinde olduğunu, bu tutumun insanlığa yakışmadığını, kendisinin kaldırım otları gibi köksüz yaşamaya layık olmadığını, en yüce varlık olarak insanın bağlandığı kutsal değerlerin bulunduğunu, bağımsız ve özgür yaşamanın bu değerlerin başında geldiğini, insan soyunun bir parçası olarak kendisinin de bu değerler uğruna mücadele etmesi gerektiğini kavratmaya çalışıyor. Ona, "Yurdundan uzak, yad ellerde kalbi milli ızdıraplarla sızlayan, Kürdün istiklal ve hürriyet güneşinin doğumuna teşne ruhu alevlenen derbeder bir Kürdün, intikam gününün mahşerini" Kürt gençliğinin "bükülmez pazularından ümit eden Dersimli bir Kürt çocuğunun", kışla kültürü ile yoğrulan yeni kuşağın unuttuğu kanlı bir tarihi kağıda ve kasede dökerek insana ulaştırmanın trajik çabası içinde son nefesini veren Nuri Dersimi'nin intikam çağrısını anımsatıyor. (Dr. Nuri Dersimi, Kürdistan Tarihinde Dersim) İnsan olarak bu çağrıya mutlaka olumlu karşılık vermesini istiyor. Onu gaflet ve ihanetten başka türlü tanımlanamayacak olan kendi öz gerçekliğine yabancılaştırılmışlıktan kurtararak, bağımsızlık ve özgürlük yoluna çekmek için çaba harcıyor.

Buna karşılık, kırkbini aşkın masum Kürt insanını kırımdan geçiren ve kılıç artıklarını beyaz soykırıma uğratarak kendi ülke ve halk gerçekliği ile bağlarını kestiği bir kuşak yaratan Türk sömürgecilerinin attığı köprülerden geçerek Dersim'e giren kemalist solculuk, kökleriyle bağlarını yitirmiş olan Dersim insanına, "PKK sana hakaret ediyor, seni ihanetçilikle suçluyor, halbuki, sen doğru yoldasın" diyor. PKK, köleleri efendilerine karşı ayaklandırmanın onurlu uğraşı içinde bulunurken, kemalist Türk solculuğu kölelerin efendilerine olan öfkesini yatıştırmaya veya öfke duymasını önlemeye çalışıyor. Bununla da yetinmiyor; bu öfkeyi Kürdistan ulusal kurtuluş hareketine ve bu hareketin devrimci öncüsüne yöneltmeyi deniyor. TDKP ve onun "Kürdistan Komitesi" PKK'ye karşı lağımlardan devşirilmiş silahlarıyla işte böyle savaşıyor. Bunlara sosyal-şoven demek de doğru olmuyor. Kautsky'nin sosyal-şovenizmi ile bunların Kürdistan pratiği arasında uçurumlar bulunuyor. Bunlar sömürgeci olarak damgalanmayı hak ediyor ve kendilerine siz sömürgecisiniz demek gerekiyor.

Burada eski Genelkurmay Başkanı ve Cumhurbaşkanı Cemal Gürsel'in işbirlikçi M. Şerif Fırat'ın "Doğu İlleri ve Varto Tarihi" adlı kitabının ikinci baskısına yazdığı sunuş yazısından kısa bir alıntı yapmakta yarar vardır. Gürsel, Türk aydınlarına yaptığı çağrıda , "Bütün Türk aydınları, şunu kesin olarak bilmelidirler ki, Kürtlük tahriki düşman kaynaklarından fışkırmakta ve milli bütünlüğümüzü sarsarak bizi yıkmayı hedef tutmaktadır. Buna elbette müsaade etmemeliyiz. Çünkü, doğu illeri vatanımızın hem kapısı, hem kalesidir. Biz ihmal eder, gerçekleri bu öz kardeşlerimize götürmez, onları aydınlatmazsak düşmanların tesiriyle ikiye bölünürüz. Doğu illeri elimizden çıkarsa Orta ve Batı Anadolu'da tutunmamız kolay olmaz. Bu dava, Türk vatanı ve Türk milletinin istikbali bakımından son derece mühim, son derece ciddidir" demektedir. Kuşkusuz Türk solcuları aynı zamanda Türk aydınları oluyor. Kürdistan'ın bazı kesimlerinde ve bu arada özellikle Dersim'de hala örgütlenmekte ısrarlı davranan Türk solculuğu, nesnel olarak Cemal ağanın bu vasiyetini harfiyen yerine getiriyor. "Ayrı örgütlenen" ve "ayrılıkçılık yapan" PKK'nin başını çektiği "Kürtlük"

"tahriki" karşısında, bu bölgelerdeki "öz kardeşlerine gerçekleri götürüyor", "onları aydınlatıyor." Kemalist solculuk, Türk sömürgeci egemenliğinin temsilcileri tarafından çizilen hedefine varmayı kolaylaştırmak için, yüzüne sosyalizm maskesini geçiriyor. "Kürtlük tahriki" ile aynı anlama gelen Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine karşı koyarken, sorunlara "sınıf çelişkileri temelinde " yaklaştığını, "iki halkın birliğine önem" verdiğini ve "milliyetçi politikalara yatkınlık" göstermediğini iddia ediyor. Gürsel'in çağrısındaki "milli bütünlüğün sarsılması"nı önleme, Türkiye solunun literatüründe "iki halkın birliğine önem verme" biçimini alıyor. Birincisindeki "Kürtlük tahriki"ne karşı koyma, ikincisinde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini "milliyetçi" bir mücadele olarak damgalayıp mahkum etmeye çalışmakla örtüşüyor. Cemal Gürsel, "Kürtlük tahriki" ile kuşkusuz Türk sömürgeci egemenliğinden kopuşu amaçlayan bir ulusal kurtuluş hareketini anlatıyor. Türk devleti bugün Kürdistan'da önemli mesafeler kateden böyle bir hareketle karşı karşıya gelmiş bulunuyor. Kürdis-tan'ın elinden çıkması durumunda, Türklüğün Türkiye'de tutunamayacağından yola çıkarak, bu hareketi bastırıp ezmek için bütün gücünü ortaya koyuyor. Türk sömürgeciliği ve kemalist solculuk, ortak bir hedefte, Kürdistan'ın Türkiye'den kopmaması hedefinde birleşiyor. Burada kemalist solculuğun proletarya enternasyonalizmi ilkesinin ardına sığınması bu gerçeği değiştirmiyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında, her iki kesimi gerçekte "Türklüğün istikbali" kaygısı yönlendiriyor. Türklük de kendi "istikbal"ini Kürtlüğün yok oluşunda görüyor.

Dersim'in her karış toprağı masum Kürt insanının kanıyla sulanmış kutsal bir topraktır. Dersim insanı bu gerçeği unutmamak, şehitlerin anılarına sahip çıkmak, onların ümit ve emellerini gerçeğe dönüştürmek zorundadır. İdam edilişinin 56. yılında andığımız Dersim'in aksakallı lideri Seyit Rıza'nın ve sayısız şehitlerimizin anılarına gerçek bağlılığın temel ölçütü, devrimci intikam şiarı altında ulusal kurtuluş kavgasındaki yerimizi almaktır. Bu kavgamızın eseri olarak doğacak bağımsız ve özgür Kürdistan, şehitlerimizin anısına dikeceğimiz en büyük ve en anlamlı abide olacaktır.

Şimdi başlıktaki soruya dönelim: Neden Dersim? Türkiye solu neden Dersim'i bir tür deneme tahtası olarak kullanıyor? Bu solun Dersim'e özel bir ilgi göstermesinin ne gibi nedenleri olabilir? Kendilerindeki bu "Dersim sevgisi" nereden kaynaklanıyor? Gayet belirgin bir ulusal kurtuluş karşıtlığıyla ortaya çıkan Türkiye solunun bazı gruplarının, Kürdistan'ın bu parçasında belli bir taban bulabilmelerinin maddi temeli nedir?

Bu sorulara yeterli karşılık isteyenler, Dersim direnişinin önderi Seyit Rıza'ya karşı açılan davada hazırlanan iddianameyi mutlaka bulup okumalı ve dikkatle incelemelidir. Bu iddianamede Dersim ile Tunceli'nin nasıl karşı karşıya konulduğunu, her ikisinin nasıl düşman karşıtlıklar biçiminde değerlendirildiğini, Dersim müthiş bir öfkeyle mahkum edilir ve imha edilmesi hararetle savunulurken, Tunceli'nin nasıl yüceltildiğini iyi görmeli; bu iki adın birbirinden farklı iki tarihi anlattığını kesinlikle bilince çıkarmalıdır. Evet, Dersim hep Kürdistan'ın kopmaz bir parçası olmuştur. Dersim tarihi Kürdistan halkının yabancı egemenliğe karşı sürekli direnişinin tarihidir. Bu nedenle Türk sömürgecileri Dersim'i "-Türk vatanının ortasında bir leke" saymışlar; "korkunç bir çıban" olarak değerlendirdikleri Dersim'i yok etmek için, tarihin tanık olduğu en korkunç soykırımlardan birini düzenlemişlerdir. "Dersim'de medeni adam yavrusu büyümez" diyen sömürgeciler, giriştikleri soykırımı, "ıslahat ve medenileştirme programının uygulanması" olarak adlandırmışlardır. Buna karşılık, Tunceli'nin direnmesi "sel harekatları"yla bastırılan Dersim'in imha edilmesi veya Türk sömürgecilerinin deyişiyle "Dersim'in medeniyete açılışı" ile özdeş olduğuna, bu imha üzerinde yürütülen beyaz soykırımla Tunceli arasında tam bir özdeşlik bulunduğuna, Tunceli tarihinin beyaz soykırım tarihiyle birlikte başladığına kuşku yoktur. İki yıllık soykırım seferleriyle Kürdistan'daki bu son direniş ocağını söndüren Türk sömürgeciliği Dersim'de Kürtlüğü tarihsel gelişme sürecinin dışına atmış, bunun yerine Türkleşmeyi geçirmiş, Tunceli tarihiyle birlikte Türkleşme tarihini başlatmıştır. Bu tarih içinde Kürtlüğe kesinlikle yer yoktur. Kemalizm, Kürt insanını kendi benliğinden uzaklaştırıp Türkleştirmekte bu zemini bir pilot bölge olarak değerlendirmiş, Kürdistan'a ve Kürdistan halkına hazırlamak istediği akibeti Tunceli somutunda önemli ölçüde sonuca götürmüştür. Tunceli kuşağı, kendi tarihini kemalizmin Dersim'i imha etmesiyle başlatan, Kürdistan gerçekliği ile bağlarını kesmiş, Türklük değirmeninden geçen ve kendi celladını kurtarıcısı sayan beyaz soykırım ürünü bir kuşaktır. Bu kuşak, Seyit Rıza'nın temsil ettiği Dersim gerçekliğinden kaçmakta, bu yaşlı Dersim kartalını ipe gönderen sömürgeci savcının bolca övgüsünü yaptığı Tunceli gerçekliği üzerinde vücut bulmakta ve onu esas almaktadır. Bu oldukça acı, ama yadsınamaz bir gerçektir.

Türkiye solu Kürdistan'ın bu parçasında faaliyet yürütürken, işte bu Tunceli tarihine ve bu tarihin ürünü olan beyaz soykırım kuşağına dayanmakta, dolayısıyla aynı zamanda Türkleştirme tarihi olan kemalist sömürgecilik tarihini esas almakta ve sömürgeci egemenliğin uzantısı durumuna düşmektedir. Bu konumu ve pratiği ile bu solun genelde Kürdistan üzerindeki Türk sömürgeci egemenliğini ve özelde onun Dersim'deki beyaz soykırım uygulamasını meşrulaştırması kaçınılmazdır. Şurası açık bir gerçektir ki, eğer sömürgeci Türk burjuvazisi Dersim'de bir beyaz soykırım kuşağı yaratmamış olsaydı, eğer Türkçeyi bir Türk'ten daha iyi konuşan ve fiziksel yapısı dışında Kürtlükle bağları kesilmiş bulunan böyle bir kuşak ortaya çıkarılmasaydı, Türkiye solu bu zemine ayak bile basamazdı. Türkçeye yabancı olması ve salt Kürtçe konuşması durumunda bile, Türkiye solu Dersim'e yaklaşamazdı. Bunun da ötesinde bölünüp parçalanmasına, ulusal birliği dağıtılmasına, ulusal kimliği dahil her şeyinin gasp edilmesine ve tam bir imha sürecine sokulmasına aldırmaksızın, öncelikle ulusal birliğini yaratmak gibi yaşamsal bir sorunla karşı karşıya bulunan halkımızın haklı kurtuluş davası karşısında bu denli pervasız davranamaz, ideolojik mücadele adı altında ulusal kurtuluş karşıtlığını bu denli geliştirmeye çalışamazdı. Eğer vatan ve ulus gerçeklerinden habersiz, yurtseverlik ve ulusal onur duygusundan yoksun bir kesimin temel insanlık değerlerine yabancı yapısı ve niceliksel birikimi söz konusu olmasaydı, buna asla cesaret edemezdi. Son derece bayat ve tiksindirici bir demagojiye sarılarak, "Bağımsızlık ve özgürlük burjuva milliyetçi bir istemdir, ulusal kurtuluş sorunu emekçileri ilgilendirmez" diyemez; dese bile karşısındakinden hak ettiği karşılığı almaktan kurtulamazdı.

Bizim önerimiz ve öğüdümüz şudur: Türkiye solculuğu Kürdistan'da örgütlenme girişimlerinden derhal ve kesin olarak vazgeçmeli; Türkiye solunun çeşitli gruplarıTürkiye örgütü olmanın gereklerine uygun bir tarzda hareket etmelidir. Mevcut durumda takınılması gereken ve iki ülke halklarının yararına olan biricik doğru tutum budur.

Türk sömürgeciliğinin Dersim'de beyaz soykırımı etkin bir tarzda uygulama olanağı bulmasının ve bu temelde Türkiye solunun örgütlenmesinin maddi zeminini hazırlamasının birtakım tali nedenleri de vardır. Dersim'de yaşayan nüfusun ezici çoğunluğu Alevidir. Geçmişte Kürdistan'da Sünni Kürt beylerini kendine bağlayan Osmanlı İmparatorluğu, Dersim'de kesin bir etkinlik sağlayamamış; Dersim Kürtleri dar anlamda bağımsızlıklarını sürdürmüşlerdir. Pek çok kez başvurulan tedip ve tenkil hareketlerine rağmen, 1937 yılına gelinceye kadar bu böyle devam etmiştir. Alevilik burada direniş ideolojisi rolünü yerine getirmiş, Dersim'de Kürtlük ve Alevilik hep özdeş sayılmıştır. Nitekim Mareşal Fevzi Çakmak, Başbakanlık ve İçişleri Bakanlığı'na yazdığı 18 Ocak 1930 tarihli raporda Dersim'in Askirek, Dağbeg, Gürk ve Haryi köylerinin "tedip ve tenkil"inin zorunlu olduğunu dile getirirken aynı gerçeğe işaret etmekte; *"...bu bölgede çok şımarık bir durum almış olan bütün Kürt köylerine bir etki yapmak ve devlet nüfuzunu hakim kılmak için Erzincan'a nakledilecek bir hava kıtası ile bu köyleri tahrip etmenin uygun olacağı"*'nı söyledikten sonra sözlerini şöyle sürdürmektedir: *"Erzincan il merkezinde 10.000 Kürt vardır. Bunlar Alevilikten faydalanarak mevcut Türk köylerini Kürtleştirmeye, Kürt dilini yaymaya çalışmaktadırlar. Birkaç sene sonra Kürtlüğün bütün Erzincan'ı istila edeceğinden endişe edilebilir. Örfen Türk, fakat Alevi olan birçok Türk köyleri, Aleviliğin Kürtlüğü ifade ettiği zihniyeti ile ana lisanlarını terk ederek Kürtçe konuşmaktadırlar. Bu işe ön ayak olan her şekavete* (eşkıyalığa) *yataklık yapan Rusaray, Mitini, Şıncığı, Kürtkendi, Kelarik köylerinin esaslı bir kayda tabi tutularak, bunlardan gerekenlerin Trakya'ya nakli ve bu bölgedeki bazı reislerin il merkezinde ve polis nezareti altında ikamet ettirilerek emniyete alınmaları gerekmektedir. Türk olan Alevi köylerin Kürtçe konuşmalarına engel olunmasına ve Türk dilinin bütün bölgeye yayılması için tedbirler almaya ihtiyaç vardır."* (Aktaran İsmail Beşikçi, Tunceli Kanunu -1935 ve Dersim Jenosidi, s. 69-70)

Burada ilk dikkat çeken şey, kemalizmin "medeni adam yavrusu" saymadığı ve "vahşiler" olarak damgaladığı Dersim Kürtleri'nin herhangi bir zorlamada bulunmaksızın Alevi Türkleri Kürtleştirebilme yeteneğine sahip olması; sömürgeci baskı altında bulunan Kürtçe'nin devlet desteğindeki Türkleri ve Türkçeyi asimile edeceği endişesinin bizzat dönemin Genelkurmay Başkanı tarafından açıkça dile getirilmesidir. İkincisi, Genelkurmay Başkanı bunun önüne geçmek için Kürt köylerinin tamamen yakılıp yıkılmasını ve Kürtlerin Trakya'ya sürülmesini önermekte; böylece Kürt ulusal kimliği ile Kürt dili ve kültürünün imha edilmesi gerektiğini savunmaktadır. Dersim soykırımı sırasında bu öneriler fazlasıyla hayata geçirilmiştir. Ancak bizim burada anlatmak istediğimiz şey bu değildir. Alevilik, Dersim'de yabancı egemenliğe karşı bir direniş ideolojisi rolünü oynar ve Dersim sözcüğün dar anlamında bağımsız konumunu sürdürürken, bu durum aynı zamanda Dersim'in Kürdistan bütünlüğünden tecrit olmasına yol açmıştır. Kürdistan çapında ulusal birliği esas alan bir kurtuluş hareketinin gelişmemesi ve Dersim'in bu tecrit edilmiş konumuyla Türk sömürgeci egemenliği altına girmesi, kültürel sömürgeciliğin etkili olmasını sağlamıştır. Buna ek olarak Dersim'de Kürtçe'nin farklı bir lehçesinin konuşulması, beyaz soykırımın etkili bir tarzda uygulanmasında önemli rol oynamıştır. Geçmişte Aleviliği Kürtlükle özdeş sayan ve Türklük karşısında bir tehdit unsuru olarak değerlendiren kemalizm, Dersim soykırımının ardından Aleviliğin kurtarıcısı ve hamisi rolüne soyunmuş; Alevi Dersim Kürtleri'nin "öz be öz Türk" olduklarını savunagelmiştir. Kürdistan'ın bu parçasında hızlandırılarak uygulanan sömürgeci asimilasyon politikasına bağlı olarak geliştirilen bu propagandanın beyaz soykırım kuşağı üzerinde etkili olduğunu belirtmekte yarar vardır. Türkiye solu Dersim'de geliştirilen bu düşman propagandasının ortaya çıkardığı olumsuz zemine dayanmakta, yaratılan tahribatları derinleştirmekte; PKK'nin "Sünniliği temsil ettiğini" yayarak, Kürt uluslaşmasının karşısına dikilmektedir. Bu yaklaşımın, sosyalizm bir yana tutarlı burjuva demokratizmi ile dahi bir ilgisi bulunmamaktadır.

Aydınlık ekibi başta olmak üzere, kemalist sol, bugün Dersim ve Erzincan yörelerinde ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimini frenlemek için yoğun çaba harcamaktadır. Türk özel savaş rejimi Erzincan ve çevresindeki faşist Türk köylerini ulusal kurtuluş hareketine karşı silahlandırır ve Türk-Kürt çelişkisini kızıştırarak şovenizmi körüklerken, özellikle "karanlıklar prensi" Perinçek'in başını çektiği Aydınlık ekibi, PKK'nin etnik temizlik hareketine giriştiğini iddia ederek faşistlere açıkça arka çıkmakta, Alevi Kürt köylerinin de koruculuğa kabul edilmesini efendilerine önermektedir. Bu ekip de dahil olmak üzere kemalist solun en büyük korkusu, TC'nin yetmiş yıllık beyaz soykırım politikasının boşa çıkarılması, Kürtlüğün bir daha hayat bulamayacağı varsayılan bu alanlarda ulusal kurtuluş hareketinin hızlı bir gelişme göstermesidir. Bu gelişme karşısında kemalist sol bir provokasyon gücü durumuna düşmekte, TC'nin yetmiş yılda Dersim'i Türkleştiremediğini, aradan yetmiş yıl geçse dahi PKK'nin de Dersim'i Kürtleştirmeyi başaramayacağını propaganda etmektedir. Bu aşağılık propagandanın özel savaşın kirli propagandası olduğuna kuşku yoktur. Dersim Kürdistan'dan sayılmamakta, Kürdistan'dan koparılmak istenmektedir.

Dersim'de ajan faaliyetler ve buna karşı mücadele

Ajan faaliyetleri, sadece başında gizli servis elemanlarının bulunduğu ve devrimci mücadelenin içerden saptırılmasını, bastırılmasını ve ezilmesini amaçlayan faaliyetler biçiminde tanımlama oldukça dar bir yaklaşımdır. Karşı-devrimin gizli haber alma servisleriyle hiçbir bağlantısı olmayan, ama kişiliğini devrimci dönüşüme uğratamamış ve devrimcilik sıfatını basit bir elbise gibi sırtlarında taşıyan tipler, devrimcilik maskesi altında halkların kurtuluş mücadelelerine karşı örgütlü bir ajandan daha iyi savaşabilir ve daha ağır darbeler vurabilirler. Halkların devrimci kurtuluş savaşlarının temel derslerinden biri olan bu gerçeklik, Kürdistan'daki devrimci pratik tarafından da doğrulanmıştır. Kürdistan somutu açısından değerlendirilecek olursa, bu ülkenin ve üzerinde yaşayan ulusun temel sorunlarına yaklaşmaktan kaçan veya çözümünü dayatan bu sorunlar karşısında kayıtsız davranan, kendi tarihini tanımayan ve tanımak için hiçbir çaba harcamayan, Kürdistan'a ve Kürt ulusuna mensubiyet duygusu ve bu mensubiyetin gereklerini yerine getirme çabasından yoksun, ulusal onur nedir bilmeyen, iğrenç bir özel savaş rejiminin soykırım tehditleri ve denemeleri altında var olma savaşı veren ulusunun yaşam kavgasını "iki milliyetçiliğin çarpışması" olarak tanımlayıp aşağılayan, buna karşılık sosyalizm sözcüğünü dilinden düşürmeyen bir "devrimcilik" türü, provokatif nitelikte bir "devrimcilik" türüdür. Buna "Tunceli devrimciliği" adı da verilebilir. İçinden çıktığı halkın yaşamsal çıkarlarına karşıt kutupta yer alan bu "devrimcilik" tarzı temsilcisi kadar köksüz ve sahtedir. Türkiye solunun sürekli bölünüp parçalanmasında, hatta her sol grubun kendi içinde defalarca amip gibi küçük parçalara ayrılıp çözülmesinde ve faşizm karşısında işlevsiz kalmasında bu sahte devrimcilik tarzının belirleyici rolü vardır. Tepeden tırnağa kemalizmin damgasını vurduğu ve her yönüyle beyaz soykırımın eseri olan bir kişilik şekillenmesinin sol saflarda objektif ajanlık rolünü oynaması ve dağıtıcılık işleviyle ortaya çıkması kaçınılmazdır. Kürdistan açısından yaklaşıldığında, ulusal inkarcı akımı temsil eden bu "devrimcilik" tarzı ile köy koruculuğu arasında özü bakımından fazla bir farklılık bulunmamaktadır. Çünkü her ikisi de sonuçta Kürdistan ulusal

kurtuluş mücadelesinin karşısında yer almaktadır. İkisi arasındaki temel farklılık, birincisinin ulusal yabancılaşmanın derinleştirildiği alanlarda, ikincisinin ise aşiret ve kabile bağlarının fazla çözülmediği ve ulusal bağların zayıf olduğu yörelerde ortaya çıkmasıdır.

> *Türkiye solunun çeşitli grupları biçimsel olsa da Türkiye örgütü kuruyor ve buna bir Kürdistan komitesi ekleyerek Türk ve Kürt emekçilerinin ortak örgütünü yarattıklarını iddia ediyorlar. Bunlara şöyle bir soru yöneltilebilir: Neden bunun tersini yapmıyorsunuz? Sözgelimi neden "Kürdistan Devrimci Komünist Partisi" kurup bunun Türkiye komitesini yaratma yoluna gitmiyorsunuz?*

Bu köksüz ve sahte devrimciliğin Dersim halkına hiçbir şey vermediği, tersine kendisinden çok şey alıp götürdüğü kesindir. 12 Eylül askeri-faşist darbesi öncesinde kemalizmin eseri olan ulusal inkarcı yapıya dayanarak Dersim'de faaliyet gösteren Türkiye solu, kırk parçalı yapısıyla sömürgeci egemenliğin toplumda yarattığı kargaşa ve kaos ortamını daha da derinleştirmiş, parçalanma ve dağılmayı ailelere kadar yaymıştır. Emekçi halkın birlik ihtiyacına olumlu karşılık vermek yerine, bu sol, birlik doğrultusundaki olumlu çabaları sabote eden bir güç durumuna düşmüştür. Bunun sonucunda Dersim somutunda feodal dönemdeki parçalanmışlıkla bile kıyaslanamayacak ölçüde ağır bir parçalanma ve dağılma ortamı yaratılmıştır. Eskinin çözülen aşiret ve kabile yapısı, sayısız grupları ile Türkiye solunun Dersim'deki pratiğinde adeta yeniden canlandırılmış, her bir grupçuğun şahsında bir tür tarikat çevresi ortaya çıkarılmıştır. Her grupçuk ideolojik mücadele adı altında yeni üyelerle tarikat çevresini genişletmeyi temel görev olarak önüne koymuş, bunun sınırlarını aşan bir mücadele tarzına yönelmekten ısrarla kaçmıştır. Kürdistan gibi toplumun yabancı egemenlik altında hücrelerine dek parçalandığı, en basit bir birlik ve örgütlenme çabasının karşısında devlet terörünü bulduğu sömürge bir ülkede, böyle bir faaliyetin düşmana hizmet eden bir faaliyet olduğu ve objektif olarak bir ajan faaliyet niteliğini taşıdığı açıktır.

Bununla bağlantılı olarak önemli bir noktaya daha değinmek gerekir. Dersim'deki sosyal yapının ilericiliğe açık olması, buraya atanan her resmi görevlinin kendi gerçek kimliğini gizlemesine ve kendisini devrimci, ilerici ve demokrat olarak göstermesine yol açmaktadır. Adam gerçekte azılı bir faşisttir, ama bu zeminde devrimci olarak geçinir. Kemalist solun çeşitli gruplarının birer tarikatı çağrıştıran yapısı yüzünden, herhangi bir zorlukla karşılaşmadan, bunlardan birine kapağı atar. Ardından devrimcilik maskesi altında sözümona ideolojik mücadele yapar, ulusal kurtuluş hareketini karalamaya çalışır, durmadan ortalığı karıştırır, provokasyonlara başvurur, çelişkileri kızıştırarak çatışma ortamı yaratır. Devletin resmi ajanı olmasa bile, özünde devrimci kurtuluş hareketine duyduğu kini bu biçimde boşaltır. Devrimci güçler bu tür maskeli faşistlere yöneldikleri ve yaptıklarının hesabını sordukları zaman, kemalist sol "PKK devrimcileri katlediyor" yaygarasını koparır. Kaldı ki, Türkiye solunun bu karakteri ve özellikle Dersim'deki yapısı, devletin her sol grupçuğun saflarına kendi ajanlarını rahatlıkla sızdırmasına elverişli bir ortam sunmaktadır. Sömürgeci Türk devletinin eskiden beri bu yolla çeşitli sosyal-şoven grupların saflarına kendi elemanlarını yerleştirdiğine kuşku yoktur. Geçmişte kemalist solun hemen hemen bütün gruplarının tam bir haçlı cephesi oluşturarak PKK hareketine sadırmalarında ve birçok devrimci ve yurtseverin kanına girmelerinde bunların belirleyici rolü vardır. Kürdistan zemininde Türk sömürgeciliğinin eseri olan ulusal yabancılaşmayı örgütleyen ve Mevlana'nın "gel" çağrısını andıran bir tutumla "kafir" ya da "putperest", "tövbe etmiş" ya da "yüzbin kere tövbesini bozmuş" demeksizin, ne idüğü belirsiz her unsura sahip çıkan veya saflarına alan Türkiye solundan bundan farklı bir tavır beklemek de zaten olanaksızdır.

Dürüstlükten şaşmayan bir insan, sayısız gruplarıyla kemalist solculuğun Dersim'de yirmi yılı aşkın pratiğini incelediği zaman, bu solun düşmana en küçük bir darbe vurmadığını, sömürgeci Türk devletinin Kürdistan üzerindeki örgütlü zoruna karşı savaşmak gibi bir amacın bu solun programında yer almadığını görecektir. Halk savaşı verdiklerini iddia eden keskin silahlı mücadele yanlısı kimi grupçuklar, Dersim'de muhtar cezalandırmanın ötesine geçmemişlerdir. Bu durum faşist 12 Eylül darbesinden sonra da devam etmiş; Türkiye solu Kürdistan'da gelişen devrimci kurtuluş savaşı karşısında devlete yönelme tavrını sürdürmüştür. Devrimci kurtuluş savaşı sömürgeci egemenliği her alanda zorlayan bir düzeye ulaştığında, kemalist solun çeşitli gruplarının özellikle Dersim'de sözümona gerilla birliği konumlandırdığı görülmektedir. Gizli örgütlerin poliste açığa çıkarılmasına benzer bir biçimde adını duyuran TDKP'nin "Kürdistan Örgütü'ne bağlı Silahlandırılmış Propaganda-Ajitasyon Grupları" bunun ilginç bir örneğidir. Bu gruplar ideolojik mücadele kılıfı altında Kürdistan toprakları üzerinde PKK ve ulusal kurtuluş karşıtlığını geliştirmeye çalışmakta, Türk özel savaş rejiminin ağzıyla karşı propaganda yürütmektedir. Kürdistan üzerinde iktidar savaşının iyice kızıştığı koşullarda silahlı propaganda yürütmek amacıyla ortaya çıkmanın, ancak Kürdistan kurtuluş kuvvetlerinden uzak durma ve bu kuvvetlere karşı sözde ideolojik mücadele vermenin, devrimin dayatan temel ihtiyacı olan siyasal birlik çalışmalarına karşı durma ve bunu da PKK'nin bir "burjuva milliyetçi hareket" olmasına dayandırmanın tipik bir kontra faaliyeti olduğu açıktır. PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş da Özgür Gündem gazetesinin kendisiyle yaptığı söyleşide, Dersim'deki son gelişmelere açıklık getirmektedir: *"Bizim dışımızda kendini solcu, yurtsever olarak tanıtan gruplar vardır. Onlara da çağrımız şudur: Eğer gerçekten böyleyseniz, gerilla savaşı vermek istiyorsanız, buyrun, gerilla saflarında bizden fazla size yer veririz, destek sunarız. Eğer siyasi çalışma yapmak istiyorsanız, cephe kuralım. Anlaşma istiyorsanız, anlaşma yapalım. Yeter ki, yurtseverliğe, demokrasiye hizmet etsin. Bunlar anlaşmalı olur, pratikte danışmalı olur. Böyle yaparsanız, 'biz bundan farklıyız, şöyle yaparız' diye ne idüğü belirsiz dayatmalarda bulunursanız, hele hele 'ideolojik mücadele yapıyoruz' adı altında kontravari faaliyeti sürdürürseniz, sizin solcu olduğunuza kimse inanmaz."* (Özgür Gündem, 8 Kasım 1993)

> *PKK Türkiye halkına saygılı davranıyor, bu halkın temel sorunlarına dıştan müdahalede bulunmuyor. Hele hele "sen şimdiye kadar kendi içinde bir devrimci önderlik yaratamadın, bu önderliği ben sana bahşedeceğim ve seni onunla sosyalizme götüreceğim" demeyi aklına bile getirmiyor.*

Öcalan yoldaş sözlerine şöyle devam etmektedir: *"Özellikle Dersim sahasında böyle sözde solcular var. Sorarız; yirmi yıldır bunlar Dersim'de ne yaptı? Ne kadar eylem koyuyorlar? Kürdistan ulusal kurtuluş savaşımını nasıl desteklemek istiyorlar? Orada gerilla var; gerillayla dayanışma içinde olmak istiyorlar mı? Yapıyorlarsa buyursunlar. Ama yapmıyorlar. Zaten kontranın yaptığı da budur. Bunu yaparlarsa ülkemizde ve hele hele gerillanın denetiminin geliştiği sahalarda hiçbir zaman yer bulamazlar. Kaldı ki, bu güçler eğer dürüstlerse, dost olmaya çağırıyoruz, gerillayla dayanışma içinde olmaya, mümkünse ortak güç birlikleriyle sömürgeci ve faşist hedeflere yönelmeye çağırıyoruz. Aksi halde hedef olacaklardır."* (Özgür Gündem, 8 Kasım 1993)

Kemalist solculuk bu tür açıklamaları bir tehdit olarak değerlendirmekte, PKK'nin kendi dışındaki güçlere yaşam hakkı tanımadığını ifade etmektedir. Bunun doğru olmadığını belirtmek gerekir. PKK'nin Kürdistan'daki mevcut durumun özelliklerini ortaya koyması, bu temelde devrimcilik ve ilericilik iddiasındaki güçlere asıl görevlerini hatırlatması, görevlerinden kaçmaları ve somut koşulların gereklerine aykırı hareket etmeleri halinde hangi duruma düşeceklerine açıklık getirmesi bir tehdit değildir. Bugün Kürdistan'da yaşanan bir savaş ortamı vardır. Türk Genelkurmay Başkanı da bu gerçeği kabul etmekte, Kürdistan'da "alçak şiddetli bir savaş" verildiğini belirtmektedir. Savaş ise, "hasmı, iradesini yerine getirmeye zorlayan bir şiddet hareketi"dir. Sömürgeci Türk devleti faşist silahlı kuvvetleriyle Kürdistan'da yoğun bir terör estirir ve Kürt ulusunun iradesine boyun eğdirmek isterken, PKK önderliğindeki Kürdistan halkı halk savaşıyla düşmanı ülkemizden söküp çıkarmaya çalışmakta ve kendi iktidarını kurmak için çaba harcamaktadır. Mevcut durumda Türk devletinin tam bir savaş düzenine göre örgütlendiği ve Genelkurmay Başkanlığı'nın her isteminin bir emir olarak kabul edilip yerine getirildiği ortadadır. Bunun garip karşılanacak bir yönü yoktur. Buna karşılık, kemalist sol, savaşın diğer tarafında yer alan PKK'nin, önderlik ettiği savaşın gelişme düzeyine bağlı olarak bazı kurallar koymasına, bazı yasal düzenlemelere gitmesine ve pratikte bunlara işlerlik kazandırmasına karşı koymakta; örneğin, zorunlu askerlik yasası çıkarmasına ve gençleri askere almasına şiddetle karşı çıkmaktadır. Kaldı ki kimsenin kolundan tutulup sürüklenerek askere alındığı doğru değildir. Düşman ulusal kurtuluş mücadelemizi bastırmak için seferberlik ilan eder ve "milli mutabakat" yaratarak Kürdistan halkının üzerine yürürken, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşının komuta güçlerini buna karşı önlemler geliştirmek ve kendi kurallarını işletmekten alıkoymak, kimlerden gelirse gelsin, tam bir düşman faaliyetidir, tipik bir kontra hareketidir. Devletçi karakterine bağlı olarak, kemalist solun önünde bir iktidar sorunu olmayabilir ve olmadığı kesindir. Ama PKK önderliğinde savaşan Kürdistan halkının bir iktidar sorunu vardır. Kürdistan halkının kendi iktidarını kurmaya doğru yürürken önüne çıkacağı her engeli ortadan kaldırmak zorunda olduğu, hiçbir gerekçeyle bundan kaçınamayacağı ve karşıtlarını kendi iradesine boyun eğmeye zorlayacağı bellidir. Kürdistan halkının iradesi karşısında hedef olup olmamaya karar vermek, kemalist solculuğun bileceği iştir. PKK bu solu uyarmakta, tüm olumsuzluklarına rağmen, böylesi onursuz bir duruma düşmemesi için kendisine uyarıda bulunmaktadır.

> *Türk solculuğunu PKK ve onun önderlik ettiği devrimci kurtuluş savaşı karşısında Türk özel savaş rejimiyle ortak bir cephede buluşmaya götüren şey, onun sosyal-şoven karakteridir. Hücrelerine dek işlemiş olan kemalist ruh, bu solculuğu sömürgeci egemen sınıflarla Kürdistan devrimine karşı birleştirmeye yetiyor.*

Doğru tutum ortadadır: Kemalist solculuk elini Kürdistan'dan çekmeli, Kürdistan devriminin önüne engeller çıkarma girişimlerini terk etmeli, kontravari faaliyet özelliğini taşıyan müdahalelerinden vazgeçmeli, Kürt emekçilerine sözümona proleter önderlik götürme sevdasını bir yana bırakmalıdır. Kemalist solun çeşitli gruplarının saflarında yer alan ve Kürdistan toprağının devrimcileri olduklarını iddia eden kişiler, Kürdistan devrimciliğinin neyi gerektirdiğini kavramak için biraz kafa yormalı; Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin dışında kalma ve bu mücadeleye karşı tavır almanın bir kontra faaliyeti olduğunu bilerek yanlış tutumlarını düzeltmeli ve ulusal kurtuluş savaşına şu veya bu düzeyde katılmalıdır. Kendi ülkesinde devrim yapmak ve gelişen devrimci kurtuluş savaşına katılmaktan kaçan kimselerin enternasyonalizmden söz etmeye hakları yoktur. Bu, enternasyonalizm değil, burjuva kozmopolitizmidir; Kürdistan devrimi açısından bakıldığında, ülkenin ve ulusun tarihine ve temel değerlerine yabancılaşmanın sosyalizmle cilalanarak piyasaya sürülmesidir. Kürdistan'da bir proleter önderlik boşluğunun bulunduğunu iddia edenler, istedikleri nitelikleri taşıyan örgütler kurabilirler. Ama bu örgütler Kürdistan gerçeğine dayalı örgütler olmalı ve kesinlikle halk savaşının dışında kalmamalıdır. Kürdistan'da yaşanan kızgın savaş ortamına gözlerini kapatan ve Kürdistan devriminin yasalarını ciddiye almayan güçlerin yaşama hakkı ve olanağı yoktur. Ne devrim cephesi bunu kabul edebilir, ne de karşı-devrim cephesi buna izin verebilir.

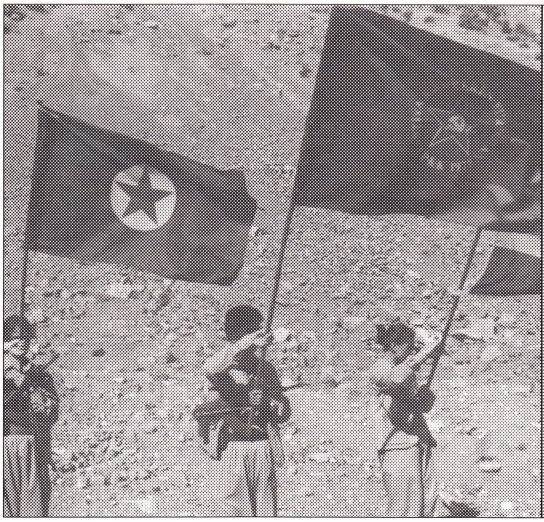
Bugün Dersim'de önemli değişikliklerin yaşandığını, gelişen gerilla savaşıyla birlikte Dersim'in ülkemizin temel savaş alanlarından biri haline geldiğini belirtmek gerekir. Buna bağlı olarak Türk sömürgeciliğinin eseri olan ulusal yabancılaşmanın etkileri önemli ölçüde kırılmakta, parçalanmışlık yerini ulusal birlik çabalarına terk etmektedir. Tarihimizde ilk defa tüm Kürdistan düzeyine yayılan bir ulusal kurtuluş mücadelesi ortaya çıkmıştır. Yerel direnişçilikten Kürdistan yurtseverliği ve direnişçiliğine ulaşılmış, Kürdistan halkı bir bütün olarak Türk sömürgecilerinin karşısına dikilmiştir. Artık tek başına direnen bir Koçgiri, Bir Ağrı, bir Piran, bir Botan, bir Dersim yoktur; topyekün direnen bir Kürdistan vardır. Bugün Kürdistan'ın diğer bölgelerinde, örneğin Behdinan'da, Botan'da, Garzan'da ve Serhat'ta savaşan ve ülkemizin kurtuluşu davasında şehit düşmüş çok sayıda Dersimli direniş savaşçısı bulunmaktadır. Aynı şekilde Türk sömürgecilerine karşı Dersim'de savaşıp şehit düşmüş Kürdistan'ın öteki yörelerinden pekçok yoldaşımız mevcuttur. Bu olgu yeni Kürdistan'ın temel bir özelliğidir. Eski Dersim direnişi döneminde aynı aşiret bile kendi içerisinde birlik oluşturamazken, şimdi tüm Kürdistan halkı birleşmektedir. Bu uğurda şehitlerimizin dökülen kanları ulusal birliğimiz ve özgürlüğümüzün temel harcıdır.

Bu tarihsel gelişme karşısında öfkeye kapılan kemalist solculuk, Dersim'de ulusal kurtuluş için mücadele verenlerin "yabancı" olduklarını iddia etmekte, bu temelde bu yöremizin halkı arasında ulusal kurtuluş karşıtlığını geliştirmeye çalışmaktadır. Aynı ülke toprağının insanları kendi ülkelerinin herhangi bir yöresinde nasıl yabancı olarak görülebilir? Hele hele Kürdistan'ın yabancı egemenlikten kurtuluşu için çarpışan ve hiçbir kişisel çıkar gütmeden büyük özveride bulunan ulusal kurtuluş savaşçıları nasıl yabancı olarak tanımlanabilir? Bunun iğrenç bir düşman propagandası olduğuna kuşku yoktur. Kürdistan'da ve onun en şirin yörelerinden biri olan Dersim'de kimlerin yabancı olduğu bellidir: Bunlar Türk sömürgecileri ile onlardan güç alarak ülkemizde bulunan kemalist solculardır.

Dersim'in her karış toprağı masum Kürt insanının kanıyla sulanmış kutsal bir topraktır. Dersim insanı bu gerçeği unutmamak, şehitlerin anılarına sahip çıkmak, onların ümit ve emellerini gerçeğe dönüştürmek zorundadır. İdam edilişinin 56. yılında andığımız Dersim'in aksakallı lideri Seyit Rıza'nın ve sayısız şehitlerimizin anılarına gerçek bağlılığın temel ölçütü, devrimci intikam şiarı altında ulusal kurtuluş kavgamızdaki yerimizi almaktır. Bu kavgamızın eseri olarak doğacak bağımsız ve özgür Kürdistan, şehitlerimizin anısına dikeceğimiz en büyük ve en anlamlı abide olacaktır.

Kasım 1993
Ali Haydar Kaytan

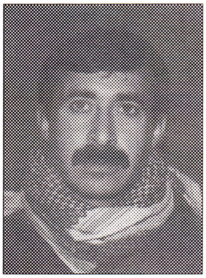
NURHAK DİRENİŞ ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ

Komutan Sabri yoldaş bizimle büyük devrime yürüyor

Şimdi uğruna savaştığın Kürdistan topraklarında devrim fırtınası daha sert eserek düşmanı sarsıyor, eziyor ve büyük zafer gününün yakın olduğunu müjdeliyor

Adı, soyadı: **Şıxo DİRLİK**
Kod adı: **Seyfi, Sabri**
Doğum yeri ve tarihi: **Kuruşan köyü-Pazarcık, 1959**
Mücadeleye katılış tarihi: **1980 öncesi**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Temmuz 1993, Nurhak**

1970'lerde bir maratonun hazırlıkları başlatılıyordu. Geçmişi ve geleceğiyle planlanarak, zorlukları ve mesafesi cesaretle göze alınıyordu. Ateş çemberinde, korkunç imha tehlikesi altında, onaylanan yok oluşun eşiğinden, başaşağıya gidişi tamamlamak üzere olan tarihin bu kesitinden ileriye doğru ilk adımlar atılıyordu. Büyük karar gücü, büyük inanç coşkusu, büyük irade keskinliğiyle...

1978 yılına kadarki etap tamamlandığında Haki KARER, Halil ÇAVGUN yoldaşlar gibi bu maratonun kahramanları devlet ve işbirlikçileri tarafından katlediliyordu. Bu, devrim maratonunu başlatan gruba imha amaçlı bir gözdağıydı. "Sonunuz bundan farklı olmayacak" yönünde bir tehditti. Grubun o zamandan önderliğini yapan Abdullah ÖCALAN yoldaşın, Haki yoldaşın devletin bir ajan örgütlemesi olan Sterka Sor tarafından katledilirken, "Sanki dünya başımıza yıkılmıştı" sözlerinde bir gerçek vardı. Ya bu dünya yıkıntısı altında ezilecek ve Kürdistan bir daha ağıza alınmayacak, ya da yükün bütün ağırlığına rağmen ayağa kalkılacak ve başlatılan maratona yeni bir çıkışla devam edilecekti. Tercih ikincisinden yana yapılacaktı.

Büyük çıkış ardından grup yüzlere, yüzler binlere, binler milyonlara ulaşıyordu. Yok oluşun eşiğindeki bir halk, öncüsü PKK'nin yol göstericiliğinde dünyanın en direnişçi, en militan halkı durumuna geliyordu. Onun en büyük düşürülmüşlükten en büyük yükselişe geçişinde hiç kuşkusuz gerçek pay sahibi şehitlerimizdir. Bizde kutsallık derecesinde olan "şehitlerimiz yaşayan gerçek değerlerimizdir" deyiminin en gerçekçi anlamı bugünkü Kürdistan'dır, Kürt insanındaki büyük değişimdir. Yaratılan bütün kazanımlarda şehitlerimizi bir bir görüyor ve onları her zaman anmayı vazgeçilmez bir görev olarak sayıyoruz.

Nitekim kahramanlarımızın vatan topraklarına düşerken aramızdan ayrılışlarının verdiği büyük acıya ancak bu doğru yaklaşımla dayanabiliyoruz. Yıkılmıyoruz, tersine daha güçlü bir yürüyüşün sahibi olma yolunda bir kez daha andımızı yineliyoruz. Onların manevi komutasında daha emin ve kararlı bir şekilde büyük düşünmeyi, büyük başarmayı kutsal görevimiz sayıyoruz. Şehitlerin yolunda yürümeme, onlara bağlılığı sadece sözle dile getirme gafletine seyirci kalmıyoruz. Böyle olması durumunda, bu, tartışılmaz değerlerimiz olan şehitlerimize yapılabilecek en büyük kötülüktür. Kaldı ki tarihten şehitlerine-kahramanlarına sahip çıkmayanların er veya geç kaybetmeye mahkum olduklarını öğreniyoruz. Ve bunların tarih karşısında suç işlediklerini de çok iyi biliyoruz. Biz bu duruma düşmeyi reddediyor ve PKK'nin aynı zamanda şehitlerin de partisi olduğunu önemle vurguluyoruz. Dolayısıyla hiçbir şehidin kanının boşa akmasına izin vermiyor ve bundan sonra da izin vermeyeceğimizi tekrarlıyoruz.

Temmuz 1993 tarihinde Nurhaklar'da 18 yoldaşıyla birlikte şehit düşen **Sabri** yoldaşın da kanı boşa akmadı, daha büyük direnişlerin gerekçesi oldu. O'nun büyük fedakarlığı, azim ve kararlılığı geçtiği yerlerde silinmez izler bıraktı. Bulunduğu ortamlarda yer edindi. Konuştuğu, tanıştığı insanların kalplerinde taht kurdu. Şahadet haberinin ulaşması ardından yoldaşlarının, yurtseverlerin, bütün tanıdıklarının dilinden "Sabri arkadaş şehit düştü... Çok erken oldu... Değerli bir arkadaştı..." sözleri düşmez oldu. Kalpler Sabri'ye yer açtı... Düşünceler Sabri'yi yaşadı... Bağlılık yeminleri içildi... Devrime, partiye, Parti Önderliği'ne daha fazla bağlanıldı... Şehitlere bağlılık nedir, ne değildir, nasıl layık olunur, kimler bunu nasıl temsil edebilir vb. soruların cevabı tekrar tekrar sorgulandı.

Çok açık ki, kahramanlar aramızdan ayrılırken iliklerimize dek işleyen bir acı bırakırlar. Ancak biliyoruz ki, bu acı sıradan olayların bıraktığı acılardan değildir. Bu nedenle halk kahramanlarımızın bıraktıkları acıları hafifletmek için, yarattıkları boşlukları doldurmak, bütün kişisel yaşam kaygılarını bir kenara bırakmak, bütün bir yaşamı devrime adamak, bütün adımları parti çizgisi doğrultusunda atmak, Parti Önderliği'nin büyük çıkışlar ortaya çıkaran çabalarına layık olmak gerekir. Kahramanlara değer vermek, Sabrilere layık olmak ancak böyle bir tutumla mümkün olabilir.

Her şehidimiz bunu fazlasıyla hak ediyor. Sabri yoldaşımızı böyle değerlendiriyoruz ve en doğru temelde sahip çıkacağımızı vazgeçilmez bir görev olarak görüyoruz. O'nun beklentisi, umudu ve inancı böyleydi. Bu beklentileri boşa çıkarmamak için, bir kez daha Sabri yoldaşın şahadeti vesilesiyle bu konudaki bütün engellere ölümüne yükleneceğimizi belirtiyoruz.

Sabri yoldaş, daha genç yaşlarda, 1980 öncesi devrimci düşüncelerle tanıştı ve bu arada partimizle tanışarak aktif mücadeleye katıldı. Daha o zamandan sömürgeci TC'nin Kürdistan'daki işgaline tepki duydu ve bu tepkisini PKK somutunda örgütlü güce kattı. Kürdistan'ın kurtuluşuna başkoydu. Bütün zorlukları göze alarak... TC'nin anladığı dilin bu olduğuna inandı. Ağabeyi **(Mehmet Dirlik)** öğretmenlik yaptığı Bingöl'de faşistler tarafından katledilmişti. Onun da intikamının ancak örgütlü bir gücün içinde hareket edilerek alınabileceğini kavradı.

O bilinen atikliği, fedakarlığı, soylu inancıyla çalışmadan çalışmaya koştu. Yorulmak nedir bilmedi. Gençliğe ilk adımını attığı bu yılları devrime adamaya başladı. Çalışkanlığı, dü-

rüstlüğü ve en içten doğallığıyla çalışma yürüttüğü çevrelerde saygın bir kişilik olarak yer edindi.

Partimizin ilk yıllarında Pazarcık ve çevresinde sağladığı büyük geliş-

mede O'nun da önemli bir payı oldu. Nitekim bu dönemlerde gücünü ortaya koyarak her tarafa yetişmeye, yeni alanlar açmaya çalıştı. Üstlendiği görevleri coşkuyla karşıladı, başarmak için var gücüyle uğraştı.

Kabına sığmaz bir coşkuyla ulusal kurtuluş mücadelesi içinde faaliyetlerine devam ederken, 12 Eylül 1980'de askeri-faşist cunta yönetime el koyuyordu. Partimizin en çok gelişme kaydettiği alanları birincil hedef olarak seçiyordu. Pazarcık ve çevresinde yoğun baskılar eşliğinde bir sindirme harekatını geliştiriyordu. Devrimcileri, halktan insanları, en kaba yöntemlere başvurarak tutukluyordu. Dolayısıyla yaşam yöre halkı için zindana çevriliyordu. Dışarıdaki halk bu sindirme uygulamalarıyla teslim alınmaya çalışılırken, zindanlara doldurulanların ise binbir çeşit işkenceyle satın alınması hedefleniyordu. Böylece kapkaranlık bir ortam, tümden umutsuz bir yaşam egemen kılınmak isteniyordu.

Sabri yoldaş da bu dönemde devrimci faaliyetlerinden dolayı zindana atılanlar arasındaydı. Diğer arkadaşları gibi işkence altına alındı, hücrelere atıldı. Çok çeşitli biçimlerde tehdit edilerek teslim alınmak istendi. Zindanların bütün zorluklarına rağmen insanlık onurunu korudu. Arkadaşlarıyla birlikte hareket etti. Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin direniş çizgisini takip etti. Düşmanın onursuz yaşam vaadine itibar etmedi. Yoğun işkence altında diğer tutuklu yoldaşlarıyla birlikte sürgün edildi.

İlk tutukluluk yıllarını Adana, daha sonra ölüm hücreleri şeklinde inşa edilen Eskişehir Özel Tip Cezaevi'nde geçirdi. Açlık grevlerine, ölüm oruçlarına katıldı. Davaya olan inancını korudu, kişiliğini baskı altında, işkence ortamında çelikleştirdi. İç mücadelesinde başarı sağladı. Düşmanın rehabilite politikasını kendi kişilik mücadelesinde boşa çıkardı. Nitekim bu daha sonraki pratiğinde de kanıtlandı. Kemalist politikanın zafer kazandığı kişiliklerin düşkünlüğünden iğrendi. Ve yine bu soylu tutumunu dışardaki pratiğinde de gözler önüne serdi. Yanında işkence altında bir deri bir kemik kalan, hunharca katledilen yoldaşlarını gördü. Onlara bağlılık yeminleri etti. Onların tutsaklık koşullarındaki şahadetlerini kabullenemedi. Yoldaşlarına ve kendi kendine söz verdi. Onların yerine de savaşacağına dair kararını keskinleştirdi.

Yıllar işkence altında, tutsaklık koşullarında geçer. Her gün demir kapılar ardında seyreder gider. Sabri yoldaş sabırsızdır, bir an önce özgür dağlara çıkıp özgürlüğün gerillası olmak ister. O günün hayalini yaşar. Diğer direnişçi tutsak yoldaşları gibi dışarıda özgürce savaşmanın hasretiyle geçirir gece ve gündüzlerini... Umutsuz değildir. Kendisindeki sarsılmaz inanç her geçen gün devrime umudu besler, büyütür. Ve taşar vatanın özgür dağlarının doruklarına doğru...

Sabırsızlık içinde geçen yıllar birbirini kovalar. Bir türlü tutsaklığa alışılmaz; özgür günlerin hayali bitmez olur. Mevsimler gelip geçer demir kapılar ardında... Uzun kış gecelerinde vatan hasreti çekilir. Bahar mevsimi dışarıdan yeni yılın havasını zindanlara yayar. Kışın dondurucu soğuğu yılın bitimini haber verir.

Derken, takvim yaprakları 1989 yılını gösterir. Sabri yoldaşın sabırsızlığı daha bir dayanılmaz olur. Özgür günlere hasreti yakıcı olur. Adeta iple çeker tutsaklığın son gününü... Sabırsızlık içinde de olsa günler ve aylar geçer. 1989 yılının son aylarına ulaşılır. Yıllardır beklenen an gelip çatar. Sabri yoldaş, büyük acı ve sevinç içinde tutsak yoldaşlarıyla vedalaşır. Yoldaşlarıyla birlikte özgürleşmenin acısını, artık partiye ulaşıp onun bayrağı altında savaşacağının mutluluğuyla bastırmaya çalışır.

Sabri yoldaş, dışarı çıktıktan sonra kişisel yaşam özlemlerine kapılmaz. Zindanda geçirdiği işkenceli yılları, birlikte olduğu yoldaşlarını unutmaz. Zaman kaybetmeden partiye ulaşmanın çabası içine girer. Dağlara çıkar ve bölgedeki gerillaları aramaya koyulur. Bu ilişki arayışı yaklaşık bir ay sürer. Amacına ulaşır, aradığına kavuşur. Ve kısa bir süre sonra zindan direnişçilerinin de bir ürünü olan ve adı efsaneleşen Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider. İçinde yer aldığı eğitim devrelerinde parti ve savaş gerçekliğini bütün yönleriyle yeniden kavramaya çalışır. Cezaevi yaşamının kişiliklerde yarattığı tahribatları bilince çıkarır. Partinin dışarıda kaydettiği mesafeyi, ulaştığı aşamayı yakalamaya çalışır. Akademi günlerini bunun yoğunlaşmasıyla geçirir. Bu tarihi fırsatı en iyi bir şekilde değerlendirmenin yoğun çabası içinde olur.

1990 yılının sonlarına doğru parti tarafından Avrupa pratiğine gönderilir. Avrupa merkezinde görev üstlenerek İsviçre genelinden sorumlu kılınır. Canlı, hareketli ve coşkulu özellikleriyle pratiğe yönelir. Gelişmeleri ve sorunları yakından takip eder. Alandan alana koşar. Kitlelerle yakından ilgilenir, onlarla erkenden kaynaşır. Bu özellikleriyle sayılan-sevilen ve aranan bir kişilik konumuna ulaşır. Girişken ve atak yapısı kitlelerde güven yaratır. İnançlı ve kararlı pratiğiyle yoldaşları arasında da sevilen bir yoldaş haline gelir. Özellikle her zaman yansıyan morali ve neşeli özelliği, O'nun kişiliğini çekici kılar.

Bir süre sonra bu kez Almanya'nın birkaç şehrinde genel sorumluluk düzeyinde çalışmalara katılır. Bu dönemde yine Avrupa örgütünün merkezinde yürütme üyesi düzeyinde görev üstlenir. Var gücüyle çalışmalara yüklenmeye çalışarak başarmayı esas amaç edinir. Pratiğinde küçümsenemez bir başarının sahibi olur. Ancak bununla yetinmez. Kürdistan dağlarına çıkıp gerilla olmak hep aklında taze tuttuğu bir tercihtir.

O'nun en önemli özelliklerinden biri, bulunduğu ortamda ne olursa olsun kişiliğinin doğal yapısını değiştirmemesi, koruması ve savaş gerçekliğine göre yönlendirmesidir. Kürdistan'ı yaşayan gerçeği pratiğine de yansırdı. O'nun bu özelliği, çevresince de görülüyor ve takdir ediliyordu. O'nunla birlikte çalışma yürütmek, bütün tanıdıklarının bir arzusuydu. Yaşadığı morali ve coşkuyu çevresine de yaymaktan geri kalmıyordu.

Mart 1993 tarihinde basın-yayın faaliyetlerine koordinatör olarak atandı. Üstlendiği görevi başarıyla yerine getirme konusunda kararlı ve azimliydi. Kısa sürede basın-yayın yapısıyla kaynaştığı gibi, bu çalışmalara adapte olmayı başardı. Alanın kurumlaşması ve örgütsel ölçülerin egemen kılınması için yoğun çabalara girişti. Yapıyı da buna katmaya çalıştı. Kimi engelleyici yaklaşımlarla karşılaşsa da kararlı çabasından vazgeçmedi. Bir yandan basın-yayın çalışmalarıyla ilgilenirken, diğer yandan örgütün diğer faaliyetlerine katkı sunmaya çalıştı.

Yıl 1993'tü. Ulusal kurtuluş mücadelemiz, bütün iç ve dış sahalarda büyük siyasal ve askeri açılımları dayatıyordu, zafer yolunda beklenenlerin ötesinde bir süreci başlatmayı zorunlu kılıyordu. Abdullah ÖCALAN yoldaş, 1993 yılına ilişkin değerlendirmeleri, perspektifleri ve talimatlarıyla bu yılı çok büyük kazanmayı bütün partililerin önüne vazgeçilmez bir görev olarak koyuyordu. Her ne pahasına olursa olsun, öngörülen büyük kazanımlar için gerekli olan yaşam ve çalışma tarzı mutlak anlamda tutturulacaktı, buna doğru yaklaşım olmazsa olmaz kabilinde kesin olacaktı. Bu süreç, bütün partililer için aynı zamanda bir sınav niteliğindeydi.

Sabri yoldaş, bu süreci iliklerinde yaşayan ve dolayısıyla sınavı başarıyla verenler arasında yer alma çabasındaydı. Dönemin emrettiği militan ruhla görevlerini üzerine yürümeyi hedefliyordu. Gerekli örgütlülüğü, yaşam tarzını yakalamak için amansız çaba sergiliyordu.

Yine gelişmeleri geriye çekmeye çalışan, partinin yaşam tarzına, militan kişiliğine, eylemci ruhuna saldıran Terzi Cemal unsuru Güneybatı Eyaleti'nde sürecin tersine pervasızca düşman faaliyeti yürütüyordu. Parti durumun farkındaydı ve düşmanın Terzi Cemal unsuru, şahsında eyalette yürüttüğü özel savaşı boşa çıkarmanın çabasındaydı. Eyalete müdahale grubunun öncüsü olarak Sabri yoldaş düşünülüyordu. Partiye bağlılığı, dürüstlüğü ve keskin kararlılığı partiye güven veriyor ve başarı vaat ediyordu.

Bu görevi büyük bir sorumluluk ve kesin bir kararlılık temelinde kabul ediyordu. Adeta kabına sığmaz bir şekilde bir an önce eyalete ulaşmanın sabırsızlığı içindeydi. Yoldaşlarıyla yapacakları üzerine tartışıyordu. Görüş aktarıyor ve görüş alıyordu. Coşkusu doruktaydı, başaracağından emindi. "Mutlaka gerekli müdahaleyi yaparız, eyaleti düzeltiriz ve yoğun bir eylemlilik başlatırız; yeter ki bir oraya ulaşalım" diyordu.

Gün geldi. Sabri yoldaş, Avrupa'dan Ortadoğu'ya uzanacaktı. Ayrıldığı gün yoldaşlarıyla vedalaşırken çok konuşmadı. Söylemek istediklerini özlü ifade etti. Ancak gözlerindeki kararlılık söylenmesi gerekenleri fazlasıyla açıklıyordu. Sonuçta, "Başarı sözünü veriyorum" diyordu.

Tarih Nisan'ın sonlarıydı. Ortadoğu üzeri gidiyordu, Kürdistan'daki sıcak savaş cephesine. Abdullah ÖCALAN yoldaşla görüştü. Onun derin öngörü ve perspektifleriyle donanıp Güneybatı Eyaleti'ne doğru yola çıktı. Umutluydu, kararlıydı yeni şafaklara doğru yol alırken. Öfke vardı gözlerinde, Ortadoğu halklarının başbelası sömürgeci düşmana karşı. Eyalete ulaştıktan kısa bir süre sonra öncülük ettiği eylemlerle ses vermeye başladı. Böylece düşmanın eyalet üzerindeki emellerini kursağında bırakma yolunda ilk adımları atıyordu. Bir yandan da ajan faaliyetlerinin eyalet üzerinde bıraktığı tahribatları kolektif bir yaklaşım tarzıyla gidermeye çalışıyordu. Partiye verdiği "başarı" sözüne layık bir pratiğin adımlarını atıyordu. Ancak daha büyük başarıların sahibi olacağını pratiğiyle ispatladığı bir sırada şahadete ulaşarak ölümsüzleşiyordu.

Temmuz 1993'te Nurhaklar'da çıkan çatışmada komutasındaki güçle düşmana ağır kayıplar verdiriyordu. Düşman çılgınlaşıyor ve yeni takviye güçleri çatışma bölgesine sevkediyordu. Buna rağmen gerillanın kahramanca direnişi kırılamıyordu. Çatışma devam ediyor ve ikinci güne sarkıyordu. Düşman güçleri çaresiz kalıyor ve yeniliyordu. Bu sonucun çılgınlığıyla kimyasal gaz kullanıyordu. Düşmanın bu vahşi saldırısı ardından Sabri yoldaş 18 yoldaşıyla birlikte Nurhaklar'da Kürdistan topraklarının bağrına uzanıyordu.

Sabri yoldaş! Aramızdan ayrıldığın bir gerçek, ama senin yok edilemediğin, Kürdistan halkının bağrında taht kuracak ölümsüzleştiğin de bir o kadar gerçek... "Komutan Sabri ve 18'ler" olarak tarih sayfalarına geçtin. Partin, yoldaşların, halkın ve bütün tanıdıkların tarafından büyük bir sevgi ve saygıyla anıldın. Silahın yerde kalmadı, kanın boşa akmadı. Şimdi uğruna savaştığın Kürdistan topraklarında devrimin fırtınası daha sert eserek düşmanı sarsıyor, eziyor ve büyük zafer gününün yakın olduğunu müjdeliyor.

Sen Kürdistan'ın kahramanı olarak bizimlesin ve yaşıyorsun.

"Kişilik çatışmasında kazanınca, kendime güvenim arttı"

Adı, Soyadı: **Turaç KAYA**
Kod adı: **Naci, Nurhak**
Doğum yeri ve tarihi: **Yapılıpınar köyü-Elbistan, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Temmuz 1993, Nurhak**

Halk gerçekliğine yabancılaşmayı yaşadığını farkettiği bir dönemde kaynağa dönüşü bir görev olarak gören **Naci** yoldaş, ekonomik durumu iyi olan bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. İlk öğrenimine Yapılıpınar köyünde başladı. Ortaokulu komşu köy olan Sevdili'de tamamladı. 1985 yılında ailesi, hem daha iyi bir geçim, hem de çocuklarını okutmak için Zonguldak'a göç etti. Naci yoldaş, böylece liseden başlayarak öğrenimine burada devam etti.

İlk politikleşme çabaları lise döneminde başladı. PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesiyle ilgili haberleri burjuva basından takip etmeye başladı. Öte yandan yaşadığı ortam tümden halk gerçekliğine yabancı olduğundan çevresine uyum gösterme konusunda zorlandı. Bu durum kendisinde ulusal öze dönüş yönünde arayışlara yol açtı. Ailenin tersi çabasına ise tepki duydu. Bu dönemde burjuva basında yer alan PKK ile ilgili haberleri yorumlayarak arkadaşlarına propaganda yaptı. Özellikle metropollerde yaşayan halkımızın durumu üzerine yoğunlaştı. Bir raporunda: "Halkımızın bu kadar rezil yaşama layık görülmesine karşı tepki duyuyordum" sözleriyle bu durumu değerlendiriyordu.

1988 yılında üniversiteye başladığı sırada halk ve mücadele gerçekliğini daha iyi kavramış durumdaydı. Partiyle daha yakından tanışma imkanı buldu. Yaklaşık bir yıl sonra partili arkadaşlarla tanıştı. Bu imkanlardan yararlanarak siyasallaşma bilincini geliştirdi. Ulaştığı bu seviye O'nu bir yol ayrımına getirdi. Tercihini ulusal kurtuluş mücadelesine katılmaktan yana kullandı. Bu nedenle üniversiteyi 3. sınıftan terk etti. Okul ve çevresinde örgütleme ve eylem çalışmalarına katıldı.

Nisan 1991 tarihinde mücadeleye profesyonel düzeyde katılımı gerçekleştirdi. Gerillaya katılmak üzere Mardin alanına gitti. Birkaç günlüğüne kaldığı yurtsever ailelerin fedakarlığından, mücadeleye bağlılıklarından oldukça etkilendi.

Botan'da gerillaya ulaştıktan kısa bir süre sonra, Mayıs 1991 tarihinde Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. Akademi sahasındaki eğitimin çözümleyici ve dönüştürücü etkisini gördü.

Katıldığı Şehit Ahmet Güler Eğitim Devresi sonlarında yazdığı raporda yaklaşımını şöyle dile getiriyordu:

"İlk günden başlayarak yoğun bir kişilik çatışmasını yaşadım. Daha önceki kişiliğin elle tutulur bir yanının olmadığı, umut vaat etmediği, kısa sürede netleşmesi gerektiği hissedildi...

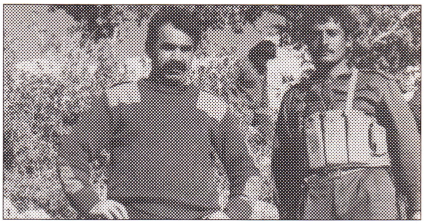
Eğitim devresi boyunca yaşanan yoğunlaşma ve Parti Önderliği'nin tam da ihtiyaç duyulan noktalarda yaptığı kişilik çözümlemesi ön açıcı oldu. Netleşme sağlandıkça rahatlama oldu, rolü kavrama sağlandı. Kendimi yaşama katmadaki coşku daha da arttı. Kendime güvenim arttı ve görevlerimin bilincine varmam gerçekleşti."

Naci yoldaş, pratiğe hazır olduğunu ve Güneybatı Eyaleti'ne gitmek istediğini söyledi. Bu önerisi kabul edilince ülkeye yöneldi. 1991 yılının sonlarında eyalete ulaştı. Gerilla savaşı içinde yer aldı.

Temmuz 1993 tarihinde Sabri yoldaşın komutasında Nurhak dağlarındaki uzun çatışmada yer aldı. Düşmanın kimyasal gaz kullanması sonucu şehit düştü.

O'nu unutmayacağız.

Nurhaklar'da düşman O'nu vuramadı...

Adı, soyadı: **Doğan KALİK**
Kod adı: **Pılıng**
Doğum yeri ve tarihi: **Kurudere köyü-Çelikhan-Adıyaman, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Temmuz 1993, Nurhak**

Yoksul bir ailenin çocuğu olarak doğan ve yine zorluklar içinde büyüyen **Pılıng** yoldaş, geçmiş zorlu yaşamından dolayı PKK önderliğinde temsil edilen yeni yaşamla buluşup bütünleşmede zorlanmadı. Öğrenim gördüğü yıllarda hangi sınıfa ait olduğunu, bu sınıfın kimler tarafından ezildiğini farketmeye başladı. Ailesinin kıt-kanat geçinmesi ve O'nun da küçük yaşlarda çalışmak zorunda kalması gibi durumlar ufkunun açılmasını sağladı. En ağır işlerde çalıştı. Emeğinin çok düşük ücretlerle satın alındığını gördü. Sömürü çarkının acımasızlığına, yoksul kesimlerin emeğini yok pahasına nasıl yuttuğuna tanık oldu.

Ailesi, kendisi daha bir yaşındayken Malatya'nın Doğanşehir ilçesine göç ettiğinden, yaşamındaki zorluklara burada katlanmaya çalıştı. Öğrenimini burada yaptı. Liseden sonra okumadı. Ne maddi imkanları elveriyordu ve ne de onun mevcut düzene olan tepkisi. Yaşadığı zorluklar ve karşılaştığı ayrımcılık O'na isyancı özellikler kazandırdı. Halk gerçekliğine sahip çıkmaya çalıştı. Her türlü horlanmışlığa ve ayrımcılığa inat Kürt olduğunu gururla dile getirdi. Okulda okul iradesinin büyük tepkisine rağmen Kürtçe konuştu. Bu nedenle çeşitli cezalara çarptırıldı. Ama ürkmedi, korkmadı, geri adım atmadı. Sömürgeciliğe daha fazla kin besledi. Gerçeğini daha derinden kavradı.

Okula gittiği ilk yıllarda, annesini doktora götürdüğünde zenginlere öncelik verilmesine, yoksullarla ise ilgilenilmemesine duyduğu tepki sonucu doktor olmayı hedefledi. Zengin kesimlerin yaşamına özenmedi, yoksullara acıdı ve onların doktoru olmayı hedefledi.

Yine öğrenim gördüğü yıllarda adeta diyar diyar iş aradı. Taş ocaklarında, inşaatlarda, kahvehanelerde, lokantalarda çalıştı. Alınteri döktü, yoğun emek harcadı. Ama kurtuluşa ulaşamadı. Tam tersine yaşamın günden güne zorluklara boğulduğunu, çekilir hiçbir yanının olmadığını gördü. Kendisindeki isyan duyguları kabardı. Arayışlarını derinleştirdi.

Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişmesine ilgi duydu. Mücadeleden anladığı kadarıyla çevresinde propaganda yaptı. Birçok genci mücadele sempatizanı haline getirdi. PKK adına mücadele eden arkadaşlarla ilişki sağlamayı başardı. Bu imkandan yararlanmasını bildi. Ülke, halk ve mücadele gerçeği konusunda aydınlandı. Aydınlandıkça netleşti ve kararında kesinleşti.

1990 yılında mücadeleye profesyonel düzeyde katılmaya karar verdi. Nisan 1990'da verilen randevuya bir iş dönüşü gitti. Randevu yerinde buluştuğu gerillalarla birlikte özgür dağlara, Kürt halkının bir parçası olan dağlara, düşman için ise bela olan dağlara doğru yol aldı. Yeni bir yaşama başlangıcın tarifsiz coşkusunu yaşadı...

Birbuçuk aya yakın bir süre Elbistan ve Pazarcık alanlarında gerilla içinde kaldı. Daha sonra büyük beklenti ve umutlarla Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. Burada yeni yaşamın temellerinin nasıl atıldığını ve bu yaşamın nasıl geliştirildiğini gördü. Bunun için yürütülen çok yönlü çabaların yoğunluğuna tanık oldu.

İki eğitim devresi boyunca kaldığı Akademi'de geçmiş yaşamını çözdü, alternatif yaşamın doğru perspektiflerini yakalamaya çalıştı. Nitekim Akademi'ye gidişini, partiye katılışı ardından gelen ikinci tarihi şans olarak değerlendiriyordu. Eğitimden önemli sonuçlar çıkardı. Kişiliğindeki olumsuz yanları çözümleme çabasına girerek gerilla savaşına hazır bir konumu yakalamaya çalıştı.

Ülkeye yönelirken verdiği bir raporda kararlılığını şöyle dile getiriyordu:

"Artık ülkeye yönelmenin son hazırlıkları içindeyim. 1990'lı yılların görevleri üzerine parti merkezinde aldığım eğitimle ve Parti Önderliği'nin her şeyini ortaya koyarak yaptığı çözümlemelerin ışıklı yoluyla yöneleceğim. Hiçbir zorluğu tanımadan partime yaraşır bir militan kişiliğe ulaşarak her koşulda tarihi görevlere yürüyeceğim. Büyük bir inanç ve bağlılıkla Parti Önderliği'ne, partimize, dökülen kanlarımıza ve şehitlerimize layık olacağım. Partinin bana sunduğu tarihi şansı kullanacağıma ve halkımıza olan devrimci borcumuzu zerre kadar tereddüte girmeden gerekirse kanımla ödemeye hazır olduğuma dair sözümü tekrarlıyorum. Kürdistan kazanacak ve tarihle oynayanlara hesap soracaktır."

Bu sözler zirvede bir kararlılığı ifade ediyordu. Pılıng yoldaşımız böyle yönelmişti Kürdistan'a. 1991'in başlarında adım atarken Kürdistan'a dağların pılıngı olmaya kararlıydı. Bu kararlılığıyla savaştı, direndi ve sözüne bağlı kalmak için uğraştı.

Nurhaklar'da düşman O'nu vuramadı. Bu nedenle kimyasal gaz kullandı. Düşman yine de kaybetti. Çünkü Pılıng yoldaş sadece fiziki olarak aramızdan ayrıldı. Asıl güç kaynağı anısı yüreklerimize yerleşti, sonsuza kadar...

"Silahıma bağlı kalacağım"

Adı, soyadı: **Tevfik BIÇAK**
Kod adı: **Zinar**
Doğum yeri ve tarihi: **Damlataş köyü-Pazarcık, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **2 Mart 1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Temmuz 1993, Nurhak**

Zinar yoldaş, maddi durumu zayıf olan bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. İlkokulu doğduğu Damlataş köyünde tamamladıktan sonra öğrenimini bırakmak zorunda kaldı. Ailesinin ekonomik durumu buna elvermedi. Dolayısıyla küçük yaşlardan itibaren çalışma hayatıyla tanıştı. Düşük ücretli işlerde çalışarak ailesinin geçimine katkıda bulundu. Küçük yaşlardan başlayarak birçok zorlukla karşı karşıya geldi. Rahat bir yaşamla tanışmadı. Zor yaşam koşulları içinde büyüdü.

Mevcut yaşamın zorluklarına kendince anlam vermeye çalıştı. Kabullenmedi böyle bir yaşamı. Ancak bunula sınırlı kaldı, çözüm gücü olamadı. Kurtuluşun, insanca yaşamın özlemini taşıdı. Bu arayışı sürekli taşıdı. **Nezihe ÖNER, Sultan TOROS** gibi şehit yoldaşlarımızla kendi köylerinde karşılaşıp tanışınca içinde sürekli taşıdığı arayış ve özlemine yanıt buldu. Gerilla mücadelesinde ve bunun öncüsü PKK'de umut gördü. Kurtuluşunu gördüğü bu mücadeleye katılmak için dayanılmaz bir istek duydu.

Damlataş köyünde 2 Mart 1990 tarihinde gerillaya katılarak kurtuluşa ilk adımını attı. Böylece arzusuna kavuşmuş oldu. Yeni bir yaşamla tanıştı.

Gerillaya katıldıktan kısa bir süre sonra Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gönderildi. Yoğun eğitim temelindeki devrimci ortam karşısında adeta büyülendi. Eğitim derslerini anlamakta ilk başlarda zorlandı, fakat daha sonra arkadaş yapısı tarafından kendisine sunulan destek ve kendi çabasıyla bu durumu aşarak önemli bir gelişme sağladı. Üç devre boyunca askeri ve siyasi eğitim görerek gerilla savaşçılığına hazır duruma geldi.

22 Kasım 1990 tarihinde yazılı olarak verdiği son sözünde şunları belirtiyordu: *"Uzun bir süredir Akademi ortamındayım. Güçlü eğitim devrelerini yaşadım. Şimdi ülke pratiğine yönelmek üzereyim. Ülkeye yönelirken, görev ve sorumluluklarımın bilincindeyim. Her koşul altında devrimci görev ve mücadele bayrağını elden bırakmayacağıma; başta Parti Önderliği olmak üzere, partiye, şehitlere, savaşan gerillaya,Kürdistan halkına, dünya ilerici insanlığına söz veriyorum. Kanımın son damlasına kadar silahıma bağlı kalacağım."*

Verdiği bu söze bağlılık temelinde gerilla savaşına gitti. Coşkuyla, kararlıca savaştı ve direndi. En son Nurhak dağlarında sömürgeci güçlerle çıkan çatışmada şehit düştü.

Elden bırakmadığı mücadele bayrağı şimdi bizlerin elindedir.

O herkesin kalbinde yer edinerek ölümsüzleşti

Adı, Soyadı: **Serdal TOPALCA**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Zerdekeş köyü-Elbistan, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **30 Temmuz 1993, Nurhak**

Nurhakların doruklarında elde silahla direniş içinde ölümsüzleşen **Serdal** yoldaş, yoksul bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Temiz ve sade bir yaşama sahipti. Öğrenimine doğduğu köyde başladı.

İlişkilerinde samimiydi. Ortaokulu Elbistan'da bitirdi ve yine burada lise öğrenimine başladı. Bu yıllarda TC'nin özellikle körüklediği Alevi-Sünni çelişkisine tanık oldu. Haksızlıklarla karşılaştı. Bu duruma tahammül etmeyerek seyirci kalmadı. Kendi gücünü harekete geçirerek mücadele etti ve çevresindeki öğrencileri de buna ortak etmeye çalıştı. Aktif çalışmaları ve kararlı yaklaşımlarıyla okul çevresinde öne çıktı. Bu özellikleri nedeniyle okul idaresinin ve polisin baskısına maruz kaldı. Tehdit edildi. Fakat tüm bunlar O'nu yıldırmadı, tersine mücadele azminin bilenmesine yol açtı. Gittikçe de ulusal kurtuluş mücadelesine profesyonel katılım konusunda netleşti.

Serdal yoldaş, lise son sınıfı bitirmeye bir ay kala kararını vererek gerilla saflarına katıldı. Mücadeleye coşkuyla ve büyük bir inanç keskinliğiyle katıldı. Savaş pratiği uzun sürmedi. Nurhaklar'da meydana gelen ve iki gün devam eden çatışmada düşmanın kullandığı kimyasal gaz sonucu O da şehitler kervanına katıldı.

Mücadele yaşamı kısa ama onurlu geçti. Yurtsever ailesi de, Serdal'la gurur duydu. O'nun şahadeti ardından düşmanı sevindirmediler. Babası, "Kimyasal gaz kullanan düşmanı sevindirmemek için üzülmüyorum. Oğlum bu mücadeleye inanmıştı. O bir devrim şehididir. Tek üzüntüm, O'nun kısa süre içinde aramızdan ayrılmasıdır. O çok şeyler yapacak ve başaracak kapasitedeydi"; babaannesi, "Ah oğlum, bu yaştan sonra inancın inancım, acın acım olacak. Sana ve 18 yoldaşına canım bin defa feda olsun"; yine annesi, "Oğlum ölümlerin en şereflisini seçmiştir. İnsanlığı ve mücadeleyi bize öğretmişti. Analar daha nice Serdaller yetiştirecek"; kardeşi ise, "Ayrılırken senin gülüşün benim mücadele duygularımı kabartıyordu. İntikam şiarıyla sana ve 18 hevala söz veriyorum" sözleriyle Serdal yoldaşa bağlılıklarını dile getirdiler.

O, bütün herkesin kalbinde yer edinerek ölümsüzleşti.

TARİHİ HESAPLAŞMA GÜNLERİNDEYİZ

❑ Partimizin 15. kuruluş yıldönümünde, ülke devrimini zafere, bunun için ordulaşmayı ve kitlesel kalkışmayı başarmaya götürmek için üzerimize düşen tüm görevleri bir kez daha bütün yönleriyle kavrayalım ve pratik çabalarımızı yetkin, yeterli ve tam sonuç alıcı kılalım.

Baştarafı 1. sayfada

yine her türlü iç gericiliğe, tutuculuğa karşı kendini yenileyerek, yaratarak sürdürmesi sadece ulusal kurtuluşun sorumlusu bir parti olarak değil, oldukça enternasyonalist bir parti olmanın da seçkin örneğini sunmuştur.

Partimizin tarihini her bakımdan öğrenmekte, öğretmekte ve özümsetmekte sayısız yarar vardır. Şu çok açıkça söylenebilir ki; aslında bizim için tarih parti tarihidir. Bin yılların kaybedilmiş nesi varsa kazanılmış biçimiyle yeniden yaratılan tarih de bu parti tarihi içinde biriktirilmiş, gizlenmiş ve gün ışığına çıkarılmış bulunmaktadır. Kaybedilen tarih, kaybedilen kimlik, kaybedilen her türlü bağımsızlık ve özgürlük parti tarihimizle başlatılıyor, yüceltiliyor ve zaferin eşiğine kadar getiriliyor. Eğer insanlık diye bir davamız varsa ve eğer bu iddiamızdan vazgeçmemişsek, bileceğiz ki bunu ilk defa yakalıyoruz. İnsan olmak şerefinden asla vazgeçilemeyeceği, bunun ekmek, su ve havadan daha çok gerekli olduğu ve bizim de bu onurdan ne kadar yoksun bırakılıp hayvanlara yaraşır bir sömürge düzeni içinde tutulduğumuzu göz önüne getirirsek, bu parti tarihinin ne kadar diriltici, güçlendirici ve böylelikle başarıya götürücü bir kuvvet, çok kıymetli bir güç olduğunu sadece kavramak da değil, yaşamımızın ta kendisi, partililerle birlikte bütün halkımızın gerçek kimliği olduğunu kavrıyoruz, kabul ediyoruz ve adeta içimize işliyoruz. Ayrıca şu da çok açık ki elimizde aslında halk olarak fazla değer yoktu. Ülke zaten sadece harap olarak değil tanınmış olmaktan da çıkarılmıştı. Neye benzediği, kimin olduğu belli olmaz bir konuma getirilmişti. Kişi olarak her türlü alçaltıcılık, her türlü yoksullaştırıcılık kendine yakıştırılmıştı. Sadece yaşamın en basiti, en yüzeyselini değil, en hor görülenin utanılası biçimini iliklerine kadar yaşamış bir toplumun içinden gelen bireyler olarak, aslında sadece bir partinin siyasi çizgisinin

> Sosyalist olmaktan da gurur duyuyoruz. Her ne kadar sosyalizme artan saldırılar varsa da, biz bu ideolojiye inanıyoruz ve en yaratıcı yaklaşımı sergileyerek bize layık olan düşüncenin bu olduğunu bu yıldönümü vesilesiyle bir kez daha kanıtlıyoruz. Sosyalizme ve onun yüce emek kahramanlarının anısına bağlılığımız kesindir.

başarısı değil, bir insan olmanın, insanlığı başarmanın bizim açımızdan ikinci bir doğuş değil de, doğuşun ta kendisi olduğunun bilincine şimdi daha iyi ulaşmış bulunuyoruz. Unutmayalım ki bu doğuş, bu bilinç olmazsa aslında beş paralık değerimiz yoktur.

Hiç kimse yanlış bir yaşam felsefesiyle, “param olsa şöyle yaşarım, apartmanlarım olsa şöyle keyiflenirim, şu ülkede, şu yetkilerde, şu mevkilerde şöyle rahatlık vardır” deyip de kendini aldatmasın. Özellikle “şöyle keyfime göre bir aile yaşamı, cemaat yaşamı tutturursam benden daha iyisi yoktur” deyip de kendi kendini kandırmasın. Bütün bunların bir sahtekarlıktan, kendine ihanet etmekten ve en iyi ifadeyle bir gafletten ibaret olduğunu şimdi çok daha iyi anlıyoruz. PKK tarihinin süzülmüş bir ifadesi aslında bu gerçeği dile getiriyor ve en doğrusu da bu tanımdır. Kaldı ki, eğer sen ismine bile sahip çıkamayacak, en basit kimlik bilincine bile yaklaşamaz duruma getirildiğini, insanlıktan çıkarılmaktan daha kötü bir duruma düştüğünü görmüşsen buna duyacağın büyük öfkeyle ve bundan kurtulmak için sergileyeceğin çok amansız bir çabayla karşı karşıya olduğunu da anlarsın ve böylelikle PKK denilen yola girersin. Bunu şunun için söylüyoruz: Büyük çabalar harcanıyor, büyük kahramanlıklar sergileniyor, insan soyunun ender görebileceği fedakarlık ve cesaret örnekleri ortaya çıkıyor. Eğer nasıl ve neye dayanılarak bunlar başarılıyor diye soruluyorsa cevap olarak bunun temelinde böyle bir yaklaşımın olduğunu söylüyoruz. Partimizin temelinde esasta böylesine bir amaç gizlidir ve bu çok açıktır.

Tüm bunları şunun için söylüyorum: Ulusal kimliğin kanıtlanması, herkesin meseleye az çok ilgi göstermesi, “ben bu işte varım” diyebilecek noktaya gelmesi ve “başarılı da olabiliriz” diyecek bir yüreğe ve inanca sahip olması yine partinin bu özelliği sayesindedir. Yani şu noktaya geliyoruz: Bu aşamada parti bizim için her şeydir. Teneffüs ettiğimiz hava, içtiğimiz su kadar yaşamımız için vazgeçilmez bir ihtiyaçtır. Eğer başaramayacaksak, bu söz konusu ihtiyacın gereklerini yerine getiremediğimizden ötürüdür.

Parti davasında iddialı olmak demek, bu temelde insanlığı yüceltmede iddialı olmak demektir. Parti gerçeğini yaşamak demek, insan olma durumunu yakalamak veya yaşamak demektir. Hiç kimse bunu sadece bir siyasal, örgütsel olay olarak anlama darlığına düşmesin. Ve özellikle de “partinin dışında da bir yaşam mümkünmüş, partinin özelliklerinden fazla etkilenmemiş bazı bireysel tutumlarla aslında kendimizi yaşatabiliriz” demek gafletine düşmesin. Eğer bu mümkün olsaydı, bin yıllık tarih herhalde böyle gelişmezdi. Ve yine herhalde bu kadar sadece dünyanın gerisinde de değil, altında kalmazdık.

Çok iyi biliniyor ki, PKK var ediyor. Şimdi dostun da düşmanın da çok iyi gördüğü ve bizim için de tam bir yaşam tarzı olan bu gerçeği böyle kavrayıp anarken, hiç şüphesiz geçmiş başarılarımızla övünemeyeceğimizi, böyle bir partimiz var diye kendi kendimizi yeterli görmek durumunda olmadığımızı biliyoruz. Daha çok da kazanılması gerekenin bir gelecek olduğunu, önümüzde başarılması gereken görevlerin yaman olduğunu, bu temelde parti tarihinin bir anlam ifade ettiğini bunun da doğru bir parti militanlığı olarak anlaşılması gerektiğini unutmuyoruz.

Sorunlar ağır, büyük çaba istiyor. Ulusal düzeyden tutalım uluslararası düzeye, ideolojik sorunlardan tutalım askeri sorunlara ve hatta pratikte yaşadığımız küçük maddi sorunlardan tutalım ruhi sorunları aşmaya kadar, bütün bu sahalarda çok kapsamlı sorunlar kendini dayatıyor. Ama burada bir şansımız vardır, o da, bütün bu sorunlara çözüm gücü olabilecek olanaklara sahip olmamızdır. Tarihimizde hiçbir zaman sahip olamadığımız bu olanakları sorunları çözecek tarzda elde etmiş bulunuyoruz. Bu büyük farkı görmek çok önemli, görüp de gereklerini yerine getirmek daha da önemlidir.

Ordulaşma büyük kazandırıyor

“Partiliyim, bu silahla zaferi kazanacağım” diyen militanlar ve böyle bir

> Parti davasında iddialı olmak demek, bu temelde insanlığı yüceltmede iddialı olmak demektir. Parti gerçeğini yaşamak demek, insan olma durumunu yakalamak veya yaşamak demektir. Hiç kimse bunu sadece bir siyasal, örgütsel olay olarak anlama darlığına düşmesin. Ve özellikle de “partinin dışında da bir yaşam mümkünmüş, partinin özelliklerinden fazla etkilenmemiş bazı bireysel tutumlarla aslında kendimizi yaşatabiliriz” demek gafletine düşmesin.

partinin önderliğinde ordulaşarak “savaşı kazanacağız” diyen savaşçılar, yine böyle bir partinin öncülüğünde “bir halk isyanı başarıya gidebilir” diyen tüm cephe çalışanları!

Hiç de kendimizi yanıltmadan gerçeğimizin böyle olduğunu kavrıyoruz ve tarihi hesaplaşma günleri içinde bulunuyoruz. Her gün büyük bir tutkuyla gerçeklerimizle çarpışarak hesap alıp verdiğimizi ve bütün bunlardan sorumlu, hiçbir insanlık geleneğini anlamak istemeyen, belki de barbarlıkta örneği tarihte bulunmayan bir düşmanla savaşarak var mıyız yok muyuz, yaşayacak mıyız yaşamayacak mıyız, özgür olacak mıyız olmayacak mıyız biçiminde bir hesaplaşma tarzıyla kendimizi var ettiğimizi çok iyi biliyoruz. Bunun dışındaki yaşamın ne yakıştığını, ne de mümkün olduğunu çok iyi görüyoruz. Bütün bunlar bizi nereye götürür, bize hangi görevleri dayatır, neyin gerçekleştirilmesini emreder? Bir çobandan tutalım bir entelektüele kadar hepimizi doğru bir partilileşmeye, bu temelde ordulaşmaya, bir halk ordulaşmasına, cepheleşmesine götürür. Evet tekrar vurguluyorum: Bir çoban da buna görkemli katılabilir, “ben en bilinçli, en örgütlü biriyim” diyen de katılabilir. Parti herkese çok iyi bir şekilde kendini yeniden kazanma imkanı ve yine kendisiyle birlikte bir halkı kazanma imkanı veriyor. Partimizin en temel gerçeğinin böyle olduğunu herkesin anlaması gerekiyor.

Kısaca, partilileştiğin oranda ordulaşacaksın, ordulaştığın oranda savaşacaksın, savaştığın oranda özgürleşeceksin ve özgürleştiğin oranda yaşayacaksın. İşte biz şimdi böyle yaşamaya çalışıyoruz. Bu doğru bir yaşam tarzıdır. Bu yaşam yüceliğiyle ne kimse oynasın ve ne de gereklerini yerine getirmemezlik etsin. “Ne yöntemler hatalı oldu” demeye de gerek yok. Madem böyle bir dönemi yaşıyorsun, madem gerçek bütün yönlerden sana bunu haykırıyor, o zaman başarın da yerindedir, çabaların da buna yeterlidir, yöntemlerin de sonuç alıcıdır ve başarıya yetiyor. Yine tutku ve irade gücü gerekiyorsa o da vardır. Hem başarı bunların sonucudur, hem de bunlar başarıyı kendi içinde saklı tutuyorlar; işlendikçe geliştiriyorlar. Kısaca bu bir tarz oluyor. Bununla biz yaşamı sürdürüyoruz.

Eğer partimizi böyle kavramışsak ve partimizin önümüze koyduğu ordulaşmaya ve yine halkımızın arasındaki tüm çalışmalara -buna ayaklanmalar da dahildir- doğru bir öncülükle cevap veriyorsak, bu işe yürür ve hem de zaferi etle tırnağın birbirine sökülmezce bağlılığı kadar bu hususa bağlı olarak gerçekleştirir.

Her şeyden önce 15. kuruluş yıldönümünde partimizin kimlik tanımına uygun, onu var eden koşulların doğru değerlendirilmesi, onda biriktirilen bütün gerçeklere özlü katılım, çok önemli olan bu yıllara verilecek en iyi karşılıktır. Bu da, geçen yılların o büyük tecrübesine sahip olmaktır. Bu yıllara ne kadar şehit, ne kadar acı, ne kadar çaba, ne kadar çözüm gücü ve ne kadar devrimci emeğin sığdırıldığına saygılı olmaktır. O büyük saygıyı, o büyük var etmeyi yaşamaktır. Ve inanıyoruz ki, bu gerçeğe böyle katılanlar büyük bir güç elde etmişlerdir. Gerçekten saygılıysalar onlar yaşamın önlerine çıkaracağı her türlü sorunların üstesinden gelmekle kalmayacaklar, daha fazlasını yapacaklardır. Bundan hiçbir zaman kuşkumuz olmadı. İlk günden şimdiye kadar biz de gerçeği böyle anladık, böyle anlattık, böyle çabaladık, böyle bir güce dönüştürdük. Böyle olan bir partileşme şimdi görüyoruz

mutlu bize ki, biz böyle bir yaşam gerçeğini yakaladık” denilmelidir. İster bir günlük olsun ister bir dakikalık olsun bu yaşamla tanışana ne mutlu. Bu açıdan “zorluklar varmış, imkansızlıklarla boğuşuluyormuş, daha alınacak çok yol varmış” deyip kendi kendinizi sıkıntıya veya yanlış tutumlara sevketmenin anlamı yoktur. Böyle bir yaşamın ucundan bile yakalamak bütün sıkıntıları, bütün zorlukları aşmayı gerektiriyor. Bunun, savaşıyoruz-yaşıyoruz, yaşıyoruz-savaşıyoruz gerçeğiyle an be an aşıldığına, yaşam diyalektiğinin artık bizde böyle olduğuna göre en iyi durumdayız. Bu temelde en iyi işleri elde etmiş oluyoruz. İşin başındayız; en iyi konuşuyoruz, en iyi tartışıyoruz, en iyi örgütleniyoruz ve her işe yeterli oluyoruz.

Dönem biraz böyle; dolayısıyla görevler konusunda, “tıkandım, başaramadım, çabam yeterli olmadı,

ki, kazanıyor, başarıyor, zaferi kesinleştiriyor.

İyi biliyoruz ki, 15. yıldönümü aynı zamanda 15 Ağustos Atılımı'nın da 10. yılıdır; ordulaşmamızın en derli toplu bir on yılıdır. Bu yıldönümü, ordulaşmaya biraz daha geç başlamakla birlikte aslında şu son on yılın, hatta partileşmemizle birlikte son 15 yılın en kapsamlı çalışmasıdır. Zaten bir anlamda PKK demek, ordulaşmaya adım atmak demektir. Biz direkt ordu olarak da başlayabilirdik ama bu yanlış olurdu. Parti olarak ordulaşmaya başladık. Doğrusu budur. Dolayısıyla ordulaşmayı parti olarak da var oluşumuzun en temel biçimi olarak anlamalıyız. Yani partileştikçe ordulaşıyoruz. Partileştiğin kadar ordusun, ordulaştığın kadar partilisin. Bunu da biraz bilmek gerekiyor. Ordu olmadan hiçbir şeyimiz olmaz. Ordu biçiminde yoğunlaşmazsan, onun ruhundan tutalım bütün militan özelliklerine kadar hepsini kendinde yansıtmazsan partili değilsin. Bunun dışında ideolojik, siyasal, örgütsel olarak da fazla sonuç alamazsın.

Nitekim dışımızda çok parti kuruldu, belki de ideolojik-politik olarak bizden daha fazla şeyler söylemek istediler, ama ordulaşamadıkları için bir hiç olmaktan öteye gidemediler. Kendilerini fiziki olarak bile koruyamıyorlar. Biz bugün eğer milyonluk bir kitleye ulaştıysak ve bütün dünyanın saygı duyduğu bir parti adına sahipsek, bunun en temel nedeni ordulaşmış olmamızdır. Kısacası ordulaşmak partiden uzaklaşarak salt askerileşmek demek olmuyor. Ordulaşmak, Kürdistan somutunda partileşmenin gerçekleştirilen en anlamlı biçimlerinden oluyor. Ordulaşmaya hizmet etmeyen, ordulaşmaya güç yetiremeyen ve yine ordulaşma özde ve biçimde nasıl kurulur, nasıl geliştirilir, yaşatılır, korunur, pekiştirilir, bunun bütün taktik esaslarına nasıl hükmedilir, oturtulur sorularına cevap vermeyen bir parti de fazla bir şey kavramamıştır ve dolayısıyla tehlikelidir.

Şunun için tekrar vurguluyoruz: Ordulaşmak, bir anlamda en gerçekçi partileşmeyi ülkemiz somutunda gerçekleştirmek demektir. Bu arada hemen belirtelim ki, ordulaşmak adı altında büyük hatalar, eksiklikler, yanlışlıklar yapıldı. Bu aynı zamanda parti öncülüğünün de terk edilmesiydi. Biz parti tarihimizde bazı eleştiriler geliştirdik, “öncülük aşındı” dedik. Dikkat edelim öncülüğün aşındığı yerde ordulaşma da kalmıyor. Avare asi topluluklarına, belki de partiyi boşa çıkaracak tehlikeli eşkıya çetelerine benzer durumlara düşmeler ortaya çıktı. Hatta bize kasteden, düşmanın bile yapamayacağını yapan bazı canavarlıklar türedi. Neden bu oldu? Partinin öncülük vasıfları terk edildiği, silahlara çok tehlikeli yaklaşıldığı için. Partinin verdiği silahı, partinin verdiği gücü onun özüne karşı kullanmayı marifet sayan, bunun üzerine tehlikelice yüklenen tipler düşmandan daha az tahripkar olmadılar. Neden bu böyle oldu? Parti özellikleri aşındığı için.

Şu çıkıyor ortaya: Parti tarihimizde, öncülük esaslarını güvenceye almadan, yani ideolojik, siyasal, örgütsel, partileşmeyi sağlamadan askeri partileşmeyi sağlamak mümkün olmadığı gibi, bu durum çok tehlikeli de

olabiliyor. Diğer yandan silahlardan çekinen, korkan ve "ben ancak siyasi olabilirim; ordulaşmaktan fazla anlamam, diğer işlerden anlarım" diyenlerin de olsa olsa kendini kandıran küçük-burjuva ahmakları oldukları, asla ülkede iddia sahibi olamayacakları, özellikle güç bulamayacakları, eğer Avrupa'dalarsa oranın varoşlarında tükenip gidecekleri, ideoloji ve siyasetleri ne olursa olsun kendilerini tasfiye edilmekten kurtaramayacakları anlaşılmıştır. Bu temelde partiyi eleştirenler oldu. "Ben şöyle demokrasi istiyorum, siyasallık istiyorum" diyenler oldu. Bunların pek demokratlıktan da, siyasetten de anlamadıkları anlaşıldı. Yani ordulaşma ülkemizin de somutunda devrimci bir parti olmanın en açık gerçekleşen biçimi oluyor.

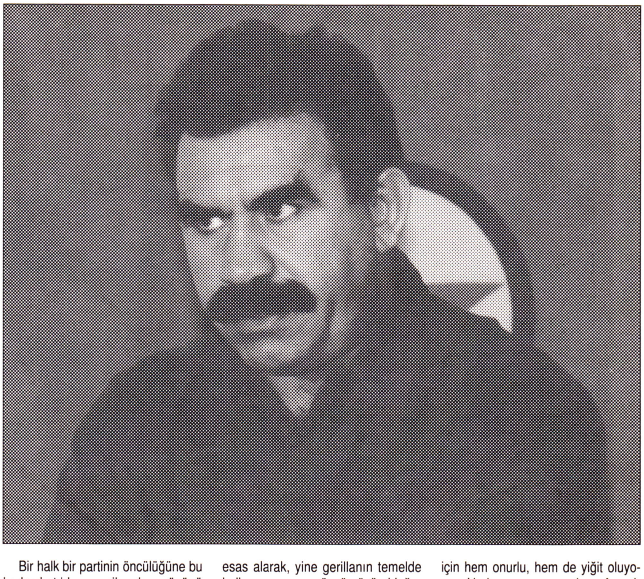
İşte biz bu 10. yılda -daha öncesi de vardır- görüyoruz ki ordulaşma, büyük savaştırıyor, büyük örgütlüyor, büyük kazandırıyor. Tam zafere gitmeyi engelleyen nedir? Ordulaşmanın gereklerine tam uymayı bilememek.

Şimdi ordulaşmanın taktik, teknik özelliklerine girmek istemiyorum. Çünkü yıllarca işlenen hususlardır ve her gün daha iyisini tartışıp sonuçlandırdığımız çalışmalardır. Fakat halen ordulaşmanın hangi aşamasındayız, temel gereksinimleri nedir, doğru komuta temsili nasıl olur, asker nasıl yaratılır, özellikle de etle-tırnak gibi ülkemizin coğrafyasına nasıl uygun oturtulur, bunun sabrı nasıl sergilenir, kıt kanat olanakları nasıl iyi değerlendirilir, velhasıl belli başlı bütün taktik hususlar kişiliklerinizde nasıl sergilenir soruları çok önemli ve cevaplarını bulması gerekiyor. Ama bunların çok uzağında olan hatta ters düşen yığınla kişilik özellikleri söz konusudur. Artık bunlar sadece yakışmıyor ve kaybettiriyor demeyeceğim, öfkelendiriyor, lanet getiriyor ve çok anlamsız bulunuyor. Sen o kadar insanlık dışı mısın ki bu özellikleri hala sürdürüyorsun? Soyuna bu kadar saygısız mısın, insanlığa bu kadar yabancı mısın, doğrulara bu kadar ters misin, bu kadar düşkün müsün ki, ordulaşmaya gelmiyorsun? Bu yanlış tutumda ısrar etmek onursuzluktur, şerefsizliktir. Ordulaşmak her şey olduğu ve bizi var eden temel örgütlenmelerden birisi olduğu halde niye gereklerine büyük bir coşkuyla, irade gücüyle, büyük bir saygıyla, sevgiyle yaklaşmıyorsun?

Açık ki, ordulaşmayı bilmek demek, her yönüyle kendini kanıtlamak demektir. Bu, "partiye bağlıyım" ve "onun ordu gerçeğine varım" diyenlerden bekleniyor. Eğer bütün bunlara gerçekten doğru yaklaşırsak, o kötü tarihten kurtuluruz. Unutmayalım ki gerçekten karşı çıktığımız tarih bizim için lanetlidir. Nitekim sizin yaşadığınız bütün olumsuzluklar bu tarihin bir sonucudur ve onu düşman geliştirmiştir. Bu tarihle savaşıyoruz, onu gideriyoruz. Bunu gidermedikçe karşıdaki düşmanı da yenemezsin.

Demek ki, bütün yönleriyle ordulaşma gerçeğini bu yıldönümü vesilesiyle doğru kavrayacağız, doğru özümseyeceğiz ve pratikleşmesini adım adım çok yetkince, kudretli bir iradeyle sağlayacağız.

Halkın kalkışması partimizin zafer teminatıdır

Bu yılların 15. yıldönümünde bir de halkımızın kalkışması var. Çok iyi biliyorsunuz ki, düşman bu kalkışmaya bugün "en büyük tehlike" diyor. Partiyi, hatta gerillayı da imha etmeyi bırakmıştır. "Bunlar artık elden kaçtı, bir anlamda da güç yetiremeyiz; ama elimizin altındaki bu halkı, uyanmış bu halkı, cepheye çekilen ve ayaklanan bu halkı durdururum, gerekirse imha ederim" diyor. Şunu iyi kavramalıyız; halkın kalkışması hem partimizin, hem de ordumuzun zafer teminatıdır. Dolayısıyla bütün parti ve ordu halkın korunması içindir. Halkın bilinçlendirilip örgütlendirilmesi ve ayaklandırılması, yine onun korunması içindir. Halk muazzam bir güç kaynağıdır. Bunun sınırsız mücadele imkanları vardır. Eğer halkın her ailesi, evi ikna edilip örgütlendirilirse o da bir manga gücüdür, hatta bir parti hücresidir. Bir aile bir parti hücresidir; bir aile fertleri bir ordu mangasıdır; aile bu rolü oynayabilir.

Bu yıla yönelik cephe görevlerimiz var. Cephe görevlerimiz esas itibariyle her aileyi, her evi bir hücre, her aileyi bir manga durumuna getirmeyi amaçlıyor. Her hücrenin önüne propaganda, örgütlenme görevleri konulabileceği gibi mangalaştıkça eylem görevleri de verilebilir ve yaparlar. Biraz cephe hedefini böyle sembolize etmek gerekiyor, böyle yaklaşmak gerekiyor.

Dolayısıyla halkı örgütlemek milyonluk orduyu örgütlemek gibi bir olaydır. Belki gerilla ordusu değildir ama yine de bu küçümsenemez görevlerle karşı karşıya olan ve çok başaran bir orduya ulaşmak demektir. Zaten halk ordulaşması olmadan; her köyde, her şehirde halkımızın ailelerini hücre ve mangalar halinde bu savaşın içine çekmeden biz sadece gerilla ile, partinin öncü çabalarıyla bu savaşı kazanamayız. Kaldı ki halkımız bu savaşa, savaşın siyasi çizgisine, onun öncülüğüne inanmış ve karar vermiştir. "Ben varım" diyor ve ilk defa kendi öz çıkarları temelinde kendi özgücüyle sahnede yerini alıyor. Düşman da en çok bu yıl açık katliamlar da dahil, sayısız faili meçhul cinayetlerle, binlerce tutuklamalarla, işkencelerle ve giderek kentköyleri toptan ortadan kaldırmakla halkın ordulaşmasını, halkın savaşmasını durdurmak istiyor.

Bu yıla yönelik cephe görevlerimiz var. Cephe görevlerimiz esas itibariyle her aileyi, her evi bir hücre, her aileyi bir manga durumuna getirmeyi amaçlıyor. Her hücrenin önüne propaganda, örgütleme görevleri konulabileceği gibi mangalaştıkça eylem görevleri de verilebilir ve yaparlar. Biraz cephe hedefini böyle sembolize etmek gerekiyor, böyle yaklaşmak gerekiyor. Halk bu biçimiyle savaşı kaldırır. İşin içine girmiştir. Dolayısıyla sonuç almak da artık bu nedenle kesinleşmiştir diyoruz.

Bir halk bir partinin öncülüğüne bu kadar katıldı mı, milyonları gözünü kırpmadan savaşa sürdü mü ve her türlü işkenceyi göze aldı mı, eğer bir iç ihanet olmazsa, iç engeller olmazsa bu halk zaten kazanmış demektir. Dünya da birleşse, bütün gökyüzü bombalarla da dolu olsa yine bu halk kazanır. Evet böyle bir gerçekle karşı karşıyayız. Buna hakkını vermek, iyi bir halk önderi olmak, halkla örgütsel ilişkiler kurmak gerekiyor. Halkın eğitimine, halkın bütün tarihi toplumsal sorunlarına cevap vermek öncülüğümüzün bir gereğidir, gerilla ordumuzun en temel görevidir.

Sadece bunun için eğitim görmüyoruz, daha da ötesi büyük bir coşkuyla "en güzel yaşam böyledir" deyip yükleniyoruz ve çok şerefli bir partili kuşak yaratıyoruz, çok seçkin bir ordu yaratıyoruz. Savaştıkça güçlenen, aklanan, onurlanan ve güçlendikçe, onurlandıkça daha da iyi ordulaşan, partileşen bir seçkin insan topluluğu oluyoruz. Bu parayla pulla gelinemez, alınamaz bir aşama ve yaşama tarzıdır.

Unutmuyoruz ki, gerilla, halkımızın en örgütlenmiş savaşkan biçimidir. Bu ne anlama gelir? Aynı zamanda halkımızı en iyi eğiten, örgütleyen partisi anlamına gelir. Gerilla ordusu bir yerde halk partisidir. Yani halkı eğiten, örgütleyen ve koruyan kurmayıdır. Parti ise gerillanın ruhu ve beyni oluyor. Yani biraz daha onun siyasal ağırlıklı öncü gücü oluyor. Tabii esasta sorun halkın ordulaşması, savaşmasıdır. Hepsi buna hizmet içindir.

O halde tarihimizde kimi zaman görülen "halka doğru yaklaşmadık, halkın imkanlarını çarçur ettik, halkın bağlılığını kötüye kullandık" gibi tutumlar ağır suçlardır ve lanetli tarihi hortlatma anlamındadır. Hiçbirinizin hiçbir gerekçeyle böyle tavırlar sergileme hakkı yoktur. Yersiz bir sözcük sarfetmekten tutalım onun sunduğu imkanları yersiz değerlendirme ve kötü kullanmaya kadar hepsi bağışlanmayacak temel suçlardandır. Her şey halk içindir, her şey bu kadar düşmüş bir halkı kazanmak ve kurtarmak içindir.

Militan bunun içindir, asker bunun içindir, partililer bunun içindir. Dolayısıyla cephenin, yani halkın bizzat kendi çalışanlarının kendi gerçeğine saygılı olarak, partinin bu temel özelliğini esas alarak, yine gerillanın temelde halkın ve savaşın öncü gücü olduğunu; bunun da halkı koruma, halkı her koşul altında moralli, örgütlü bir savaşın içinde tutma olduğunu gözardı etmeyerek görevlerine sahip çıkarak kuruluşun 15. ve savaşın 10. yılına hakkını vereceği, böyle anlayacağı açıktır.

Önümüzdeki kışa sıcak kış diyoruz

Tüm partililer, ARGK savaşçıları ve cephe çalışanları!

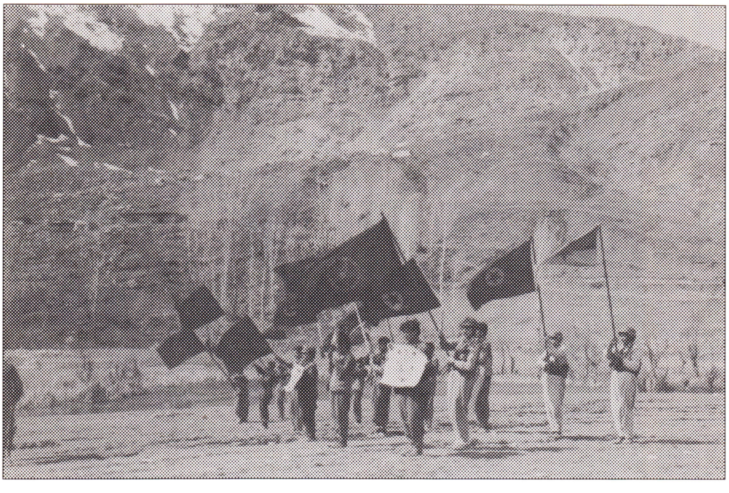
Çok iyi biliyoruz ki yine bugünlerde düşman bir özel savaştır, yeni ordudur, özel timlerin yeni biçimleridir deyip ortalığı tozu dumana katmak istiyor. Öte yandan faşist MHP sürülerinin caddelere dökülmesi ve neredeyse bütün o sömürgeci partilerin kitleleri sokaklara döküp "Kahrolsun PKK" dedirtmesi ve en önemlisi de hükümetin "diğer şeyleri bir tarafa bırakıyorum, her şeyim PKK'yi ve onun gerillasını imha etmek, olmadıysa halkın direnişini kırmak içindir" deyip kendini öyle bir görevle sınırlandırması söz konusudur. Ağababaları olan emperyalistlerin, özellikle de ABD'nin bu hükümeti yaşatmak için çok özel çabalar içine girmesi ve yine en alçakça olanı yerli işbirlikçilerin bu hükümeti ayakta tutmak için gönüllü koruculuk da dahil, her türlü tarihi aşağılık meslekleri icra etmeye yeltenmeleri bizim süreci ne kadar can alıcı yerinden yakaladığımızı, tarihin tüm suçlularını bir araya getirdiğimizi gösteriyor. Her zaman "bir insan düşmanını tanıdığı oranda namusludur" diye söylenir. Bir halk düşmanlarıyla savaşmayı bildiği oranda onurludur, yiğittir. İşte düşmanlarımızı tanıdığımız, açığa çıkarttığımız ve hepsine başarıyla karşı koyduğumuz için hem onurlu, hem de yiğit oluyoruz. Ve bu aynı zamanda nefes almaktır, "yaşam vardır" demektir. Dolayısıyla özel savaş nasıl geliştirilirse geliştirilsin biz bundan çekinmeyiz. Hatta düşmanımızı ne hale sokuyoruz diyerek bundan zevk alırız.

Özel savaş rejiminin mücadelemizin başarısını durduramadığı çok açıktır. Örneğin, "şu kadar yeni teknik devreye giriyor, bu ay-gelecek ay kobralar geliyor, özel timler 10 bine çıkarılıyor, katma değer vergileriyle 40-50 trilyon geliyor, bütün ülkelerin dış desteğini sağlıyoruz, komşu ülkeleri de sert çıkışlarla geriletiyoruz" vb. açıklamalar, hükümetin yeni tedbirleridir. Koalisyon sözde yine gerekliymiş, bunun için güya muhalefet milli mutabakata desteğini -çelişkileri ne olursa olsun- sonuna kadar verecekmiş! Ecevit'inden tutalım Türkeş'ine veya sosyal demokratından tutalım açık faşistine kadar hepsi neredeyse aynıymış gibi bir araya geliyorlar. Hükümet de öyle, meclis de öyle, sokak da öyle. Sloganlar da aynı. Ağız aynı, yürüyüş aynı. Bize karşı bu kadar birleşiyorlarsa, bu, bizim iyi yolda olduğumuzu, faaliyetleri başarılı geliştirdiğimizi gösterir.

Bu anlamda özel savaş geliştirilmeseydi başarımızdan şüphe ederdik. Bir şey daha görüyoruz: Genelkurmaylık güya Ocak ayına kadar, olmazsa bahara kadar bize ömür biçiyormuş! Günlük olarak komutayı üzerine almıştır. Talimatlarla uçak kaldırıyormuş, zırhlı kuvvetler gönderiyormuş ve yine kellelerimiz için ferman çıkarıyormuş! Aynen Osmanlı padişahı gibi. Bir padişah gibi irade ortaya koyuyormuş. Yine bütün bunlar da iyi bir yolda olduğumuzu gösterir. Düşman düşmandır elinden ne gelirse onu yapar.

Bu kışın bir özelliği, dediğimiz gibi, onun sıcak olmasıdır. Eylemi de, eğitimi de, örgütlemesi de olacaktır. Bu, gerillada olacak, halkın içinde olacak, ülke içinde ve dışında olacaktır. Böylesine başarı vaat eden, umut dolu olan bir kış, gerçekten bizde çokça söylendiği gibi uykuya götüren bir kış değil, büyük sıcak yaşama götüren, bizim için yepyeni baharları müjdeleyen bir kış olacaktır.

Bütün bunlardan asla bizim Türk halkına, hatta Türk ulusuna düşman

olduğumuz veya olacağımız gibi bir sonuç çıkmamalıdır. Bizim başka uluslara düşmanlık diye bir sorunumuz yoktur; başka halklara, hatta azınlıklara veya aşiretlere özel olarak düşmanlık diye bir durumumuz olamaz. Biz bütün ulusların dostuyuz. Onların özgürce ve eşitçe yaşama haklarına saygılıyız. Kaldı ki, bu konuda dünya ulusları tarafından -en azından büyük çoğunluğu tarafından- bırakalım eşitliğine ve özgürlüğüne, kimlik hakkına bile en büyük saygısızlığın yaşandığı, buna maruz kalan bir halkız. Bizden diğer uluslara, özellikle komşu halklara ve uluslara zarar gelmez. Ancak eşitlik ve özgürlük dayatması gelebilir ki, bundan da ancak halklar yarar görür, halklar onur duyar. Böylesi şerefli, onurlu bir savaşımın sahipleriyiz. Ne mutlu savaşıyoruz ve yine ne mutlu bu yolda şahadete ulaşıyoruz diyecek durumdayız.

Amacı böyle olanlar, düşmanını böyle ortaya çıkaranlar, kendini yine böyle yeniden tanımlayanlar şanslıdırlar ve bu anlamda da mutludurlar diyoruz. Açık ki PKK bu düşmanları icat etmedi, onları ortaya çıkardı. Bu zorlukları icat etmedi, açığa çıkardı. Doğru olan da buydu. Partililer, savaşçılar ve halk olarak bundan rahatsızlık duymak şurada kalsın, "yapılması gerekeni yaptık" deyip bundan sonraki görevlerimizin üzerine gideceğiz.

Yemenin-içmenin, uykuya yatmanın önünde, önce yaşam böyle başlar deriz ve yaklaşım gösteririz. Çok iyi biliyoruz ki bizi biz eden bu tarzdaki yaklaşımdır. Yorulmak, bıkmak ve çekinmek yok, dolayısıyla başarısızlık da olmayacaktır. Ortadadır her şey. Nereden aldık nereye getirdik, neydik ne olduk, kimdik kim olduk sorularının cevapları bu kadar açıkken, hiçbirinizin hiçbir gerekçeyle bir itirazı olmayacağı gibi, bu gerçeklere katılmayı da büyük bir şans olarak telafi ederek ve bana ne mutlu diyerek doğru katılımla katkınızı göstereceksiniz.

Önümüzde bir kış var, biz buna sıcak kış diyoruz. Birçok derdimizi hal yoluna koymak için özellikle eski lanetli tarihimizden kalma ne kadar olumsuz kişilik özellikleri, partinin ideolojik, siyasal, örgütsel hattına ters düşen ne kadar yetmezlik, eksiklik, yanlışlık, onun ordulaşma gerçeğine ters ne kadar disipline gelmeyen, kademeleşmeye ulaşmayan tutumlar varsa hepsini gidermeye dair sadece söz vermiyoruz, sadece bunun için eğitim görmüyoruz, daha da ötesi büyük bir coşkuyla "en güzel yaşam böyledir" deyip yükleniyoruz ve çok şerefli bir partili kuşak yaratıyoruz, çok seçkin bir ordu yaratıyoruz. Savaştıkça güçlenen, aklanan, onurlanan ve güçlendikçe, onurlandıkça daha da iyi ordulaşan, partileşen bir seçkin insan topluluğu oluyoruz. Bu parayla pulla gelinemez, alınamaz bir aşama ve yaşama tarzıdır. Hiç şüphesiz gerekeni ne ise yapılacaktır, yapıyorsunuzdur.

Hiç şüphesiz kış hazırlıklarınızı bütün yönleriyle geliştiriyorsunuz. Bu kışın bir özelliği, sıcak olmasıdır. Eylemi de, eğitimi de, örgütlemesi de olacaktır. Bu, gerillada olacak, halkın içinde olacak, ülke içinde ve dışında olacaktır. Böylesine başarı vaat eden, umut dolu olan bir kış, gerçekten bizde çokça söylendiği gibi uykuya götüren bir kış değil, büyük sıcak yaşama götüren, bizim için yepyeni baharları müjdeleyen bir kış olacaktır. O açıdan hazırlıklarını mükemmel yapacağız. Tabii hazırlıklar derken, sadece işte erzakımız azdı, giyecek ve donanımda eksiklikler var, onları gidereceğiz demiyorum. Mükemmel bir ruhsal moral durumunu yaratacağız. Parti, ordu, cephe ve bütün halk saflarımızda bunu geliştireceğiz. Yine bütün iç ve dış mücadele sahalarında mükemmel bir ideolojik, siyasal, örgütsel bir durum yaratacağız. Disiplin yaratacağız. İyi emre gelen, görevlere ikircıksız yaklaşan, ertelemeci davranmayan ve yerinde karşılık veren bir disiplin öğesi olacağız. Savaşçılığı, askeri olmayı böyle kanıtlayacağız. Eylemci olacağız; sürpriz eylem, daha başarılı eylem, yepyeni eylem hedeflerini, bunlara gitme ve gerçekleştirme yöntemlerini çok iyi tutturacağımız bir dönemi yaşayacağız. Belki de düşmanın aklına gelmeyecek türden gelişmeleri yaratacağız.

Kim kimde ne kadar eksiklik görürse, kim kimde ne kadar eleştirilecek yan bulursa onu büyük bir maharetle yapacak ve bunun muhatabı da yine büyük bir olgunlukla gerekeni yerine getirecektir. Bütün bunlar böylesine kazanılması gereken bir tarih ve onun güncel olarak yaşanan somut ifadesi içinse yapılır. Hem de bunlar büyük bir yarış ruhu içinde yapılır.

Görevler, şüphesiz daha da ayrıntılı konulabilir. Nitekim kapsamlı değerlendirmeler yapılıyor. Eminim ki bunu iliklerinize kadar işlemeyi ve böylece kendinizi güçlendirmeyi yaşıyorsunuz. Ve her zaman söylediğim gibi, biz kendi payımıza düşeni böyle yerine getirmeyi her şeyin önünde ele alıyoruz. Yemenin-içmenin, uykuya yatmanın önünde ele alıyoruz. Her şeyden önce yaşam böyle başlar deriz ve yaklaşım gösteririz. Çok iyi biliyoruz ki bizi biz eden bu tarzdaki yaklaşımdır. Yorulmak, bıkmak ve çekinmek yok, dolayısıyla başarısızlık da olmayacaktır. Her şey ortadadır. Nereden aldık nereye getirdik, neydik ne olduk, kimdik kim olduk sorularının cevapları bu kadar açıkken, hiçbirinizin hiçbir gerekçeyle bir itirazı olmayacağı gibi, bu gerçeklere katılmayı da büyük bir şans olarak telafi ederek ve bana ne mutlu diyerek doğru katılımla katkınızı göstereceksiniz.

Ben sizlere nasıl özgürsünüz, eşitsiniz, bunu çabanızla nasıl sağlıyorsunuz vb. konuları tekrar izah etmek istemiyorum. Özgür topraklarda ilk defa kendinizi yaşıyorsunuz. Benim de bir rüyam vardı. Belki de 25 yıl öncesinde başlayan, sizin bu yaşadığınız gibi bir ülkeyi özgürleştirmiş bir biçimde yaşama tutkusuydu. Bu tutkuyla biz işe sarıldık ve bu tutkuyla sizleri biraz özgürlükle, özgür topraklarla iç içe yaşamaya sevkettik. Bu insanımıza yapabileceğimiz en büyük iyiliktir. Bunun kıymetini bilemezseniz, takdir edemezseniz, bu, ancak gafletinizle, düşkünlüğünüzle izah edilebilir. Namus ve onur duygunuzun çok çarpıtılmış olmasıyla ancak ifade edilebilir. Yoksa bu kadar silahlarla, bu kadar güvenle, bu kadar kazanma olanaklarıyla özgür topraklarda, dağların doruklarında ve halkımızın hemen her köyünde yer etmek öyle sıradan bir gelişme değildir. Öyle parayla-pulla da sağlanacak bir mutluluk değildir. Böyle bir gelişmeyi yaşadığınıza bin defa şükretmelisiniz. Böyle bir imkanı yakaladığınıza sadece şükretmekle de kalmamalısınız, aynı zamanda "boynumun borcu var, şehitlere sözüm, halka bağlılığım var" diyerek yerine getirmeniz gereken görevlerdir bunlar.

Bunlar he türlü çalışmalardır. Yemek işlerinden tutalım silahı en amansız bir biçimde kullanmaya kadardır. İyi bir ideolojik mücadele, eğitim ve propagandadan tutalım tam bir askeri örgütlenmeye, siyasi düzeyimizi geliştirmekten tutalım ruhumuzu, duygularımızı, tutkularımızı alabildiğine geliştirmeye ve yüceleştirmeye kadardır. Üslubunuzu, endamınızı güzelleştirmekten, çekici kılmaktan tutalım, otoritemizi, iktidarımızı temsil etmeye kadardır.

Bütün bunlar görevdir; onun yolu yöntemi vardır, çabası kesindir. Bunu da büyük bir tutkuyla azimle yapmanız tartışmasız verdiğiniz sözünüzün gerekleridir. Biz bu temelde söz verdik ve buraya geldik, siz de çok söz veriyorsunuz. Artık daha fazla gerçekleştirme fırsatı bulduğunuz, oldukça savaşı derinleştireceğiniz ve böylece mevcut imkanlarla kendinizi kanıtlayabileceğiniz bir dönemin içindesiniz. Bu şansı iyi kullanacaksınız.

15. kuruluş yıldönümünde her şeyden önce partimizin kimlik tanımına uygun onu var eden koşulların doğru değerlendirilmesi, onda gizlenilen veya biriktirilen bütün gerçeklere özlü katılım, bu yıllara verilecek en iyi karşılıktır. Bu da, geçen yılların o büyük tecrübesine sahip olmaktır. Bu yıllara ne kadar şehit, ne kadar acı, ne kadar çaba, ne kadar çözüm gücü ve ne kadar devrimci emeğin sığdırıldığına saygılı olmaktır. O büyük saygıyı, o büyük var etmeyi yaşamaktır.

Bunun için güvenlik gereklidir, bunun için sağlık gereklidir. Hiçbir şeyi kendinizden ve birbirinizden esirgemeyeceksiniz. Önce ben değil, önce çevrem, partim, halkım diyeceksiniz. Bununla kendinizi gerçekleştireceksiniz. Biz böyle yaptık, doğru olduğunu ortaya çıkardık ve aynı tarzda başardık.

Görülüyor ki, artık kendimizi gerçekleştirme yoluna koymuşuz. Bizden esirgenen her türlü insani yaşam özelliklerini geliştirerek, hem de insanlığın en önünde yaşamaya yatkın duruma doğru geliyoruz. Doğru bir dünya kavrayışına, sevilebilir bir insan yaşamına, doğa yaşamına sahip olabilecek bir aşamaya gelmişiz.

Baştan beri yaptığım bütün değerlendirmeler, biraz bunun izahı içindir. Bencil olmayacağız, gelişmelerle kof gururlanmalar içine girmeyeceğiz, oldukça mütevazi olacağız. Ve bunun daha çok da partimiz, ordumuz ve halkımız için, eğer varsak bunun için var olduğumuzu bilerek hakkımızı, hukukumuzu, görevlerimizi gözeteceğiz ve gerekeni yapacağız.

Ben bu temelde bu noktaya geldim. Çok bilinçli, bir çabayla ve çok sınırlı imkanlarla kendimce büyük bir inatla ve sabırla buna ulaştım. Zaman zaman yoldaşlık denildi, zaman zaman farklı göründü, zaman zaman şöyle önder denildi. Ama bana göre bu bir yaşam biçimiydi. Mücadelemi bağımsızlık ve özgürlük gerçeklerine en uygun bir biçimde oldukça bilimsel yürüterek buraya gelmeyi başardım. Hiç şüphesiz hepinize karşı sorumluluklarımız vardır ve elden geldiğince de yerine getiriliyor. Bizi eleştirebilirsiniz, ama partinin, ordunun ve halkımızın özgürlük çabalarında, gelişim ve başarılarında bunlar yapılmıştır. Hiç şüphesiz daha fazla da yapılmak istendi. Hem de buna oldukça yüklenildi, ama bir kişinin iradesi, bilinci ve çabası bunu ortaya çıkarabildi. Siz daha fazlasını yapabilirsiniz. Hiçbir zaman bizim önümüzde, sizin önünüzde olduğu gibi bir ortam, bir coğrafya, bir silah, bir güvenilir yoldaşlar topluluğu, iradeli savaşçılar yoktu. Ve halen biz kendi işlerimizi kendi öz imkanlarımızla bir adım daha ilerletmeye çalışıyoruz.

Önderlik gerçeğidir, şöyle gereklidir vb. deniliyor. Evet, biz bunun mütevazi çabası içinde olduk ve daha da olacağız. Umarım her zamankinden daha fazla birbirimizi anlayacağız. Sadece anlamakla yetinmeyeceğiz, saygılı olmayı bileceğiz, sevgiyi doğru bir biçimde göstereceğiz. Şüphesiz bunun da görevlerdeki başarıyla orantılı olduğu çok açıktır. Bunun dışında hiçbir değerlendirme ölçütü kabul görmeyecektir. Yine bilinen gerçeklerimizden militan özelliklere ulaşacağız. Biz bir şeyler başardıysak ne mutlu bize. Ve siz başardıysanız ne mutlu size.

İşte önümüzdeki dönemin üzerine böyle gidiyorsunuz. Bu gidiş uluslararası alanda da sesimizi her zamankinden daha fazla duyuruyor. Kimliğimizi kabul ettiriyoruz.

Sosyalist olmaktan da gurur duyuyoruz. Her ne kadar sosyalizme artan saldırılar varsa da, biz bu ideolojiye inanıyoruz ve en yaratıcı yaklaşımı sergileyerek bize layık olan düşüncenin bu olduğunu bu yıldönümü vesilesiyle bir kez daha kanıtlıyoruz. Sosyalizme ve onun yüce emek kahramanlarının anısına bağlılığımız kesindir.

Yine uluslararası alanda emperyalist karşı-devrimci dalga ne kadar yüksek olursa olsun, ona başarıyla karşı koymaktan gururluyuz ve bu temelde bizimle dostluk ilişkisi içinde olanlara da saygı duyuyor ve teşekkür ediyoruz.

Sizleri bu temelde selamlarken, hiç şüphesiz önünüzdeki görevlerin üzerine daha artan bir bilinçle, keskinleşmiş bir iradeyle, netleşmiş bir görev anlayışıyla ve yeterli çabalarla yürüyeceğiniz ve bu biçimde kazanacağınız kesindir. Bu her zamankinden daha fazla birbirimize bağlı olmamızın da, sevgi ve saygıyla yaklaşmamızın da bir gereğidir.

– Yaşasın partimizin 15. kuruluş yıldönümü!

– Kahrolsun sömürgecilik, emperyalizm ve her türden işbirlikçilik!

Kasım 1993

İKTİDAR, 15. KURULUŞ YILINI TAMAMLAYAN PKK'NİNDİR

KAHRAMAN KÜRDİSTAN HALKI!

PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü, öncümüzün büyüklüğünün ve Kürt halkının kahramanlığının tüm dünyada kabul edilmesi özelliği ile anılacaktır.

Halk tarihimizde, büyük fedakarlığımız, emeklerimiz ve kan-can pahasına sürdürdüğümüz mücadelemiz ilk defa ürün veriyor. Bugüne kadar da çok fedakarlık yapılmış ve kan verilmişti, ancak elle tutulur bir şey elde edilememişti. Bu, Kürt halkı açısından umutsuzluk ve karamsarlık anlamına geliyordu. Bugün ise umutlu, kararlı ve daha büyük fedakarlıklar için bizi adeta kamçılayan görkemli bir mücadeleye sahibiz. Büyük bir karar ve inatla yürütülen mücadelemiz artık özgür ve bağımsız bir Kürdistan'la taçlanacak düzeyi yakalamıştır.

PKK, Kürdistan'da umudun tamamen tükendiği, Kürtlük adına ortada fazla bir şeyin kalmadığı, yılgınlığın ve korkunun egemen olduğu ve tek sesin çıkmaması için sömürgeci Türk devletinin her olanağını kullandığı bir dönemde Başkan APO'nun büyük emeği-çabası ve siyasi yeteneği ile kuruldu. Kuruluşta ülkemizin somut durumu kadar, düşmanın ve dünyanın durumu da lehimize fazla bir şey sunmuyordu. Bu yüzden PKK'nin şanlı çıkışı, Kürdistan'a umut, bölgeye ve dünyaya insanlık sorunlarının çözümü için güçlü mesajlar veren bir başlangıcın da adı oluyordu.

Bu partiyi ilk kuranların ardında kitle gücü yokken bile, zafere inançları tamdı. O dönemin yokluklar içindeki büyük zafer inancı hiç bir yöntemle yok edilemediğine göre, bugün milyonları arkasına almış bir PKK'yi hiçbir güç zaferden alıkoyamaz. Daha dün ellerinde tek silahları yokken bile, Kürdistan'ı kuracağız diyenler, bugün onbinlerle ifade edilen ordulaşmayla bu rüyayı gerçeğe dönüştürdüler. Bunu kesin zafere ulaştırmada da hiçbir fedakarlıktan kaçınmayacaklardır.

Düne kadar kendilerini Kürdistan'da örgüt olarak görenlerin ve PKK'nin silahlı direnişine ömür biçenlerin bugün ülkemizde isimleri dahi bilinmiyor ve unutulmuştur. Yalnız bu değil, PKK'nin büyük çıkışı Kürdistan'da işbirlikçiliğin, gerici önderliklerin ve ihanetin bir daha dirilmemek üzere toprağa gömülmesinin de ifadesi oluyor. Ve eğer bugün PKK, tüm dünyada Kürtlerin tartışılamaz yegane temsilcisi olarak görülüyorsa, bu PKK'nin politikada, strateji ve taktikteki büyük ustalığının ve bu ustalığın dişe diş sürdürülen 15 yıllık pratiğinin canlı hayattaki ispatı da oluyor.

PKK ile birlikte, bugüne kadar Kürdistan'da politikaya hükmeden egemenlerin rolü bitmiş, ülkemizin kaderi öncüsü ile işçilerin, köylülerin, özcesi tüm emekçilerin eline geçmiştir. Çünkü son 10 yılda her türlü fedakarlığı yapanlar, kan-can verenler, savaşı büyütüp bizi büyük güç haline getirenler onlar olmuştur. Ulusal kurtuluş savaşlarının, siyasal ve sosyal devrim ve gelişmelerin sahipliğini ve niteliğini belirleyen arkasındaki halk gücüdür, kitle bileşimidir. Bütün bunlar dikkate alındığında, Kürdistan devrimine damgasını vuranlar tamamen emekçiler olmaktadır.

PKK, 15. kuruluş yıldönümünde, Ortadoğu'da da halk demokrasilerine öncülük etmekte, sosyalizmle doğacak bir ülke ortaya çıkarmaktadır. Zaten uygarlığın beşiği Kürdistan'a layık olan da budur.

Kendini dengelerin statükocu yapısına hapsetmeyen, gücünü halktan alan PKK, Kürdistan'da, yürüyemez denilen bir halkı yürütmüş, onu söz ve karar sahibi yapmıştır. Tarihimizde ilk defa onbinlerce kadını mücadelenin en ön saflarında yürütmüş, binlercesini savaştırmış, onlara hak ettiği yeri vermiştir. PKK ile birlikte, halkımız yenilgili geçmişini ve kadınlarımız kör kaderlerini adeta mezara gömmüş ve yeniden doğmuşlardır. Halkımızın bu bileşimi ve Kürdistan kadınının ortaya çıkan iradesi, mücadelemizin hem sembolü ve hem de niteliğidir.

PKK tüm halkımızın partisi olarak, ilk kuruluşundaki çağrıya cevap bulmuştur. Kuruluş bildirisindeki çağrı, bugün ülkemizde en yiğit evlatlarımızı feda ederek sürdürdüğümüz şanlı direnişimizde boy vermektedir. Bugün sosyalizm, demokrasi ve zulümden-sömürüden uzak yaşam özlemi ayaklar altında çiğnenirken, Başkan APO önderliğindeki PKK, insanlığın doğuşunu müjdelemekte, özgür bir dünya ve geleceği kendisinde temsil etmektedir.

YURTSEVER HALKIMIZ

Çok barbar ve zalim bir sömürgeciliğe karşı, onur ve özgürlük mücadelesi veriyoruz. Düşmanımız, insanlık değerlerinden kopmuş, zorbalıkla kendini ayakta tutacağını sanmış, devlet olma özelliğini çoktan yitirmiş eli kanlı bir terör gücüdür. Yakıp-yıkmaktan, zor ve şiddet kullanmaktan başka hiçbir şeyden anlamayan vahşi ve insanlık düşmanı bir güçtür. Ve bu güç bugüne kadar karşısına çıkan herkesi yerle bir etmiştir, yaşam şansı dahi vermemiştir. Sadece bizim tarihimiz bile bunun büyük örnekleri ile doludur.

Ama bugün, bu düşman nefes alamaz hale getirilmiş, tüm Kürdistan coğrafyasına yayılan gerilla karşısında ordusu darmadağın edilmiş, ekonomisi ve siyaseti tıkanmış, diplomaside itibarsız bir konuma düşmüştür. Ve şunu açıkça söyleyelim: Bu şiddetli savaşta, kendine örgütüm diyen hiç kimse bize destek olmamış, düşmana tek fiske bile vurmamış, en zor döneminde halkımızın yanında yer almamıştır. Bu, kan-ateş içindeki savaş, PKK'nin gücüyle, onun büyük direnişçiliğiyle, muazzam fedakarlığıyla bu düzeye ulaştırılmıştır. Bu nedenledir ki, ülkede, metropollerde, Ortadoğu'da, Avrupa ve dünyanın diğer yerlerinde ve Kürdistan'ın dört parçasında, umut ve inanç PKK'dir sloganına ulaşılmıştır.

YİĞİT KÜRDİSTAN HALKI

Bugün zafer şölenlerine hazırlanabilirsiniz. Çünkü tarihimizin üzerine çöken karanlık dağıtılmış ve tüm kiri-pası sökülüp atılmıştır. Düşman ordusu yenilgisini itiraf etmektedir. Dağlarda karakolları, taburları ve alayları tutunamamakta, çareyi şehirlere sığınmakta bulmaktadır. Botan'dan Amed'e, Serhat'tan Dersim'e, Sivas'tan Süleymaniye'ye kadar tüm Kürdistan'da artık PKK otorite olmaktadır. Sömürgeciliğin halkımızı bölüp parçalayan ve kemalizmin ideolojik ve siyasi temelleri olan partiler kapatılmakta, Kürdistan meclisi ve diğer tüm kurumlarını oluşturarak PKK'nin otoritesine açılmaktadır.

Yalnız bu değil: Türkiye halkına en büyük desteği, yükselen özgürlük savaşımıyla veren PKK, enternasyonalizmin en güzel örneğini de Türk halkı ve insanlıkla bir kardeşlik mukavelesi imzalayarak ve bunu kutsal savaşımında ispatlayarak veriyor. Aynı zamanda, tüm Kürdistanlı yurtsever güçleri savaşa çağırıyor. Savaşmak isteyene destek veriyor. Türkiye devrimcilerinin savaş için yapacağı her çağrıyı, silahından diğer olanaklarına kadar her türlü desteği verme sözü ile cevaplıyor.

ŞİMDİ KAZANMA VAKTİDİR

Başkan APO, yüklenin kazanacağız diyor. PKK'yle, ERNK'yle, ARGK'yle donatılan ve büyük örgüt gücüne, büyük savaş gücüne ulaşan Kürt halkı için artık yenilgiden söz edilemez diyor. Her şey bin yıllık özlemlerinizin gerçekleşmesi içindir diyor.

PKK, Kürt halkının tarih bilincidir. PKK, halkımızın tüm geleceğinin ifadesidir. PKK, Kürdistan'da zaferin ve kazanmanın adıdır.

– KAHROLSUN SÖMÜRGECİLİK VE EMPERYALİZM!
– KAHROLSUN TESLİMİYET, İŞBİRLİKÇİLİK VE YERLİ GERİCİLİK!
– YAŞASIN BAĞIMSIZLIK VE PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!
– YAŞASIN PKK!
– YAŞASIN ERNK, ARGK!
– YAŞASIN ULUSAL ÖNDERİMİZ BAŞKAN APO!

Kasım 1993
PKK
AVRUPA ÖRGÜTÜ

PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü nedeniyle Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN'a sunulan bağlılık mesajları

PARTİ ÖNDERLİĞİ'NE

Değerli Başkanımız;

Partimizin öncülüğünde halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi zafere doğru ilerlerken, bizleri bugünlere getiren, halkımızı yok oluşun eşiğinden döndürerek bağımsız ve özgür yaşama doğru yönelten, engin fedakarlık, özveri ve çabalarıyla yolumuza ışık tutan Parti Önderliğimizi partimizin 15. kuruluş yıldönümünde büyük bir coşku ve saygıyla selamlıyoruz.

27 Kasım 1978 tarihi, Kürdistan halkının çağdaş bir önderliğe kavuşmasını ifade eder. Sömürgeci-barbar geleneğin ülkemizi harabeye çevirdiği, halkımızı baskı, zulüm ve katliamla yok etmeye çalıştığı, ulusal imhanın ve inkarın kabul görür hale geldiği, işbirlikçiliğin ve ihanetin gelenekselleştiği bir dönemde, kişiliğinde halkımızın varlığını onurunu ve geleceğini temsil eden Parti Önderliğimizin tarihsel çıkışı iyi anlaşılmalıdır. Tek başına halkımızın kurtuluş kavgasını başlatan böylesine yüce ve kudretli bir önderliğe sahip olmak büyük bir şanstır. Kürdistan devriminin teorik ve taktik olarak ifade edilebilmesi, bilimsel sosyalizm rehberliğinde ülke koşullarına uygulanması ve örgütsel yapıya kavuşturulması sürecinde tüm olumsuzluklara, iç ve dış düşmanların yıpratma çabalarına rağmen engin çabası, fedakarlığı ve sınırsız çalışma temposuyla Parti Önderliğimizin rolü belirleyicidir.

ARGK-Dersim Eyaleti olarak bugün daha güçlü, daha kararlı ve daha savaşkanız. Kürdistan'ın Gümüş Kapısı olan Dersim, sömürgecilerle tarihsel hesaplaşmasını yapmaya hazırlanmaktadır. Bizlere bu fırsatı veren, halkımıza direniş ve isyan ruhu veren Parti Önderliğimize sadakatimizi, inancımızı ve güvenimizi parti öncülüğünde savaşarak ve kazanarak göstereceğiz.

Partimizin sınıf çizgisiyle oynayanlara, engel çıkarmak isteyenlere, bulanıklaştırmaya çalışanlara karşı sınıf kinimizle yanıt vereceğiz. Direniş çizgisinde yürüyerek mutlaka kazanacağız. Hiçbir güç, partimiz öncülüğünde savaşan ve kazanan halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini engelleyemeyecektir. Kahraman ARGK'nin kadro ve savaşçıları olarak partimizin 15. kuruluş yıldönümünü kutluyoruz. Bu temelde Parti Önderliğimizi selamlıyor ve söz veriyoruz:

1994 atılımına insanlık bilinciyle gireceğiz ve zafere ulaşacağız.

Devrimci selam ve saygılarımızla

19 Kasım 1993
ARGK-Dersim Eyalet Yürütmesi

PARTİ ÖNDERLİĞİ'NE

Partimizin 15. kuruluş yılını bitirip, mücadeleyi daha da yükselteceğimiz 16. savaş yılına girerken PKK'nin ulusumuz, ülkemiz ve tarihimiz açısından ne anlama geldiğini bugün daha iyi anlıyoruz.

Özellikle bütün dünyada sosyalizmden kaçışın yaşandığı, tek kutuplu emperyalist dünyanın adeta nefes aldırmadığı bir dönemde, hem de Ortadoğu gibi hassas bir coğrafyada sosyalist bir partinin, tüm dünyayı şaşırtacak bir gelişmeyi sağlamasının, bir ulusu diriltip, kendi kaderine sahip çıkacak örgütlü bir güce ulaştırmasının, çok vahşi ve zalim bir düşmana karşı savaştırmasının ve özgürlüğün eşiğine gelecek bir zafer sürecini yakalamasının önemini bugün de daha iyi anlıyor, yaşıyor ve bilince çıkarıyoruz.

Tartışmasız, halkımızın bütün geleceğini etkileyecek böyle bir silaha kavuşturduğu için, her şeyden ve herkesten önce; Parti Önderliğimize tüm ulusumuzla birlikte minnettarlığımızı büyük bir bağlılıkla dile getirmekte kendimizi borçlu hissediyoruz.

Toplumların tarihinde fazla uzun bir süre sayılmayan 15 yıl, bizim açımızdan on yılların etkisini hissettirmiştir. Bu anlamıyla PKK daha şimdiden insanlık tarihine damgasını vurmuştur. İçinden geçtiğimiz dönemi çok derinden etkilemektedir. PKK, belki de içine girdiğimiz çağımızın en zorlu pratiği ile bir ulusa can ve kan vermenin, insanlığın sorunlarına çözüm gücü olmanın, insanlıkla bir kardeşlik mukavelesi imzalamanın adı olmuştur.

Sömürgeci TC'nin yaşadığı çöküş, çözülüş süreci partimizin kuruluş yıldönümü olmuştur. Tarihimizde ilk defa, halkımız büyük umuda ulaşırken, düşmanımız büyük umutsuzluk içine düşmüştür. Halkımızın bu umudunu yaşamda gerçekleştirmek, mücadelenin gereklerini yerine getirmek, önümüze ilk defa çıkan bu büyük fırsatı zaferle taçlandırmak için, ne kadar yeteneğimiz varsa tümünü seferber etmek durumunda olduğumuzu biliyoruz. Parti Önderliği'ne, tarihimize, ulusumuza ve ülkemize bağlılığın ancak böyle anlam bulacağını biliyoruz.

Bu onur günümüzde; bütün bir tarihi geçmişimizin ve tüm özgür geleceğimizin buluşma noktası olan ve ulusumuzun iradesinin, yaratılan tüm değerlerin ifadesi ve bileşkesi olan Parti Önderliğimize, bize PKK gibi bir kurtuluş silahını verdiği için, şükran ve bağlılık duygularımızı, partimizi sonuna kadar savunma yeminiyle sunuyoruz.

Devrimci selam ve saygılarımızla

27 Kasım 1993
ERNK Avrupa Örgütü

PARTİ ÖNDERLİĞİ'NE

Mücadelemizin bugün ulaşmış olduğu düzey, ortaya çıkarmış olduğu sonuçlar, yüzyıllardır tutsak edilmiş yaşamımızın kölelik zincirlerini paramparça ederek onurlu, özgür ve namuslu yaşamın kapılarını sonuna dek bize açmaktadır. Düşman, bütün tarihsel çirkinliği ve barbarlığıyla, bir umuttan öteye gerçekliğe dönüşen geleceğimizi karartmak ve halk olarak bizi tarihin laneti içinde boğmak için her türlü iğrenç yöntemlere başvurmuştur. Vurmaya devam etmektedir.

Emperyalist patentli özel savaş yöntemlerini kural tanımaz bir biçimde mücadeleye dayatmaktadır. Katliam ve terörle, bunun en azgın biçimleriyle, insanlığın kirletilmiş onurunu kurtarmak için ayağa kalkan halkımıza ölüm dayatılmaktadır. Düşmanın bununla nereye gitmek istediği herkesin görebileceği bir netlikte ortaya çıkmıştır. Kontrgerilla ile özel ordu ve sivil faşist saldırı güçleriyle, ihanet odaklarıyla bitişini engellemeye çalışmaktadır. Ama bunun sonuçsuz bir çaba olduğu, Başkan APO komutası altında sürdürülen savaşımızın ortaya çıkardığı bir gerçektir. Partimiz PKK'nin 15. kuruluş yıldönümünü büyük bir coşku ile kucaklarken, özgürlüğe olan tutkumuzla yaşarken, bizi böylesine katliamlardan geçiren, göç ettirmeye çalışan, insan olarak yaşama hakkını elimizden alan TC'ye karşı öfkemizi, kinimizi bileyerek 27 Kasım'ı bir bayram olarak yaşıyoruz.

Halk olarak bitirilmek, tarihe, onun tozlu sayfalarına gömülmek üzereyken, bütün imkan ve olanaksızlığa, düşmanın barbarlığına, vefasızlıklara rağmen büyük bir savaşımı başlatan Ulusal Önderimiz Başkan APO, bu kör tarihe karşı özgürlük çığlığımız PKK'yi yaratarak, halk olarak yeniden var oluşumuzu bize kazandırmıştır. O günden bugüne beyni ve yüreği karartılmışların bütün ihanetine rağmen, şehitlerimizin yaşam pratiklerinde somutlaşan özgürlük tutkusu ve ateşi halkımızı kucaklayarak önü alınamaz bir yürüyüşe dönüşmüştür. Bugün mücadele halkımızın iktidar olmasını bir gerçeklik haline dönüştürmüşse ve düşmanı bitirme noktasına getirmişse bu binlerce şehidimizin ortak emeği ve bu emekle yoğrulan bütün katliamlara karşı direnen halkımızın yaşam pratiğinin somut ifadesidir. Ve bundandır ki; bu soylu çıkış bir bayram, halk olarak yeniden yaşama bayramı olarak kutlanmak zorundadır ve bu coşkuyla kutlanmaktadır.

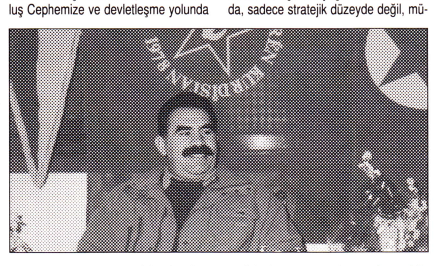
Bugün çok ileride mevziler kazanmış olsak da, her geçen gün bu mevzilere daha sağlam bir biçimde yerleşmek, 15. yıldönümünü kutladığımız partimizin, Ulusal Önderimiz Başkan APO'nun emeklerine, soylu çabalarına en büyük cevap olacaktır. Tarih göstermiştir ki, önderlik hattının yaşanmadığı, savruluşların yaşandığı dönemlerde düşmanın bizi bitirmeyle karşı karşıya getirdiği açıktır. Tek kazandırıcı çizginin önderlik çizgisi olduğu açıkça ortaya çıkmıştır. Bunun dışındaki herhangi bir yolun bizi yaşatmayacağı kanıtlanmış bir gerçektir.

Partimizin 15. kuruluş yıldönümünü büyük bir coşkuyla, bir bayram sevinci ve havasıyla kucaklayıp selamlarken, önderlik gerçeği karşısındaki yetmez yanlarımızı, uyuşmayan yanlarımızı bir kez daha gözden geçirip, çizgi dışılığımızın ve bunun sonuçlarının üzerine yürüme ve mahkum etme kararlılığını gösterip, önderlik gerçeğini pratikte yaşayıp, yaşatacağız. Ancak bu şekilde Parti Önderliğimizin soylu çabalarına, bizi insan yapan emeğine cevap vermiş olabilir, 27 Kasım'ın bayram coşkusunu yaşamaya hak kazanabiliriz.

Bu bilinç ve inançla; yaşayan ve direnen Kürdistan'ın çağdaş tarihi olan partimizin 15. kuruluş yıldönümünü kutluyor, görevlerimize bu temelde sahip çıkacağımıza Parti Önderliği'ne, şehitlerimize ve halkımıza söz veriyoruz. Sözümüzün kanıtı pratiğimiz olacaktır.

Devrimci selam ve saygılarımızla

27 Kasım 1993
Zelê Kampı'ndaki
tüm savaşçılar adına
Zelê Kamp Yönetimi

PARTİ ÖNDERLİĞİ'NE

Bugün partimizin kuruluşunun 15. yıldönümü.

27 Kasım, tarihte yok olmanın eşiğine getirilen halkımızın, Başkan APO'nun önderliğinde, bilimsel sosyalizmin ışıklı yolunda, özgürlük temelinde yeniden var oluşunun adı olmuştur.

Tarihte halk olarak bizim gibi düşürülen, acımasız ve vahşi bir sömürgeciliği yaşayan, bizim gibi mazlum başka bir halka az rastlanıldı. Tarih boyunca ne çektiysek öndersiz ve örgütsüz olmamızdan çektik. O kadar ezildik, o kadar vurulduk, o kadar bölüşülüp paylaşıldık ki, neredeyse bize ait hiçbir şeyimiz kalmamıştı. Bu, bir halk için düşünülebilecek en kötü, en utanılası bir durumdu.

Bugün, yüce insan Başkan APO'nun önderliğinde, halk olarak örgütlü, önderlikli, savaşkan ve kesinlikle yüzyıllar boyu kaybettiğimiz her şeyi yeniden kazanma inancıyla dopdolu onurlu, gururlu bir geleceğe yönelmekteyiz. Dağda, köyde, zindanda, hayatın her alanında; her yaşta, her sosyal kesimden milyonlar, Başkan APO'ya, partimiz PKK'ye, Halk Kurtuluş Ordumuza, Ulusal Kurtuluş Cephemize ve devletleşme yolunda olan şanlı özgürlük mücadelemize duyduğu sonsuz güven, bağlılık ve kararlılıkla ölümüne direnmekte, yekvücut ayağa kalkmakta, şimdiden özgür geleceğine sahip çıkmanın büyük gururunu, mutluluk ve coşkusunu yaşamaktadır.

Hiç yoktan bu yıllara nasıl gelindiği herkesçe bilinmektedir. Büyük acılarla, sayısız zorluklarla karşılaşıldı; nice bedeller ödendi. İçten ve dıştan dayatılmayan hain komplo, tasfiye ve teslim alma çabaları kalmadı. Maddi, manevi, ideolojik-politik her düzeyde, her alanda ve sürekli bir yaylım ateşine, acımasız vahşi bombardımanlara tutulduk. Fakat Ulusal Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın önderliğinde partimizin, tüm ordu, cephe çalışanlarımızın ve halkımızın önderliğe duyduğu güven, davaya ve ideallerimize olan derin bağlılık, Başkan APO'nun engin çözümleme gücü, inanılmaz cesareti ve politik öngörüsü bütün bu saldırı ve belaları etkisiz ve sonuçsuz bırakmaya yetmiştir.

Dünya çapında sosyalist, ilerici, antiemperyalist güç ve yönetimlerin büyük ölçüde tasfiye edildiği, "Yeni dünya düzeni" adı altında gerici, emperyalistlerin insanlığa, halklara pranga vurmaya kalkıştığı günümüzde, devrimimizin enternasyonalist önemi daha da artmış, yeni bir Ekim Devrimi'nin içeriğini kazanır olmuştur. Tüm güçlerin sindirilmeye çalışıldığı, tasfiye edildiği bu tarihsel kesitte, partimizin öncülüğünde devrimimiz bugün Ekim Devrimi'nin ilk yıllarında karşılaştığı kuşatma ve saldırı cephesini aşan bir komplo, tecrit ve kuşatma altına alınmak istenmesine rağmen gelişmesini sürdürmüş, atılım ve kazanmayı daima esas almıştır.

Partimiz bu temelde 16. yılında büyük özgürlük yürüyüşümüzü tarihsel büyük zaferle taçlandırmaya her zamankinden daha yetenekli, daha hazırlıklı ve kararlıdır.

Partimizin 15. kuruluş yıldönümünü bu inanç ve bağlılıkla Ulusal Önderimiz Başkan APO'nun şahsında kutluyoruz.

Devrimci selam ve saygılarımızla

27 Kasım 1993
Antep Özel Tip Cezaevi
PKK'li savaş esirleri

PARTİ ÖNDERLİĞİ'NE

Binlerce yıllık ağır baskı ve sömürü uygulaması altında kimliği dahil bütün insanlık değerlerini yitiren, çağın ender tanık olduğu lanetli bir köleliğe mahkum edilen Kürdistan halkının kendisine biçilmiş olan ölüm kefenini parçalayarak, bağımsızlık ve özgürlüğe giden yolda her türlü insani niteliklerle, onurla, şerefle ve çağla tanışmasını sağlayan bu kutsal mücadelemizde halkımıza öncülük eden, onu çağın ve dünyamızın unuttuğu, yok saydığı bir halk olmaktan çıkarıp, kendi kararlı savaşımı sonucu kimliğini ilericisi ve gericisiyle bütün dünyaya kabul ettiren, bağımsızlık ve özgürlük savaşında zaferin eşiğine kadar getiren partimiz PKK'nin 15. Zafer Yıldönümünü kutluyoruz. Bu şanlı öncünün kurucusu, mimarı ve inanılmaz yoğunluktaki saygın emeğiyle 15-20 yıllık bu savaşımda yaşamın her alanında, sadece stratejik düzeyde değil, mücadelenin tüm ayrıntılı sorunlarına bile günü gününe, anı anına bilfiil önderlik eden, bağımsızlığa, özgürlüğe, insanca yaşama giden yolda her zaman önümüzü aydınlatan ve en önemlisi de bizi halk olarak savaşan ve bu savaşımda başarıyı kesinleştiren bir halk gerçekliğine ulaştıran Parti Önderliği'ni PKK'li olmanın gururuyla selamlıyoruz.

Saygıdeğer Başkanımız; birey, insan ve halk olarak bize gerçek yaşamın ne olduğunu öğrettiniz. Bunun da ötesinde bizi bu yaşama ulaştıracak ARGK gibi bir ordu ve ERNK gibi bir cepheyle donattınız. Bilinen bütün geriliklerimize rağmen savaşta başarının yol ve yöntemlerini yaratabilecek devrimci militan kişiliğe ulaşmada yine sizin önderliğinizde inanılmaz ölçülerde yol aldık.

Bu mücadelenin komutanları, savaşçıları, örgütçüleri, çalışanları ve kitlesi olarak; sizden aldığımız güçle, her zamankinden daha kararlıyız ve her zamankinden daha çok kendimize güveniyoruz ve en önemlisi de mücadelede kazandıran tarzın artık ne olduğunu biliyoruz. Bu inanç ve bilinçle emir ve talimatlarınıza uygun bir yürüyüş temposuna partililer, ordulular ve cepheliler olarak ulaştığımız takdirde partimiz PKK'nin kuruluşunun 16. yılının nihai zafer yılı olacağından kuşku duymuyoruz. Sizin önderliğinizde bağımsızlık ve özgürlük yolunda zaferle kucaklaşmak için Amed Eyaleti, Parti, Ordu, Cephe çalışanları ve Amed halkı olarak bu tempoya ulaşmak yolunda her şeyimizi ortaya koyacak ve mutlaka ulaşacağız.

Eyalet örgütü olarak önümüzde duran görevlerin ciddiyetini ve kapsamını kavrıyoruz. Eyaletimizde kendi yetmezliklerimizden ötürü geçmişte ve son bir yılda da partimize hiç de haketmediği kayıplar yaşatmamızın ne anlama geldiğini, 15. yıldönümü vesilesiyle çok daha iyi algılıyor ve bundan acı duyuyoruz. Ancak bu acıyı öfkeye, düşmanın üzerine ve yine dönemin dayattığı görevlerin üzerine yürümede büyük bir kararlılığa, azim ve irade gücüne dönüştürmeyi yine sizden öğrendik. Bu azimle talimatlarınızı hayata geçirmek yaşamımızın biricik amacı olacaktır.

Partimizin 15. kuruluş yıldönümü nedeniyle bir kez daha diyoruz ki; binlerce yıl çekilen acıların ardından, bağrından sizin gibi bir önder çıkaran halkımıza ne mutlu! Sizinle yoldaş olan ve önderliğiniz altında savaşan özgürlük savaşçılarına ne mutlu! 15. yıldönümü vesilesiyle ve gerçek bağlılığın görevleri başarmakla eş anlamlı olduğu bilinciyle önderliğimize sonsuz bağlılığımızı bütün inanç ve kararlılığımızla vurguluyoruz.

PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü halkımıza ve tüm ilerici insanlığa kutlu olsun!

Devrimci selam ve saygılarımızla

27 Kasım 1993
Amed Eyalet Komitesi

PARTİ ÖNDERLİĞİ'NE

Halk olarak tarihin karanlıklarına gömülmüş olan köle ve lanetli gerçekliğinden insanlık camiasındaki en onurlu yerini alan, savaşarak zafere doğru büyük adımlarla yürüyen bir halk gerçekliğine ulaşmanın adı olan PKK'nin, büyük deha Başkan Apo'nun öncülüğünde oluşumunun 16. yılına girdiğimiz bugünlerde her dönemden daha güçlü, onurlu ve kıvançlıyız.

Büyük bir emek, çaba ve cesaretle oluşturduğunuz PKK, halkımız şahsında insanlık düşmanı emperyalizme, Türk egemenlerinin barbarlığına, Kürt işbirlikçiliğine büyük bir başkaldırı, insanlaşma hareketi olarak filizlenip kök salmıştır.

Kürdistan'da insanlığı başlatan bu eşsiz eserden korkanlar, özellikle bu son günlerde saldırılarını hiçbir sınır tanımadan yoğunlaştırmış bulunmaktadırlar. Hiç kuşkusuz onca gücün ittifakı temelinde saldırılarını tırmandırmalarının nedeni, partimiz öncülüğünde dünyaya yayılmasından korktukları devrimci dalgadır.

Daha bir yıl önce tüm dünya gericiliğinin ittifakıyla gerçekleştirilen saldırılarla PKK ezilerek teslim alınmak istendi. Ancak büyük deha Başkan Apo'nun ustalığıyla bu saldırılar boşa çıkartılarak daha büyük bir direnişin önü açılmıştır. Onun için de yaşadığımız bu son bir yıldaki gelişmelerin temeli olmuştur. Partimizin 15. kuruluş yıldönümüne denk gelen son saldırılar da bunun bir parçası olup aynı amaçlıdır. Başta Başkan Apo olmak üzere, partimize yöneltilen tüm saldırıları da büyük bir direniş ve cesaretle göğüsleyeceğimize, yeni bir hamlenin temeline dönüştüreceğimize inanıyoruz.

Dünya gericiliğinin büyük karşı-devrimci savaşımıyla karşı karşıya olduğumuz bir dönemde yükümüz ağır, görevlerimiz büyük de olsa, içinde bulunduğumuz savaşın kutsallığını biliyor ve zafer inancıyla yaşıyoruz. Öngördüğünüz kişiliğe ulaşmanın zaferin garantisi olduğunun bilinciyle hareket ederek buna ulaşmanın yoğun çabası içinde olacağız. Kazanma garantimiz olan, PKK'nin savaş tarzı ve koparma üslubunun dışında hiçbir şeyi tanımama kararında olup, bunun bilinciyle yaşamayı esas alıyoruz. Çünkü herhangi bir önderlik değil, yüce insan Başkan Apo'yu takip ediyor, onun komutasında savaşıyoruz; herhangi bir partinin değil, insanlık partisi olan ve zaferden başka hiçbir şey tanımayan PKK'nin saflarında yürüyoruz; herhangi bir halkın değil, dünyada kaybolan insanlığı kazanmak için ayağa kalkan Kürdistan halkının savaşımını yürütüyoruz.

Tarihte ilk kez bu halka ve bizlere lanetli gerçekliğimizi soruşturma, onunla savaşma ve yeni temelde oluşturma, insanlaştırma fırsatını yarattığı için Parti Önderliği'ne minnettarız. Eseri olan PKK'nin saflarında yer almak bizler için onurdur. Parti Önderliği'nin bizleri yaratan ve düşmanı kahreden yoğun, sabırlı ve mutlaka kazanan çabaları karşısında saygıyla eğiliyoruz.

Devrimci selam ve saygılarımızla

27 Kasım 1993
Behdinan Eyalet Karargahı

KÜRTLERDE İHANET

II

İdris-i Bitlisi ve ihanet

14. yüzyılda kurulan Osmanlı Beyliği Anadolu'dan çok Avrupa'ya yayılmaya çalışıyordu. Tarihinin son dönemlerini yaşayan Bizans İmparatorluğu ile yaptıkları savaşlarda önemli başarılar elde ettiler ve güçlendiler. 15. yüzyıla doğru Anadolu'nun batı kesimlerindeki zayıf Türk ve Türkmen beyliklerini kendilerine bağladılar. Devlet sistemlerini sağlamca oturtan Osmanlılar giderek imparatorluk olmaya yöneldiler. 16. yüzyılın başlarında bölgede üç büyük devlet egemenlik kavgasına girdi. İran Sefavi devleti, Suriye'ye kadar yayılmış Mısır Memlük devleti ve Anadolu'nun küçük bir kesimini ve Trakya'yı ele geçirmiş Osmanlı devleti. Kürdistan bu devletlerin arasında bir tampon görevi görüyordu. Fakat Kürt egemen sınıfları henüz merkezi bir devlet oluşturamadıklarından beylikler daha çok kendi sınırlarına en yakın bu üç devletten biriyle ilişki kuruyorlardı. Ancak bu durum uzun zaman böyle devam edemezdi. Yayılmayı en çok isteyen Osmanlılar Kürdistan'a el atmakta gecikmediler. 16. yüzyılın ortalarında Kürdistan'ın büyük bir bölümü Osmanlıların egemenlik alanına girdi.

İhanet yine başroldeydi. Harpagoslar soyundan çaplı bir hain Kürdistan'ı Osmanlı'ya altın bir tepside sundu. Bu hain İdris-i Bitlisi'ydi. Kürdistan ihanet tarihinde çok köklü bir etkisi olan bu haini yakından incelemekte fayda var:

İdris-i Bitlisi Osmanlı devletine öylesine büyük hizmetler sunmuştur ki, Türkler onu kendilerinden biri olarak benimsemiş ve tarihlerinde ona özel bir yer vermişlerdir. Diğer kaynaklar bir yana, ırkçı Doçent Mehmet Bayraktar'ın yazdığı "Bitlisli İdris" adlı biyografide bile onun ihanetinin büyüklüğünü görebiliriz.

Doğum yeri ve yılı kesin olarak bilinmiyor, ancak Bitlisli olduğu ve 1452-57 yılları arasında doğduğu kabul ediliyor. O dönemin en güçlü eğitim kurumlarından medreselerde eğitim görmüş, oldukça zeki biridir. İdris ihanetçi kişiliğini bu aşamadan sonra ilmik ilmik örmüş ve zamanı geldiğinde Kürt halkının boynuna geçirmiştir. Bu süreci adım adım izleyelim:

Akkoyunlu Beyliği, Kürdistan'a düzenlenen fetih hareketleri sonucu kurulmuş bir beyliktir. Önceleri Kürt beylikleriyle ve aşiretlerle dostluk ilişkileri kuran Akkoyunlu beyleri giderek onları kendi egemenlikleri altına alıp ortadan kaldırmaya başladılar.

"Gerçekten Akkoyunlu devletinin Kürtlere egemen olacak gücü yoktu. Ancak Kürtlerin başından eksik olmayan ayrılık ve bilgisizlik, bunun sonucu olarak da birlik kuramayışları onları bu kez de Akkoyunlu egemenliği altına sokmuştu. Sonuç; her zamanki gibi yine ülkenin yabancılar tarafından işgali ve halkını bitip-tükenmek bilmeyen zulümlere uğraması oluyordu." (M. Emin Zeki, Kürdistan Tarihi, s.77)

Kürt egemenlerinin boyun eğmesi hainleri de çoğalttı. İşte bu dönemde İdris-i Bitlisi Akkoyunlu egemenlerin emrine girdi.

"Akkoyunlu hükümdarı Uzun Hasan'ın 1478 yılında, vefatı üzerine yerine oğlu Yakup Bey (...) hükümdar olmuştur. Kaynaklar Bitlisli İdris'in bu yeni hükümdar zamanında Akkoyunlu sarayına genç yaşta intişar ettiğini ve ona münşilik, yani saray katipliği vazifesinin verildiğini kaydetmektedir! (...) Daha önce belirttiğimiz gibi Akkoyunluların sarayında bu vazifeyi daha önce Hüsameddin Ali yapmaktaydı. (Yani ihaneti babadan oğula devam ediyor, bn.)

(...)Yakup beyin ölümünden sonra yerine geçen Sultan Rüstem ve Elvend Bey de, Bitlisli İdris'e aynı hürmet ve saygıyı göstermeye devam etmişlerdir. Onların zamanında (...) nişancılık ve divan katipliği yapmıştır. Bitlisli İdris, Elvend Bey'in Şah İsmail'e 1501 yılında yenilmesiyle Akkoyunlu devletinin yıkılışına kadar sarayda kalmıştır. Böylece Bitlisli İdris 20 yıl kadar Akkoyunluların hizmetinde bulunmuştur." (Mehmet Bayraktar, Bitlisli İdris, s.5-6)

Böylece hain İdris-i Bitlisi 20 yıl süren ihanet eğitimini tamamlayıp diplomasını alıyor: Artık önü açılmıştır, sıra ülkeyi satmaya gelmiştir. Bir süre boşta gezdikten sonra Osmanlı'ya kapılanmaya karar verir.

Zamanın Osmanlı Sultanı II. Beyazıt kendisini saygı ve hürmetle karşılamıştır. Sultan II. Beyazıt, Bitlisli İdrisi tanıyordu; Akkoyunlu sultanı Yakup Bey, II. Beyazıt'ın zaferini kutlamak için 1485 yılında ona gönderdiği mektubu Bitlisli İdris'e yazdırmıştı ve II. Beyazıt, Bitlisli İdris'in bu mektubunu çok beğenmişti. (Hain ne kadar iyi bir uşak olacağının propagandasını da yapıyor, bn.)

"Sultan II. Beyazıt, Bitlisli İdris'i sarayına alır. (...) Osmanlıların (...) resmi tarih yazıcılığını başlatma düşüncesinden olduğundan (...) bu işi Bitlisli İdris'e havale eder. Bitlisli İdris (...) bu işi otuz ay içerisinde tamamlayarak bir kitap halinde, ki bu eserine Heşt Behişt adını vererek sultana sunmuştur." (Agy, s.7)

Kürtleri bölmek çok kolay, birleştirmek ise çok zordur. Kürtlerle savaşan her güç, bu yöntemi kısa zamanda öğrenip uyguluyordu. Osmanlı gibi bir devlet ise entrika çevirmek ve halkları birbirine kırdırmakta gerçek bir ustaydı.

Haindeki uyum yeteneği şaşırtacak kadar hızlı. Heşt Behişt, yani Sekiz Cennet adlı kitabında, II. Beyazıt'a kadar olan sekiz Osmanlı padişahını, cennet diye nitelendirerek, methiyeler dizmiştir. Ancak bu hizmetin karşılığı çok ilginç olmuştur.

"Bitlisli İdris'in kendi ifadelerine göre saraya bağlı bazı idareciler kendisini çekemediklerinden onlarla arası açılmış, yukarıda ismini zikrettiğimiz eserini haksız yere tenkit etmişlerdir. Ve onun karşılığı hak ettiği önemde kendisine yapılmamıştır." (Agy, s.7)

İdris takdir edilmemesine üzülüyor ve hasta oluyor. Uzun zaman bir köşede unutuluyor. Osmanlı'nın memurları bile bu kadar düşkünlüğe kızıyorlar, parasını vermiyor ve onu perişan ediyorlar. Ama hain yılmıyor. II. Beyazıt'ın öleceğini anlayınca 1512'de çekip Mekke'ye gidiyor. Kendini değerli göstermeye çalışıyor. *"Bitlisli İdris, henüz Mekke'deyken, 1512 yılında II. Beyazıt vefat etmiştir. Aynı tarihte onun yerine Osmanlı tahtına oğlu Yavuz Sultan Selim geçmiştir. Yavuz Selim Bitlisli İdris'in tekrar İstanbul'a dönmesini ister, kendisine para gönderir."* (Agy, s.8)

Hain, "değerinin" anlaşılmasından hoşnut olur, ama bunu belli etmemek ve Yavuz Selim'in tahtını sağlama almasını beklemek için gidişini epeyce geciktirerek Halep ve Şam'da ayak sürer. Beklediği gibi olur ve "değeri" anlaşılır:

"Yavuz Sultan Selim'in maiyetinde, eskisinden daha itibar görür. Yavuz'a onun Doğu siyaseti (Biz bunu Kürt politikası olarak anlayalım, bn.) *hakkında danışmanlık yapar ve aynı zamanda eserler yazmaya devam eder. Hayatının bu devresinde Bitlisli İdris, Osmanlı siyasetinde aktif rol oynamaya başlar. İlmi ve siyasi hayatı* (yani ihaneti, bn.) *daha parlak bir devreye girer. Önce Yavuz Sultan Selim ile 1514 yılında Şah İsmail'e karşı açılan Çaldıran Savaşı'na katılır, sultanla birlikte Tebriz'e kadar gider. Hatta sultanın oradan ayrılmasından sonra Bitlisli İdris, Tebriz'de bir süre daha kalır ve bölge halkını Osmanlı yönetimine davet işiyle uğraşır. Bu maksatla Tebriz'deki Ulucami'de halka vaaz ve nasihatte bulunur. Hatta savaş sonrası Tebriz'de kurulan karakol ve gözlemci kuvvetlerinin komutanlığını yapmıştır."* (Agy, s.9)

İdris bu tarihten sonra ihanetinin boyutunu büyütmeye başladı. İran seferi için Kürtler'den asker toplama gibi "küçük" işleri bir yana bırakıp tüm Kürdistan'ı Osmanlı'ya teslim etme planını hazırlar. Bundan sonrasını yine M. Bayraktar'dan izleyelim:

"Bu tarihten itibaren (1516) Diyarbakır ve Mardin Osmanlı topraklarına dahil edildiği gibi, Bitlisli İdris'in Yavuz Selim adına bölgenin Kürt ve Türk beyleriyle anlaşması üzerine, Bitlis, Urmiye, İmadiye, Cizre, Eğil, Hizan, Garzan, Palu, Siirt, Hasankeyf, Meyafarkin ve Cezire-i İbn Ömer gibi toplam 25 mıntıka sulh yoluyla Osmanlı idaresine bağlanır. Bu üstün başarılarından dolayı Yavuz Selim, Bitlisli İdris'i mükafatlandırır. Kendisine bir ferman göndererek, Diyarbakır bölgesini kendisine temlik olarak verir, ayrıca merkezi Diyarbakır olan ve Yavuz Selim'in 1516 yılında yeni ihdas ettiği 'Arap kazaskerliği' kendisine verilir. Böylece Bitlisli İdris Osmanlılar'ın en büyük siyasi rütbelerinden kazaskerlik rütbesiyle taltif edilmiş olur. Bununla, Güneydoğu Anadolu'nun idaresi kendisine verilmiştir." (Agy, s.10)

Belki de hainin böylesi zor bulunur. Bu kadar güçlü politikalar oluşturup tarihteki hiçbir Kürt egemeninin veya işgalci-sömürgeci devletin tam bir egemenlik kuramadığı Kürdistan'a egemen olan İdris-i Bitlisi, düzeyi ne kadar yüksek olursa olsun, sonuçta bir memuriyet olan kazaskerlik uğruna Kürdistan'ı Osmanlı'ya satmıştır. Bunun soydan gelen, adeta genlere yerleşmiş bir ihanet tutkusundan başka bir şeyle açıklanması mümkün mü?

Tarihte feodal imparatorlukların miadını doldurduğu ve yavaş yavaş yıkılmaya başladığı bir dönemde, Osmanlılar'ın bu feodal gerici yükselişinin ana nedeni Kürdistan'a sahip olmalarıydı. Eğer Kürdistan'a sahip olmasalardı, imparatorluk bir yana, çok kısa bir süre sonra yıkılması kaçınılmazdı. İşte tam da bu yüzden Kürdistan bir yana, Ortadoğu ve hatta tüm dünya geri kalmıştır. Çünkü Osmanlı'nın Kürdistan'a dayanmadan gelişmesinin imkanı yoktu ve 17. yüzyıla varmadan yok olması kaçınılmazdı. İdris-i Bitlisi ihanetiyle dünya tarihinin akışına engel olmayı bir süre de olsa başarmıştır.

İdris-i Bitlisi babasından aldığı ihanet mesleğini, kendisi kadar yetkin olmasa da bilinen tek oğluna geçirmeyi başarmıştır. Oğlu Çelebi Mehmet'ten sonraki soyu bilinmemesine rağmen, bugün TC devlet katlarında İdris-i Bitlisi'ye rahmet okutacak hainlerin bu soyun devamı olduğundan kuşku duyulmamalıdır.

Demdem Kalesi ve ihanet

Kürtler 17. yüzyıla büyük bölümü Osmanlı'ya, diğer bölümü ise Sefavilere tabi olmuş olarak girdi. Henüz sömürge bir duruma getirilememişti. İki devletin de Kürdistan üzerindeki egemenlik alanları değişkenlik gösteriyordu. Bu değişkenlik, ara bölgede kalan Kürt beyliklerini iki tarafla işbirliğine ya da savaşa sürüklüyordu. Bu ikili durum Kürdistan tarihinde kahramanlık ve direniş açısından örnek gösterilen Demdem Kalesi olayını ortaya çıkardı.

Bölgede kalan Bradost aşireti Osmanlı zulmünden çok çekmişti. Bu yüzden Şii Sefavi devletine yakınlık gösteriyor, kendisine yaşama olanakları açmaya çalışıyordu. Sefaviler'in 1607'lerin başında Azerbaycan'ı kendi topraklarına katmaları üzerine Bradost aşireti lideri Emirhan Yekdest, Sefavi Şahı Abbas'la görüşüp güvenceler ister. Şah Abbas, Yekdest'e gerekli güvenceleri verir ve daha önce bir savaşta elini kaybeden Emirhan'a altından bir el yaptırır. Ve onu Mergof, Urmiye ve Axşnof aşiretlerini bir araya getirip bir hükümet kurmak ve Demdem Kalesi'nin yanına yeni bir kale yaptırmakla görevlendirir. Abbas'ın amacı henüz Sefavilere boyun eğmemiş çeşitli bağımsız Kürt aşiretlerini Emirhan Yekdest aracılığıyla kendisine bağlamak ve Osmanlılar'a karşı güç dengesi oluşturmaktadır.

Çözülme yenilgiyi, yenilgi çözülmeyi hızlandırır ve ikisi birleşerek ihaneti büyütür.

Demdem Kalesi'nin bitiminden sonra Şah Abbas, Emirhan'dan aynı dönemde Osmanlı'ya karşı isyan geliştirip yenilen ve Kuyucu Murat Paşa'nın katliamından kurtulmak için İran'a kaçan Celalilerden 8 bin kadarını kendi bölgesine yerleştirmesini ister. Emirhan bunu kabul etmeyince savaş başlar. Emirhan çok uzun zaman direnir, kale düşürülemez, ama ihanet yine devreye girer. İhanetin devreye girmesiyle kale düşürülür. (Yazar Jan Dost Demdem Kalesi adlı kitapında bu ihaneti işlemektedir)

İhanetin gerçekleşmesinden sonra Yekdest birkaç ay daha direndi ama gücü yetmedi ve dövüşe dövüşe can verdi. Bu direnişte hiçbir Kürt esir alınmamış, ele geçenlerin tümü katledilmişti. Bu direnişte de görüldüğü gibi eğer önderlik savaşmaya karar verirse Kürt halkı son ferdine kadar onu fedakarca izlemeye hazırdır. Ama Yekdestler ne yazık ki, Kürtlerin karşısına pek az çıkmıştır.

Osmanlılar dönemi ve ihanet

Demdem Kalesi ihanetinden sonra Doğu Kürdistan'da egemenliğini sağlamlaştıran Sefaviler ile Osmanlılar arasında 1639 da imzalanan Kasr-ı Şirin Antlaşması'yla Kürdistan tarihte ilk defa parçalandı. Kürt egemenleri yeni statüye uyum sağlayarak, kendi içlerinde otonom bir yapı oluşturdular. Bu durum kısmen istikrarlı bir gelişmeye yol açtı. Çünkü yaklaşık iki bin yıldır Kürdistan toprakları sürekli bir savaş alanı haline getirilmişti. Bu yüzden sık sık dağlarda yaşamak zorunda kalan Kürtler şehirlere yerleşmeye, ticarete ve ilkel tarzda sanayiye yönelmeye başladılar. Botan oldukça ileri düzeye vardı. Botan'ın önemli bir kısmında egemenlik kuran Kürt beylikleri içinde devletleşme yanlısı eğilimler başladı. Ahmedê Xanê bunu oldukça yetkin bir edebiyatla dile getirdi:

"Olsaydı eğer bir ittifakımız bizim,
Hep birlikte birbirimize itaat etseydik,
Bütün Rum, Türk, Arap ve Acemler
Hepsi olurdu bize hizmetkar.
O zaman dini de devleti de ikmal eder
İlmi de hikmeti de elde ederdik."

(Ahmedê Xanê, Mem û Zîn, s. 59)

Kürt egemen sınıfları için yazılmış oldukça sert bir eleştiri. Yazarın beyler tarafında kabul görüp korunması da onun düşüncelerine katıldıklarının kanıtı olarak değerlendirilebilir. Ancak Ahmedê Xanê'nin eleştiri ve dilekleri Kürt egemen sınıflarını bir araya getirmeye yetmez. Çünkü Osmanlı sultanları İdris-i Bitlisi'nin öğütlerine harfiyen uyarak Kürtlerin tehlike olmasını önlüyorlardı. Dikkat edilirse 1639-1790 yılları arasında Kürdistan'da Osmanlı'ya karşı kayda değer hiçbir isyan gelişmemiştir. Fakat Kürt egemenleri için bu balayı döneminin sonuna gelinmiştir.

XIX. yüzyılın başına gelindiğinde tarihsel ve toplumsal açıdan yaşama süresini dolduran Osmanlı İmparatorluğu yavaş yavaş tarih sahnesinden çekiliyordu. Fakat Osmanlılar öylesine bir güçtü ki ani bir yıkılışı dünyayı altüst ederdi. Ve kapitalizmin henüz bunu karşılayacak gücü yoktu. Osmanlı'nın bu haliyle yaşaması daha çok işine geliyordu. Osmanlı da içine düştüğü durumun farkındaydı ve bundan kurtulmaya çalışıyordu. Avrupa'ya uzanan kolları birer birer kesildi ve iyice Balkanlar'a sıkıştırıldı. Güneyde ise Mısır Osmanlı'ya başkaldırarak, onun ekonomik candamarından birini sıkmaya başladı. Oldukça kötü duruma düşen Osmanlılar kendi içine dönmeye başladı. Ve uzun zamandır kavga gürültü çıkartmadan yönettiği Kürdistan'a gözünü dikti. Kürdistan bu "barış" zamanında ekonomi ve politikada gelişmişti. Ahmedê Xanê'nin dediği gibi:

"Adı Mirza olan bey
Ki bakışı sade kimyadır
Sahte gönlü billura çevirir
Sahte mangırları da altına
(...)
Paşaları tutuklar esirler gibi
Sonra azad eder fakirler gibi"

(Ahmedê Xanê , agy. s. 67)

Osmanlı hem gücü ve otoriteyi kırmak, hem de zenginliğe el koymak amacıyla Kürt beyliklerinin otonomilerine son vermek ve sömürgecilik politikasına yönelmek anlamına gelen ağır vergiler ve mecburi askerlik kanunlarını çıkartıp uygulamaya koydu. Elbette Kürtler buna kolayca bo-

yun eğmediler. Bir isyan ve ayaklanmalar dönemi başladı. XIX. yüzyıl boyunca süren bu isyanlar tümüyle bastırıldı. Çok güçlü temellerde gelişen hareketler bile çoğunlukla Osmanlı ordusu karşısında tek başına kaldı; böyle olmasına rağmen direnme sürdürüldü. Ancak tarihsel hastalık olan ihanet, burada da başını uzattı. Aslında objektif duruma göre Osmanlı, uyuyan bir devi uyandırmıştı. Kürtleri bir çeşit merkezi bir devlet kurmaya zorlamıştı. Ancak onun zayıf noktalarını da çok iyi biliyordu. Kürtlere yalnızca savaşarak

takım olaylar çıktı. Şans, kendisine yardımcı olmadı. Sonunda bu savaşı da kaybetti. Kardeşinin diğer akrabalarının bu davranışları, başkalarının çekici sözlerine kapılarak kendisine ve uluslarına ihanet edişleri olmasaydı Abdurrahman Paşa amacını gerçekleştirecekti." (M.Emin Zeki, Kürdistan Tarihi, s.119)

1830'da yeniden ayaklanan Kürtler Mir Muhammed önderliğinde Revanduz'da bağımsızlık ilan ettiler. 1836'ya kadar süren bu bağımsızlık yine ihanet yüzünden yenildi. Bu kez ihanet daha geniş bir çevreden geldi.

İhanetin gerçekleşmesinden sonra Yekdest birkaç ay daha direndi ama gücü yetmedi ve döVüşe döVüşe can verdi. Bu direnişte hiçbir Kürt esir alınmamış, ele geçenlerin tümü katledilmişti. Bu direnişte de görüldüğü gibi eğer önderlik savaşmaya karar verirse Kürt halkı son ferdine kadar onu fedakarca izlemeye hazırdır.

boyun eğdirmenin mümkün olmadığını biliyordu. Yine Kürdistan'ı savaşla ele geçiremeyeceğini, bu konuda İdris-i Bitlisi'ye çok şey borçlu olduğunu biliyordu. Bu yöntem; önce bölmek, ardından parçalamak, daha sonra da kendi istediği gibi bir araya getirip yönetmekti. Artık klasikleşen bu politika yine sahneye konuldu.

XIX. yüzyıl hareketleri ve ihanet

Kürtleri bölmek çok kolay, birleştirmek ise çok zordur. Kürtlerle savaşan her güç, bu yöntemi kısa zamanda öğrenip uyguluyordu. Osmanlı gibi bir devlet ise entrika çevirmek ve halkları birbirine kırdırmakta gerçek bir ustaydı. Bu konuda Arapların ve Bizans'ın zengin mirasını devralmıştı. Sadece savaştığı güçlere karşı değil kendi içindeki iktidar kavgalarında da 400 yıldır bu yöntemi uygulayan ve başarılı sonuçlar alan Osmanlı için Kürt isyanlarını bastırmak çocuk oyuncağıydı. Örneğin bir aşiret isyan etme eğilimi mi taşıyor, hemen komplo, rüşvet, rütbe, mevki vb. birçok yöntemle onun karşısındaki bir aşireti ona saldırtıyor ve iyice güçten düşünce de araya girip onları uzlaştırıyor ve kendi yönetimini dayatıyordu. Kürdistan'da yaygın bir rüşvet ağı oluşturan Osmanlılar, ayaklanmalar ne kadar büyük olursa olsun bastırmakta zorluk çekmiyorlardı.

Osmanlı'nın oturtmak istediği yeni sisteme karşı geliştirilen ayaklanma ve isyanlardan en belli başlılarından olan Baban, Revanduz, Bedirxanlılar, Yezdan Şer ayaklanmaları da ihanet yüzünden yenilmişlerdir.

Baban aşiretinin Abdurrahman Paşa önderliğinde 1806'da geliştirip 1809'a kadar sürdürdüğü ayaklanmanın akıbeti hakkında tarihçi M.-Emin Zeki şunları yazıyor:

"Abdurrahman Paşa'nın politikaya karşı özel bir eğilimi vardı. Ancak ulusal bilinci bunun çok üzerindeydi. Sürekli olarak bağımsız bir hükümet kurma istek ve çabası içindeydi. Çeşitli defalar Osmanlılara karşı çıktı. İki kez Baziyan yöresinde Bağdat valisiyle bağımsızlık için savaşa tutuştu. Fakat ne yazık ki her iki seferde de kardeşi Halit Paşa kendisine ihanet ederek Bağdat valisiyle işbirliği yaptı. Sonuçta Abdurrahman Paşa yenildi.

Bağdat valisi olduğu sıralarda Kufri dolaylarında yine bu uğurda olan savaşı Abdurrahman Paşa kazanmak üzereydi. Fakat son anlarda bir-

Din adamlarından, *"Mehmet Paşa'nın askeri düzeni çok iyiydi. Özelikle dağlık bölgede olduğu için ovadaki Osmanlı ordusuna göre daha avantajlı durumdaydı. Buna rağmen barışı kabul etti. Çünkü Kürdistan'da ün yapmış şeyhlerden birisi ve yardakçıları camilerde vaazlar vererek: İslam dininde halifeye karşı çıkmak, Allaha ve peygambere karşı çıkmaktır. Halifenin askeri ile çarpışmak dinden çıkmaktır biçiminde propagandaya başlamışlardı. Bunun üzerine Kürt liderler Reşit Paşa'nın saflarına geçme, Mehmet Paşa'yı terk etme eğilimi göstermeye başladılar. Bu da yetmezmiş gibi, Mehmet Paşa'nın kendisine çok saygı gösterdiği Hatti Efendi onu halifeye karşı gelmekten vazgeçirmek için etki etmeye, hatta direnmeye başladı. Bu durum karşısında Mehmet Paşa Hatti Efendi ile birlikte Reşit Paşa'ya gitti ve halifeye bağlılığını bildirdi. Mehmet Paşa kargaha gelirken Allah'a isyandan korkan pekçok kişinin kendisinden önce Osmanlı saflarına yetişmiş olduklarını gördü."* (Agy.s.121-122)

Belki de politik bir manevra yapıp zaman kazanmak isteyen Mir Muhammed Osmanlı'nın tuzağına düştü. Reşit Paşa onu yakalayarak İstanbul'a gönderdi. Osmanlı ona idam fermanı çıkardı. Ve karar Sivas veya Trabzon'da uygulandı.

Bu yenilgiden de görüldüğü gibi İslamiyet Kürdistan'da bir Truva Atı rolünü oynamayı sürdürüyor. İran sınırından Hasankeyf'e kadar olan bir bölgede egemenlik kuran ve oldukça sağlam ekonomik ve politik temellere dayanan Mir Muhammed eğer biraz daha dayanabilse ve o dönemin en güçlü Kürt beylerinden olan Bedirxan Bey'in desteğini sağlayabilseydi, bu hain ve alçakların komplolarını boşa çıkarabilirdi. Üzerinde hareket ettiği toplumsal yapının giderek çağdaş kapitalizmi geliştirecek öğelere sahip olması itibariyle merkezi bir devleti güçlü temellerde örgütlemesi muhtemel olan Mir Muhammed'in hareketinin yenilgiye uğramasına rağmen altı yıl sonra aynı temeller üzerinde hareket eden Bedirxan Bey, oldukça geniş bir destek sağlayarak 1842'de bağımsızlığını ilan etti. Çok kısa sürede Van, Revanduz, Musul, Urmiye, Diyarbakır, Viranşehir, Siverek, Siirt'e uzanan bir alan üzerinde egemenlik kurdu ve para bastırdı. Böylesine başarılı bir gelişme içindeyken Osmanlılar ve Batılı kapitalist ülkeler tarafından kışkırtılan Hıristiyan Nasturlisin başkaldırısını bastırdı. Ancak bu hareket onu epeyce zayıflattı. Yine de normal gelişme çizgisini devam ettirebilme gücüne sahipken, ihanetin darbesini en yakından yedi.

"Bu sırada Osmanlılar yeni birlikler hazırladılar. Eskisinden daha büyük güçler Osman Paşa yönetiminde yola çıktılar. İki ordu Urmiye yakınlarında savaşa başladı. Savaş sürerken Bedirxan'a Cizre merkezinin işgal edildigi haberi geldi.

Bedirxan Bey Urmiye'ye hareket ederken yeğeni İzzettin Şer'i her olasılığa karşı geride bırakmıştı. Arkadan gelebilecek güçlere karşı tedbir olarak tutmuştu. Ne var ki bu çok güvendiği akrabası Osmanlılar tarafından aldatıldı. Ustaca entrika çarkları Babıali'nin yararına dönmeye başladı. Yezdan İzzettin Şer kendisine bağlı bütün güçlerle Osmanlı ordusuna katıldı. Böylece Osmanlı orduları Cizre üzerine yürüyerek Bedirxan Bey'in başkentini işgal ettiler." (agy, s.126)

Bedirxan Bey bir süre direndikten sonra Eruh Kalesi'nde çarpışırken şehit düştü.

"Osmanlı hükümeti, bu başarısı üzerine ordusundaki kumandanlara dağıtılmak üzere 'Kürdistan Zafer Madalyası' bastırdı." (agy. s.126)

Yezdan Şer ihanetinin ödülü olarak Osmanlı adına Botan'ın sorumluluğuna getirildi. Ancak bu ödül birkaç yıl sonra geri alınınca bu kez kendisi Osmanlıya başkaldırdı. Kaybettiği ödülünü geri alabilmek umuduyla başlattığı isyan çok şidetli bir şekilde bastırıldı.

XIX. yüzyılın son büyük Kürt ayaklanması Şeyh Ubeydullah önderliğinde gelişen, ama Kürdistan'a ilgili bütün büyük devletlerin elbirliğiyle ve Kürtler'den de işbirlikçi ve hainlerle birlikte bastırılan hareket oldu. Ancak XIX. yüzyıla ilişkin verilen örneklere bakılarak isyan ve ayaklanmaların sınırlı sayıda olduğu düşünülmemelidir. Şu rahatlıkla söylenebilir ki, XIX. yüzyıl boyunca ayaklanmasız ve isyansız üst üste beş yıl bulmak imkansızdır. Kürt halkı kendisine yönelen Osmanlı zorbalığına karşı hiç kesilmeyen bir direnme göstermiş ve bu yüzden 20. yüzyıla diğer birçok halktan farklı olarak yorgun-argın ve çok kan kaybetmiş olarak girmiştir. Ancak halk buna rağmen direnmeye hazırdır. Doğru bir önderlikle çağla buluşması, tarihe girmesi imkansız değildir.

20. yüzyılda halk hareketleri ve ihanet

20. yüzyıla girildiğinde Kürt egemen sınıflarının ağırlıklı bir bölümü ihanet batağına batmış durumdaydı. İliklerine kadar bir korkuyu yaşıyordu. Sefil ve alçakça bir yaşam sürdürmeye çalışıyor, önüne atılan kimi artıklarla yetiniyor, hatta bunlar için bile yalvarıyordu. Özellikle II. Abdülhamit'in uyguladığı yöntemlerle bu durum iyice belirgin hale geldi. 19. yüzyıla kadar Osmanlı egemenlik siyasetinde asimilasyon veya Osmanlılaştırma gibi öğeler kullanılmıyordu. İmparatorluk siyaseti izleniyor, halkların kimliklerine ve iç yapılarına fazla dokunulmuyor, vergi ve savaş zamanında belirli sayıda asker alınıyor, dış siyaset de bağımlılık esasına dayanıyordu. 19. yüzyılda bu siyaset değişim gösterecek katılaşmaya başladı. Şeyh Ubeydullah Ayaklanması'nın bastırılmasından sonra başını Abdülhamit'in çektiği Osmanlılaştırma siyaseti başladı. Bunun içinde Kürt direnmesini yok edecek her yöntem vardı. Rehin alma, şantaj, rüşvet, asimilasyon, din, askere alma, okullar vb. iç içe kullanıldı. Örneğin, isyan eğilimi gösteren aşiret reislerinin çocukları, Aşiret Mektepleri denilen asimilasyon yuvalarında okutulmak bahanesiyle rehin alınıyordu. Aşiretleri birbirine düşürmek için rütbe, mevki ve para rüşvet olarak kullanılıyordu. Sadece Kürtler'den oluşan ve çok amaçlı kullanılan Hamidiye Alayları denilen askeri birimler oluşturuluyordu. Padişah muhafızlığından, isyan bastırmaya, katliam ve soykırım uygulamalarına kadar her türlü iş bunlara yaptırılıyordu. Aşiret reislerinin çocuklarının eğitildiği Aşiret Mektepleri'nde geleceğin Kürt egemen sınıfı yetiştiriliyordu. Ve temel amaç Osmanlıyı benimsemiş bir Kürt aydın tabakası yaratmaktı. Din olgusu bu dönemin en sık kullanılan olgusu oldu. Kürt şeyhleri satın alındı ve Kürt halkını uyuşturmakta kullanıldılar.

Tüm bu yöntemlerin uygulanmasından 30-40 yıl sonra Kürt egemen sınıflarının yapısı iyice değişti. Dünyada düzenler yıkıp düzenler kuran ve büyük bir tarihsel altüst oluş anlamına gelen 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın başlangıcında Kürt egemen sınıfları çok zavallı bir duruma düşürülmüşlerdi. Hatta öylesine zavallı durumdaydılar ki, Osmanlı zulmüne karşı direnen halkı bile öncelikle kendileri kanla bastırıyordu. Hamidiye Alayları diğer işlerden çok özellikle Kürt ve Ermeni halk direnişlerini bastırmak ve kana boğmakla meşgul olmuşlardır.

Kürt aydın ilkel-milliyetçiliği ve ihanet

Bu dönemde ortaya çıkan Kürt aydınları ise daha sefil bir durumdaydılar. İhanet batağına boğazlarına kadar batmışlardı. Halka dayanmak, halkın direnişini örgütlemek akıllarının ucuna bile gelmiyordu. Kendilerini yaşatmak için kırk takla atıyor, o efendinin kapısından bu efendinin kapısına koşturup duruyorlardı.

Osmanlı İmparatorluğu 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesinde sıfırı tüketmiş ve çok nazik dengeler üzerinde durmaya çalışırken, 1908'de askeri-sivil bürokratlar tarafından bir darbe düzenlendi ve II. Abdülhamit tahtan indirilip II. Meşrutiyet ilan edildi. Darbeyi İttihat ve Terakki düzenlemişti. Bu partinin amacı Osmanlı İmparatorluğu'nu yeniden örgütleyip kapitalist-emperyalist bir devlet haline getirmekti. Çeşitli görüş, anlayış ve eğilimler ile çeşitli milliyetlerden kişileri içinde barındırıyor olsa da, asıl amaç buydu. Kürt aydınları, oluşan bu durumdan kendilerini yaşatmak için yararlanmaya çalıştılar. Ancak İttihat ve Terakki'nin dışına atıldılar. Halbuki, kuruluşundan beri parti içinde yer almış, militanlık yapmışlardı. Bunun üzerine yeni örgütler kurmayı denediler. Örneğin kurucuğunu Seyyit Abdulkadir ve Emin Ali Bedirxan'ın yaptığı Kürt Teali ve Teavvün Cemiyeti'nin amacını İsmail Hakkı şöyle açıklıyor:

"Doğu illerine muktedir ve namuslu valiler atanması, birkaç anayol yapımı, adaletin iyi bir şekilde uygulanması için mahkemelerin yeniden ele alınması...

(...)

Bu temiz kavim her şeyden önce İslam'dır.

Ondan sonra Müslümanların varlık nedeni ve dünya mutluluğunun başlangıcı olan meşrutiyet yönetimi çerçevesi içinde katıksız bir Osmanlıdır, sonraki derecede Kürt'tür." (Kürt Teavvün Terakki gazetesi, 15 Aralık 1908, Kaynak: Alpay Kabacalı)

Kendilerini var eden koskoca bir halk için istedikleri sefalet bile ne denli ihanet içinde olduklarını göstermeye yetiyor. Üstelik sıkıştıklarında bırakalım partilerini, derneklerini, gazetelerini, kimliklerini bile reddeden bir konuma düşmüşlerdi. Ziya Gökalp, İshak Sukuti, Abdullah Cevdet, M. Şükrü Sekban bunların en tipikleridir. Hatta Ziya Gökalp işi öyle ileri götürmüştür ki, bütün Kürtlerin Türk olduğunu bile ileri sürmüş, Kürdistan'ın bugünkü durumunun en büyük sorumlusu kemalist ideolojinin fikir babalığını yapmıştır. Bunların büyük bölümü uzun zaman Avrupa'da kalmıştır. Kaldıkları dönem içinde Avrupa'yı kasıp kavuran sosyalizm akımının etkilemediği kesim yok gibidir. Özellikle de, ezilen ulus aydınlarının çevresinde pervane olduğu marksizm varken, Kürt aydınlarının kimliklerine bile yabancılaşmaları ihanetten başka bir kavramla açıklamak mümkün değildir.

Politika yaptığını sanan Seyyit Abdulkadir kişiliğinde ortaya çıkan tip ise çok ilginç bir yaşam çizgisinden sonra kemalizmin idam sephasını boylamaktan kurtulamamıştır. Bu tipin yaşamını aktarmakta yarar vardır.

"1851'de Şeyh Ubeydullah'ın en küçük oğlu olarak doğmuştur. Şeyh Ubeydullah Ayaklanması'nda 50.000 kişilik Kürt ordusunun bir koluna kumandanlık etmiştir. Ayaklanmanın bastırılmasından sonra babasıyla birlikte Mekke'ye sürgün gönderildi. Şeyh Ubeydullah'ın oradan kaçıp tekrar ayaklanma çıkarmak istediği sırada 8.000 kişilik Kürt savaşçı güçlerinin başındaydı. Ayaklanma çıkarılamadı ve babasıyla tekrar Mekke'ye sürgün gitti. Babasının ölümü üzerine bu kez İstanbul'a gitti. Bir süre İttihat ve Terakki ile ilişki kurdu. Ancak bir süre sonra Abdülhamit'e komplo düzenlemek suçlamasıyla yeniden sürgüne gönderildi. 1908'de II. Meşrutiyet'in ilanıyla sürgünden döndü ve Osmanlı Senatosu'na, yani Meclis-i Ayan'a seçildi. Dernekler kurdu, gazete ve dergiler çıkardı. İttihat ve Terakki'yle çelişkiye düştü. Sonra uzlaştı ve devlet kademelerinde yer aldı. Şura-i Devlet Reisiliği yani Danıştay başkanlığı yaptı. Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılmasından sonra, önce Türklerle yaşamak istediklerini söyledi, daha sonra İngilizlerle ilişki geliştirerek Kürdistan için vaat edilenlerin, yani otonom veya bağımsız bir devletin kurulmasını istedi. Koçgiri Ayaklanması'na adı karıştı. Bundan dolayı kemalistlerle arası bozuldu ve derneği kapatıldı. 1925'teki Şeyh Sait İsyanı'nın başlamasından hemen sonra 25 Mayıs 1925'te Diyarbakır'da idam edildi." (İsmail Göldaş, Kürt Teali Cemiyeti)

Seyit Abdülkadir kendi halk gerçeğine yabancılaşmış ve bunun ödülü olarak da kemalist gözüdönmüşlüğün kanlı pençesinde sefil bir yaratık gibi öldürülmüştür. Bağımsız bir Kürdistan için silaha sarılma noktasından "Suçsuzum, canımı bağışlayın" noktasına gelmiştir. Kendini var etmek için büyük katliamlara uğramayı göze alan, yüzyıllarca dağlarda, mağara kovuklarında, yoksulluk içinde yaşamayı, kendisine "haydi yürü" diyen her önderin arkasından kaygısızca yürüyen Kürt halkını unutan bir Kürt, sefil, hatta hain diye nitelenmek zorundadır.

Bu dönemin ünlü hainlerinden biri de Mehmet Şükrü Sekban'dır 1881'de Ergani'de doğdu. Liseye kadar Kürdistan'da eğitim gördü. Daha sonra İstanbul'a gitti. Lise ve askeri tıbbiyeyi bitirip, yüzbaşı rütbesiyle mezun oldu. Dönemin Kürtçü düşünceleriyle tanışıp, onun ateşli bir savunucusu ve militanı oldu. Kurulmuş bütün derneklerde faaliyet gösterdi, yazılar yazdı. Özellikle bu derneklerin Kürdistan'daki şubelerinin örgütlenmesinde etkin oldu. 1919'da Bağdat'a gitti. Cemiyet-i Akvam'a (Birleşmiş Milletler) Kürtler konusunda yaptığı dayatmalarla ünlü olan M. Şükrü Sekban, 1939'da Türkiye'ye döndü ve ikinci bir Ziya Gökalp oldu. Zınar

Silopi, *"Şükrü (...) sonradan iltica ettiği Bağdat'da af edilerek İstanbul'a dönmek için Türklerin hoşuna gitsin diye, Kürtlerin imhilalini (eritilmesini) istiyor"* (Agy. s 24) diyor.

Kendi adıyla 1933 yılında Fransızca olarak yazdığı Kürt sorunu kitabında; Kürt milli hareketini savunmadığını, onaylamadığını ifade etmektedir. Bu kitabın yayınlanmasından sonraki tarihlerde artık bir kemalist Türkçü olarak resmi görüşe hizmet etmeye başlayacaktı.

Şükrü Sekban, duramıyor, daha çok kusmak istiyor:

"...Bu iki halkın, iktisadi tenasüd, ırk ve din birliği, müşterek kültür gibi, çeşitli siyasi ve milli birlik faktörleri olayında, çok kuvvetli, kudretli bir faktörleri daha vardır: Bu, gazinin yüksek şahsiyetidir. Gerçekten devlet idaresinin en yüksek idaresinde Gazi M. Kemal gibi bir lidere sahip olmak bir millet için bir saadet, bir hazinedir. Onun Türkiye'de gerçekleştirdiği reformun vusatını hiç kimse inkar edemez. Bu, onun için asla solmayacak, zamanla da vusatinden hiç kaybetmeyecektir." (Agy. s. 24)

Kürtler, Lozan, Şeyh Sait ve ihanet

Koçgiri Katliamı'ndan sonra, Kürtleri iyice denetime alan kemalistler 1923'te Lozan'ı imzalayıp cumhuriyeti ilan ettiler.

Lozan, Kürdistan'ın kalbine saplanan bir hançer oldu. Lozan öncesinin son on yılı dünyanın altüst olduğu, büyük insan kıyımlarının yaşandığı, iki büyük imparatorluğun yıkıldığı, birinin altından dünyada ilk kez sosyalist bir devrimin çıktığı, Ortadoğu'nun bu kez de Batılı emperyalist devletlerin çıkar dalaşmalarının odağı olduğu bir dönemdir. Bu dönemi en canlı yaşayanlardan biri de Kürdistan oldu. Yüz yıldır sürdürdüğü ve hep yenildiği bağımsızlaşma çabalarının üstüne kara bir perde çekildiği anda, perdenin ucu biraz aralandı. Dönem dünya düzenini oturtma dönemiydi. Ve oturan taşlar oldukça sağlam örülmeye çalışılıyordu.

Osmanlı, uyuyan bir devi uyandırmıştı. Kürtleri bir çeşit merkezi bir devlet kurmaya zorlamıştı. Ancak onun zayıf noktalarını da çok iyi biliyordu. Kürtlere yalnızca savaşarak boyun eğdirmenin mümkün olmadığını biliyordu. Yine Kürdistan'ı savaşla ele geçiremeyeceğini, bu konuda İdris-i Bitlisi'ye çok şey borçlu olduğunu biliyordu.

İşte Kürtler, bu tarihsel anın farkına varmışlardı. Fakat yer bulmak için, güç sahibi olmak içinse doğru önderlik ve politikaları üretmek gerekliydi. Bunların hiçbiri Kürtler'de yoktu. Her şey çok hızlı gelişiyordu ama, Kürt önderlikler bu hıza ayak uyduramıyorlardı. Doğru bir halk önderliğinin sıçrama yapmasının koşulları ise iyice daralmıştı. Can telaşına düşen egemen sınıf, can havliyle sığınacak, sarılacak bir dal arıyordu. Bir kısmı emperyalist efendilerden yardım dilenirken, bir kısmı yalan olduğunu, kandırıldıklarını bilmelerine rağmen Türk önderliğinin çatısı altına girdi. Kürtlerin bu aciz durumunu Türk önderliği yavaş yavaş ihanete çekmeye başladı. 1923'e gelindiğinde Türkler cumhuriyeti ilan edip kendi yerlerini dünyaya kabul ettirirken, Kürtleri görmezlikten geldiler. Vaat ettikleri en küçük bir şeyi bile yerine getirmediler. Bilerek ve isteyerek düşülen bu tuzakta hainler kendilerini Türk gerçeğinin içine koyarken, geç de olsa aldatıldıklarını farkeden bazı gafil önderlikler ise halkın kabaran isyan dalgasının üzerine oturmaya çalıştılar. Ortada ne sağlam bir ideoloji, ne çağdaş bir örgütlenme ve ne de kendini kabul ettirmiş güçlü bir önderlik vardı. Önderliğe soyunanların hemen hepsi Osmanlı karavanasına kaşık sallamış, onun kılıcını çekmiş, çağdışı ideolojilerle kafaları bulanmış birtakım gafillerdi ve çoğunluğunun istekleri kemalist diktatörlükten birkaç kırıntı koparmaktı. Hatta halkın yoğun öfkesini bile son ana kadar frenlemeye çalışırlar. Kemalistlerden kopmamaya çalışan bu gafiller TC adına 1924'de Nasturi Ayaklanması'nı bastırmaya giderler.

Lozan, Kürdistan'ı tarihte ilk kez bu kadar bölüp parçalarken, TBMM'de yer alan Kürt temsilciler Lozan muzafferi İnönü'yü ayakta alkışlayacak kadar ihanet içine girmişlerdi. Ülke dörde bölünmüş, zenginlikler talan edilecekmiş, halk öfke ve isyan içindeymiş bunların umurunda bile değildi. Tüm bunlar, hiçbir gizliliğe gerek duymadan açık açık konferanslarda gerçekleştirilirken itiraz eden bile çıkmamıştır.

1925'e gelindiğinde Kürdistan dörde ayrılmış ve Kürtler en küçük bir kırıntı bile alamamış, Osmanlı döneminden bile kötü bir duruma düşmüşlerdi. Bu duruma karşı ilk tepki TC düzeninde kendilerine yer bulamayan, ya da bulmakta geç kalan kesimlerden geldi. Önderliğini Hamidiye Alayları Başkomutanı Cibranlı Halit Paşa, yine eski Bitlis milletvekili Yusuf Ziya ile Osmanlı bürokrasisinin önde gelenlerinden Şerif Paşa, ilişkisi kanıtlanmış olmasa da Osmanlı Danıştay Başkanı Seyit Abdülkadir ile Hamidiye Alayları'nda görev yapmış komutanlar ve Osmanlıya bürokratlık yapmış Kürtler oluşturuyordu. Daha sonra Kürdistan'da büyük nüfuza sahip, oldukça güçlü bir çevresi ve bağlantıları olan Şeyh Sait ve ailesi de bu harekete katıldı. Varlığı belgelere dayandırılamayan ama, kurulduğu ve faaliyet yürüttüğü herkesçe kabul edilen Azadi isimli bir örgüt çevresinde bir araya gelen bu önderlik, halkın TC'ye olan öfkesinden de yararlanarak sınırlı bir örgütlenme çabasına girişmiş, ancak faaliyetlerinin erken ortaya çıkması ve Cibranlı Halit'le Yusuf Ziya'nın yakalanıp hapsedilmeleri sonucu oldukça zayıflamıştı. Hareketin önderliği tek başına, daha önce hemen hiç siyasal deneyimi olmayan oldukça yaşlı Şeyh Sait'in üstüne kalmıştı. Bu yüzden hareketi denetleyip kontrol etmek ve örgütlenmeyi daha geniş tabana yaymak zorlaşmıştı.

Önderliği zayıftı ve henüz devletle arasında çok net çizgiler koymamıştı, amacını ve programını açık-seçik ilan edememişti. Ve ihanete uğramasının kaçınılmaz olacağı ortadaydı. Önderlik içinde yaşanan ihanet sonucu ayaklanma zamanından önce başlatılmıştı. 1926 Newroz'unda başlaması öngörülen ayaklanmanın hazırlanması 1923'ün sonunda başlamıştı. Çeşitli aşiretler ve aydınlarla görüşülmüş, mektuplar yazılmış, destek sağlanmaya çalışılmıştı. Bu çerçevede Şeyh Sait Varto aşiretlerinden ve Cibran aşiretine düşman olan Hormek aşiret liderlerine 4 Ocak 1924 tarihinde bir mektup yazmıştı. Mektubun içeriği dinsel çerçeveli bir ayaklanma çağrısıydı. Şeyh Sait'in amacı ayaklanma öncesinde olabildiği kadarıyla düşmanlıkları geri plana iterek aşiret güçlerini birleştirmekti. Ancak Hormek ağaları bu mektubu Ankara'nın ajanı durumundaki Mehmet Şerif Fırat ve Varto Kaymakamı Sırrı'ya bildirmişlerdi. 1940'da amcası Halid Bey tarafından öldürülen M. Şerif Fırat bu durumu şöyle anlatıyor:

"Bu yılda çok şiddetlenen irtica hareketi, her taraftan sezilmiş, fakat isyan bölgesinde bulunan idare memurları Cibranlı Halit'in adamları tarafından aldatılıp keyfiyet yukarılara yazılmamıştır. Bu irtica hareketini ilk önce gizli bir mektupla Gazi Mustafa Kemal'e arzeden Varto'daki Hormek aşireti aydınları olmuştur." (M. Şerif Fırat, Doğu İlleri ve Varto Tarihi, s. 127)

Sözü edilen "aydınlar" ise Hormek aşiret ağaları ve M. Şerif Fırat'ın kendisidir.

Bir başka ihbarcı ve hain ise eski Genç milletvekili Hamdi'dir. *"Cibranlı Halit Bey'in Şeyh Sait ve Yusuf Ziya ile birlikte bir ayaklanma hazırladıkları eski Genç milletvekili Hamdi Bey tarafından İçişleri Bakanlığı'na bildirilmişti.*

Hamdi Bey Bucak Müdürü Tayyip'in 'İngilizlerle haberleştiğini' ileri sürmüştü.

Hamdi Bey, Mustafa Kemal Paşa'ya ayaklanma hazırlandığını ilk kez 11 Mayıs 1924 tarihinde bildirmişti. Hamdi Bey'in ikinci başvurusu 8 Haziran 1924 tarihini taşıyordu.

Hamdi Bey'in 17 Haziran 1924 tarih ve 5 nolu telgrafında 'Erzurum'da bulunan aşiret reisi Vartolu Halit Bey, Erzurum milletvekilli Süleyman Necati Bey ve arkadaşlarıyla anlaşarak İngiltere'nin kötü emellerine hizmet ile Van sınırında ayaklanan ve Kürt Simko (diye bilinen), *Bitlis, Muş, Genç çerçevesinde bağımsızlık için gizli gizli haberleşiyorlar' deniliyordu.*

Genç milletvekili Hamdi Bey 13 Eylül 1924 tarihinde 8 nolu şifreli telgrafında da 'Zaho'da İngiltere'nin desteğiyle kurulan Kürt cemiyetinden söz' ediyordu." (Uğur Mumcu, Öncesi ve Sonrasıyla Şeyh Sait Ayaklanması)

Hamdi ihbara ve ihanete doymuyor. Adeta devletin resmi ajanı gibi aylık raporlar gönderip TC'yi uyarıyor. Çabakçur Akpınar köyünde doğan, Muş'un Kak köyü nüfusuna kayıtlı 1879 doğumlu Hamdi Yılmaz 1940 tarihinde öldüğü zaman adliye başkatibiydi.

Ülke ve halk, hain için çok ucuz satılır her zaman.

Yine ilginç bir tip de Çabakçur ilkokul öğretmeni Elazığlı Zeki'dir. Ayaklanma ihbarı yapıyor, iftira atıyor diye 3 ay hapse mahkum edilip öğretmenlikten atılıyor. Hapishaneden 3 ayrı telgraf yazıp M. Kemal'e gönderiyor. Hapisten çıktıktan sonra yurtseverlerce öldürülüyor ve cesedi iki gün öldürüldüğü yerde kalıyor.

Bu tür ihbar ve ihanetlerden dolayı ayaklanma çok önceden haber alınıyor ve adım adım karşı tedbirler geliştiriliyor. Tutuklamalar ve takipler genişletiliyor. Ayaklanmanın hemen öncesinde Cibranlı Halit ve Yusuf Ziya tutuklanıp hapsediliyor, Şeyh Sait tutuklanmak için çağrıldığını anlayınca ifade vermeye gitmiyor. Öte yandan örgütlenmenin İstanbul kanadı içine sızdırılan Türk ajanlar Seyit Abdülkadir'in yakın adamlarından Kör Sadi'yi tehdit, şantaj ve vaatlerle ihanete çekip örgütlemeyi açığa çıkarıyorlar. Devlet tüm hazırlıklarını tamamlayınca bir yıl sonrası için planlanan ayaklanmayı komplo ve provokasyonla 13 Şubat 1925'te başlatmaya zorluyor. Durumu tam kavrayamayan Şeyh Sait henüz hazır değilken ayaklanmayı başlatma emrini veriyor. Ayaklanmanın ilk hedefi Bitlis Cezaevi'nde bulunan Yusuf Ziya ile Cibranlı Halit'i kurtarmaktır. Ama durumu farkeden devlet ikisini de kurşuna dizerek öldürüyor. Son umudunun da böylece yok olduğunu gören Şeyh Sait çaresizce ayaklanmaya devam ediyor.

Osmanlı'nın Kürdistan'a dayanmadan gelişmesinin imkanı yoktu ve 17. yüzyıla varmadan yok olması kaçınılmazdı. İdris-i Bitlisi ihanetiyle dünya tarihinin akışına engel olmayı bir süre de olsa başarmıştır.

Ayaklanma başladıktan sonra başarılı gelişmeler kaydeder. Hedeflenen yerlerin büyük bölümü ele geçirilip yönetimler kurulur. Ancak ayaklanmaya katılan aşiretlerin bir bölümü halka yönelir ve yağma yaparlar. Bu durum başaşağı gidişin ilk habercisi olur. Önderlik durumu kontrol edemez ve yağma olayları genişler. Bunun üzerine ayaklanmayı destekleyen halk, desteğini çekmeye başlar. Türk ordusu ve kimi hain aşiretler bundan yararlanarak inisiyatifi ele geçirmeye başlarlar. Yenilginin başlangıcı ise, Diyarbakır önlerinde başlar. Elazığ'daki yağma ve talanı öğrenen Diyarbakır halkının büyük bölümü ayaklananları surlardan içeri sokmaz. Diyarbakır'a giremeyince 200 bin kişilik TC ordusu ve hain aşiret güçleriyle açıkta çarpışır ve geri çekilirler.

Ayaklanmanın güçsüzlüğünü daha başlangıçta farkeden bir kısım aşiretler ihanete saparlar. Ankara'ya üst üste telgraflar çekip bağlılıklarını bildirirler. Ve Türk ordusuyla beraber hareket edeceklerine söz verirler.

TBMM'ye ilk telgraf Nusaybin'de Heverki aşiret reisi Haco, Mardin milletvekilleri Yakup Kadri, Derviş Abdulrezak ve Abdulgani beyler göndermişti.

Telgraf şöyledi:

"Nusaybin CHP Başkanı Hacı Arif Beyzade Kadir Bey'in gösterdiği etkinlikler ile maddi ve manevi yardımlar sonucu olarak namuslarını çıkarları uğruna satan asilerin bastırılması için hareket eden fedakar asker kardeşlerime katılmak üzere aşiretimle beraber bugün Diyarbakır Kolordu'nun emriyle hareket ettim. Cumhuriyet hükümetinin ezici kuvvetine dayanarak hainlerle son nefese kadar savaşacağımızı bildiririz."

TBMM'ye on imzalı bir başka telgraf da Midyat'tan gitmişti.

Cembirit aşiret reisi Hüseyin, Hasankeyf aşiret reisi Şeyh Ahmet, Kesuri aşiret reisi Gercüşlü Bedrettin, Midyat Belediye reisi Reşit, Huvergin aşiret reisi Çelebi, Resan aşiret reisi Cemil, Mahalmi aşiret reisi Halil, Hisar aşiret reisi İsmail, İrnas aşiret reisi Salih ve İsmail imzalı telgraf şöyleydi:

"Biz, vatan düşmanlarımızın kandırdığı bu fesatçıların milletimiz aleyhine yaptıkları bu uğursuz hareketi bütün ülke halkı adına suçlar ve milletimiz ve cumhuriyet hükümetinin sevgili yurdumuzun düşmanlarına karşı yapılacak her türlü bastırma hareketine bir bütün olarak mal ve canımızla katılmaya hazır olduğumuzu bildiririz."

Cizre'den giden telgraf da şöyleydi: *"Şeyh Sait adındaki hainin yardakçıları ile Palu ve çevresinde hükümete karşı ayaklandığını haber aldık. Cumhuriyet hükümetimizin her türlü adaletli yönetimine karşı yapılan bu saldırıyı nefretle kınıyoruz ve bunların kısa sürede bastırılıp püskürtüleceklerine kuvvetle güveniyoruz. Bu nedenle her türlü lekeden arınmış olarak cumhuriyet hükümetinin emirlerine bağlı ve vatan hizmeti yapmaya hazır olduğumuzu arz ederiz."*

Bu telgraf, Taban kabile reisi Reşit, Varazisi kabile reisi, Miran aşireti reisi Naif, Devriye kabile reisi Süleyman, Pişri kabile reisi İbrahim, Alefkan kabile reisi İbrahim, Mehmet, Musa Reşan kabile reisi Haso, Serbitan kabile reisi Mehmet imzalı olarak gönderildi.

TBMM'ye bir başka telgraf da Cizre Belediye Başkanı Abdulselam'dan gelmişti. Telgrafta Cizre halkının hükümeti desteklediğini bildiriyordu:

"Ayaklanmanın bastırılması için memleketimiz adına Allah'a dua ediyoruz. Bu tutumumuz ilçe halkınca sevinçle karşılanmıştır. Cumhuriyet askeri ve halk tarafından tel'in olunan gaddarların yok edilmelerini bekliyoruz."

Bu örnekler yorum gerektirmeyecek kadar açık bir ihanetin belgeleridir. Ayaklanmanın en başından beri ihanet içinde olan Hormek ve Loran aşiret liderleri ayaklanmanın bastırılmasında en önemli rolü oynamışlardır.

"8.4.1925'te 8. Kolordu da Erzurum'dan harp sahasına hareket etmişti. Bu sırada Bitlis havalisindeki bir kısım Kürt aşiretleri ve Varto mıntıkasındaki Hormek ve Lolan aşiret reisleri, Türklerin iğfalatına (aldatmalarına) kapılarak Kürdistan mücahitlerini arkadan vurmak suretiyle geri çekilmeye mecbur bırakılmışlardı. Öteden beri aralarındaki husumete inzimam eden (katılan) tüm iğfalatı yüzünden, Hormek ve Lolan aşiret reisleri bu muharebelerde Cebran (Cibran) ve Hasanan (Hasenen) aşiretlerine vurdukları darbe, Kürtlük tarihinde lanetle yadedilecektir." (M. Nuri Dersimi, Kürdistan Tarihinde Dersim, s. 178-79)

Nuri Dersimi'nin öngörüsüne atfen ihanet günümüzde de lanetle yadedilmektedir.

"Hormek ve Lolan ağalarının ihaneti diğer bazı hainlere de cesaret vermiş ve çelimsizleri deliklerden çıkarak ayaklanmanın üzerine saldırmış, ellerini Kürt direnişçilerinin kanına batırmışlardır.

Ayaklanmanın başlamasından onaltı gün sonra önemli merkezlerden Elazığ, ayaklanmacıların eline geçer, yönetim oluşturulur, bayrak dikilir.

(...) Kazım Paşa emrindeki Türk kuvvetleri, Malatya'dan Elaziz'e doğru hücuma geçerek, Kürt kuvvetlerinin Diyarbakır ile irtibatlarını kesmeye ve Şeyh Şerif kuvvetlerini Palu istikametine doğru geri çekilmeye mecbur bırakmışlardı. Kürtlerle işbirliği yapmış olan Elaziz eşrafı bu defa da Türk kuvvetleriyle işbirliği yaparak onları takip etmişlerdi.

Elaziz beylerinin Türklere yardım hareketleri, kendilerinin kurtaramamış ve Kürtler mağlup olduktan sonra bu ayan, istisnasız hıyanetle itham olunarak İstiklal Mahkemesi'ne sevk olunmuşlar ve Elaziz halkının bütün münnevverleriyle Batı vilayetlerine sürülmüşlerdi." (M. Nuri Dersimi, Agy. s. 180-81)

Çözülme yenilgiyi, yenilgi çözül-

meyi hızlandırır ve ikisi birleşerek ihaneti büyütür.

Ayaklanmanın pratik önderlerinden üsteğmen Mihri teslim olarak devlete çok önemli bilgiler verir.

Başaşağı gidiş başlamıştır ve ayaklanma önderliği bölgeyi terk etme, teslim olma ve direnmeyi sürdürme gibi seçenekleri tartışmaya başlar. En zor karar anlarıdır ve hareketin kaderi bu karara bağlı hale gelmiştir. Bu noktada ihanet en yakından başını uzatır.

Kasım Ataç, Hamidiye Alayları'nda binbaşı, Şeyh Sait'in bacanağı, Hasananlı Halit'in eniştesi, 1925 isyanının önderlerinden.

Binbaşı Kasım Kürdistan'da bir ayaklanmanın hazırlandığını bizzat kendisi 1924 Ekim'inde Erzurum'da M.Kemal'e ihbar ediyor ve ne yapılması gerektiği hakkında fikir veriyordu.

"Bulunduğu çevre ve bölgede bir Kürt bağımsızlığı ve Türkiye'den ayrılmayı amaçlayan akımlar olduğunu, bu akımların halkın yüzde seksenbeşini etkilediğini, hükümetçe bir an önce önlem alınması gerektiğini, bu önlemlerin de örneğin merkezde bir gezici fırkanın oluşturulmasını, aşiret reislerinin batıya sürülmelerini, karşı koyanların örnek olacak biçimde şiddetle cezalandırılmalarını, yoksa büyük bir felaketin gelmekte olduğunu gözümle görür gibi olduğumu, söylediklerimin hiçbirinin soruşturulmasına bile gerek olmadığını ayrıntılı olarak arzetmiş ve teşekkür yanıtlarını almıştım." (Kasım Ataç'ın Aydın-Söke kaymakamlığına 9 Aralık 1944 tarihinde verdiği ifadeden)

Binbaşı Kasım, ayaklanmanın başından sonuna kadar Şeyh Sait'in yanında olmuş, yenilgi kesinleşince bizzat kendi eliyle Şeyh Sait'i yakalayıp TC'ye teslim etmiştir. Bu ihaneti kendisinden aktaralım:

"Şeyh'e yetiştim. Köyün kenarına vardık. Yolun yukarıdan geçeceğini söyledim. 'Aşağı caddeden çıkalım' dedi. Köyün içinden geçtik; yine ses yok. Köyü geçince 'teslimden vazgeçtiğini; boş yere kanını neden heder edeceğini' söyledi. Uzaktaki Abdurrahman Paşa Köprüsü'ne gelinceye kadar cevaplarımla idare ediyordum. Önde örgüt beyleri 90 atlı ile yürüyorlardı. Bunlar köprüyü geçtiler. Şeyh Sait de geçmek için atından indi. Ben de indim. Geçmemesini ve bırakmayacağımı söyledim. Elini şöyle havaya sallayarak köprüye doğruldu. Ben silahımı beylere çevirdim. Birkaç söz söyleyerek ateş ettim. Ateşe karşılık gelmedi. Çayın öbür yakasında atlının karartısı da kalmadı; kaçtılar. Şeyh Sait, köprüyü geçtikten sonra akrabalarımdan ikisi önünü kestiler ve beni çağırdılar. Köprüyü geçtiğim zaman Şeyh Sait üç arkadaşı ile kayaya sırtını dayamış ve elinde mavzer, akrabamdan ikisi de yolun üzerinde silaha davranmış durumda bekliyorlar. Ben Şeyh Sait ile karşılaştım. Elindeki mavzeri kalbimin üzerine çevirerek 'bak' dedi, ben silahı göğsümden uzaklaştırdım. Oradaki akrabalarımdan ikisi her ikimizin de silahını almak istedi. Şeyh Sait 'vermem' dedi. Fakat akrabam çekip aldı.

Fişek yatakta ve silah tetikteydi. Meğer Şeyh Sait, silahını göğsüme uzattığı zaman arkamdaki biraderim silahıyla Şeyh'e nişan almış, ihtimal ki (Şeyh Sait) bu nedenle ateş etmemişti. Biz altı, onlar dört kişi, hepimiz silahlıyız. Varto'ya gitmek için ne kadar ısrar ettiysem de para etmedi. Sonunda fırka komutanına tezkere yazdım:

'12. Fırka Komutanlığı'na,

Şeyh Sait'i Abdurrahman Paşa Köprüsü'nde tutukladım. Küçük bir müfrezenin gönderilmesini arzederim. Emekli binbaşı Kasım 15 Nisan 1925"

Evet emekli binbaşı Kasım ihanete son noktayı koyuyor. İdam edilmek istenirken gelen bir telgraf ile serbest bırakılıyor ve kendisine Aydın-Söke'de bir çiftlik veriliyor.

İhanet çok ucuza satar. Vatanı bir çiftliğe satar. Hain Kasım vatanı, Kürdistan'ı Aydın-Söke'deki bir çiftliğe sattı.

Zilan Ayaklanması ve "Bağımsız Kürdistan buraya gömüldü"

Şeyh Sait Ayaklanması onbinlerce Kürdün hayatına, yüzbinlercesinin malına-mülküne, namusuna mal oldu. Geriye yiğitlik, direnişçilik, önderlik ve ideoloji adına pek fazla bir şey bırakmadı. Çünkü bu ayaklanma Kürt egemen sınıflarının sönerken son defa kuvvetle parlayan alevi gibiydi. Kürdistan'da ortaya çıkan radikal çizgi darbeyi yedi. Uzlaşmacı-reformist çizgi Seyit Abdülkadir şahsında bitirildi. Geride kalanlara ya tamamen teslimiyet ve ihanet, ya da ölüm seçenekleri sunuldu. Böylece Kürt egemen sınıfının büyük çoğunluğu TC çatısı altında toplandı.

Fakat radikal çizginin bazı temsilcileri ayaklanma ve isyanları küçük çaplı olarak devam ettirdiler. 1927'de Lübnan'da Xoybun (Bağımsızlık) ismili bir örgüt kuruldu. Bu örgüt 1930'a kadar çeşitli yerlerde küçük çaplı ayaklanma denemelerine girişti. En güçlü çıkışını ise 1930'daki 3. Ağrı ve Zilan Ayaklanması'nda gerçekleştirdi. Kürt egemen sınıflarının kemalistleşmesi ve daha önceden de ayaklanmalara karşı tavır alıp Türk ordusuyla hareket etmiş bazı aşiret önderliklerinin Zilan Ayaklanması'na karşı Türk ordusuyla hareket ettiği bir gerçektir. Özellikle Keskoi aşiretinin çok kritik anlarda Türk ordusunu imhadan kurtarması savaşın gidişatı üzerinde önemli bir rol oynamıştır. Yine Genelkurmay belgelerinde milislerden ve bazı kişilerden bahsediliyor. *"(...) Bu kuvvete 27 Haziran 1930, saat 14.00 sıralarında Tutak'tan subay komutasında bir jandarma müfrezesi ile milislerden Mahmut Bey ve kardeşi İbrahim Ağa kuvvetleri de katılmışlardır."* (Genelkurmay Belgelerinden Kürt İsyanları, c.2, s. 54, Kaynak yayınları)

"1930'un başlarıydı. Ama Ağrı'nın kışı daha bitmemişti ki, devlet kuvvetleri, Keskoi aşiretinin bir koluyla birlikte Şeyh Abdulkadir'in üzerine saldırdılar. Bu şiddetli saldırıyı Süvari Alayı Komutanı Ferhat Bey yönetiyordu." (General İhsan Nuri'nin anılarından aktaran Emin Karaca, Ağrı Dağı Eteklerindeki Ateş, s. 107)

Ağrı'da uzun zaman süren Zilan Ayaklanması da yenildi. Dönemin en güçlü ayaklanması son buldu.

"Milliyet gazetesi, Türkiye devletinin İran ve Sovyetler'in sayesinde, o da beş yıl boyunca yenilgiye uğrayarak elde ettiği başarıyı büyük ve küçük Ağrı dağları üzerine çizdiği bir mezar taşı ve mezar taşına da 'Bağımsız Kürdistan buraya gömüldü' şeklinde yazmış." (İhsan Nuri, Agy. s. 135)

Milliyet'in tespiti bir noktada tamamen haklıydı. Zilan ayaklanmasının bastırılmasından sonra Kürdistan'da inisiyatif tamamen TC'nin eline geçmişti. Bunun uluslararası koşullarının oluşmasını bekleyerek 1930'lar boyunca çapı giderek büyüyen katliam ve buna paralel olarak soykırım politikalarını uygulamaya koyuyordu. Kürdistan büyük bir hızla kan kaybediyordu. Son direnme mevzileri birer birer düşüyor ve Kürdistan tarihten silinmeye çalışılıyordu.

SÜRECEK

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın yakında yayınlanacak olan "19. yüzyıldan günümüze Kürdistan gerçeği ve PKK hareketi" adlı kitabından alınan bu kısa değerlendirme 1880 sonrası ve daha sonraki süreçteki ihanetin özüne ışık tutmaktadır. Konumuzla ilgili olduğu için aşağıda sunuyoruz:

Kürdistan'da 1800'lerden 1880'lere kadar devam eden irili ufaklı yüzlerce yaygın isyan bu dönemde (1880) kesilmiştir. Artık Kürdistan'da **Hamidiye Alayları**'nın faaliyetlerini içeren yeni bir dönem başlamıştır. 1880'lerden sonra Kürdistan'da otuzun üstünde Hamidiye Alayı kurulmuştur. Her alayın emrine binlerce insan verilmiştir. Mutlakiyetten aldıkları desteğe ve silahlara güvenen bu hain beylikler, Kürdistan halkının daha ağır bir feodal baskı altına sokulması, küçük beyliklerin topraklarının zorla ellerinden alınması ve halk kitleleri üzerinde amansız bir baskı ve sömürünün sürdürülmesi için mutlakiyet rejimini sürekli desteklemişlerdir. Sırtını sultana dayayan bu hain Kürt kesimi, bu dönemde Kürdistan'ı kasıp kavurmuştur. Kürdistan'ı boydan boya talan etmiştir. Bunlar Kürdistan'da hem kendi aralarında, hem de Kürt halkına karşı büyük bir çatışma ortamı yaratmışlardır. Halk yığınları 1800-1880 yılları arasında meydana gelen isyanlarda uğradığı büyük baskı, kırım ve sömürü yetmiyormuş gibi, bir de yeniden oluşturulan bu hain beyliklerin baskı ve sömürüsüne uğramış, bu nedenle durumu daha da vahim bir hal almıştır. Bu durum daha sonra gelişen Kürt hareketlerinin zayıflığı, cılızlığı ve güçlü bir biçimde gelişmemesinin diğer önemli maddi nedenlerinden birini oluşturmaktadır.

Bu tür bir feodalitenin Kürdistan'a egemen kılınması, 19. yüzyılın sonlarında imparatorluğun her tarafında ulusal kurtuluş hareketleri gelişip güçlendiği halde, Kürdistan'da güçlü bir hareketin ortaya çıkmamasının önemli bir nedenidir. Mutlakiyet rejimi tarafından desteklenen ve gücünü bu mutlakiyetten alan böylesi bir feodalitenin egemen olduğu bir dönemde, Kürdistan'da bir ulusal kurtuluş hareketinin boy vermesi bir yana, eskisinden daha kötü bir durum ortaya çıkmıştır. Özellikle İstanbul'da yoğunlaşan Kürt feodallerinden derlenmiş bir işbirlikçi tabakanın ortaya çıkarılması ve bu tabakanın sürekli gerici amaçlar için kullanılması, Kürdistan'da daha sonraki dönemlerde hain bir feodalitenin varlığını devam ettirmesine ve hain feodallerden oluşturulacak olan bir komprador burjuvazinin Kürt ulusuna düşman nitelikler taşımasına yol açmıştır. Dikkat edilirse Kürdistan'daki feodallerin ve bunlara dayanılarak oluşturulan komprador kesimin ihaneti aslında Abdülhamit'in bu politikasına dayanmaktadır. İstanbul'dan yönetilip geliştirilen böylesi bir feodalleşme ve buna bağlı olarak oluşturulan bir kompradorlaşma, daha sonraki hareketlerini de yakından etkileyecektir. Bu tür feodalleşme ve kompradorlaşma, bunların çarpık ve işbirlikçi karakterlerini daha o dönemden belirleyecektir. Feodalitenin Kürdistan'da yol açtığı maddi yıkım yetmiyormuş gibi, işbirlikçi feodal sınıf olarak Kürdistan'a egemen kılınmaları, bunların ulusal kurtuluşçu amaçlar yerine işbirlikçi amaçlar, ideoloji ve politikalar peşinde koşmaları ve daha sonra emperyalizmin çıkarları doğrultusunda kullanılmaları hep bu dönemdeki politika sayesinde gerçekleşecektir. İhanet temelinde güçlendirilen bu feodal güruh ulusal kurtuluş için herhangi bir çaba harcamayacaktır.

Osmanlı İmparatorluğu'nun egemenliği altında bulunan diğer halklar 19. yüzyılın sonlarıyla 20. yüzyılın başlarında kendi devletlerini kurmaya yönelirken, işbirlikçi Kürt feodalleri mutlakiyet rejiminin güçlendirilmesi için çaba harcamışlardır. Eğer bu dönemde sınırlı da olsa Kürt hareketlerinin devrimci bir tarzda gelişmesi için elverişli bir sınıf temeli olsaydı, bu sınıfa dayalı bir örgütlenmeyle ideolojik ve politik bir faaliyet yürütülebilseydi, Osmanlı İmparatorluğu yıkıldığında Kürdistan sorunu da kuşkusuz çözüme doğru gidecekti. Ama bu sınıfın mutlakiyete bağlı olarak geliştirdiği ideoloji ve politika ve bunun Kürdistan'da yol açtığı yıkım ve tahribat, inançsızlık, inkarcılık ve ihanet ürünlerini vermekte gecikmeyecek, imparatorluk yıkıldığında ortaya çıkan kurtuluş için elverişli ortamdan yararlanma yoluna gitmeyecek, tersine Türk burjuvazisinin bundan yararlanmasına yardımcı olacaktır. Eğer daha sonra vücut bulan Türk burjuva egemenliği Kürdistan'da rahat bir biçimde gelişmiş ve bu egemenliğe karşı devrimci bir ideoloji ve politika tarafından yönlendirilen bilinçli bir harekete tanık olunmamışsa, bunun en önemli nedeni mutlakiyete bağlı olarak oluşturulan bu hain feodalitenin işbirlikçi ideolojik ve politik eğilimidir.

Yine burada şunu da belirtmek gerekir: Özellikle İstanbul'da yoğunlaşan ve Kürdistan ile ilişkileri de bulunan bu işbirlikçi feodalite, 20. yüzyılın başında bazı Kürtçülük faaliyetlerine yönelmiştir. Ama bu Kürtçülük faaliyetleri de yine işbirlikçi bir karaktere sahiptir. Bütün halklar büyük eylemler geliştirir, Arabistan'da, Balkanlar'da, Ermenistan'da ve hatta Anadolu'da güçlü direnmeler, ideolojik ve politik örgütlenmeler içinde bulunurken, Kürt işbirlikçilerinin yaptıkları şey sadece rejime bağlı birkaç dernek kurmak veya birkaç yayın organı çıkarmak, bu dernekler ve yayın organlarının etrafında toparlanarak bunlarla mutlakiyetin çıkarlarını uzlaştırıp sultanın çıkarları doğrultusunda işleyen Kürdistan politikasına hizmet etmek olmuştur. Bu dönemde kayda değer bir diğer durum da İstanbul'da bazı Kürt cemiyetlerinin kurulması ve gazetelerin çıkarılmasıdır. Bunlar da yine Abdülhamit'in Hamidiye Alayları politikasından kaynaklanmış ve **Aşiret Mektepleri**'nde yetişen Kürt beylerinin çocuklarının elinde gelişmiştir. Bu gelişmenin uluslaştırıcı bir etkisi olmamış ve bu hareket feodallerden gelme aydınların hareketi olmaktan öteye gidememiştir. Osmanlı İmparatorluğu'nun bu zayıf döneminde bütün halklar ulusal kurtuluş için dişe diş bir mücadele verirken, bunlar Kürdistan'dan kopuk bir durumda İstanbul'a yerleşmişler ve Kürdistan'a ancak kendi ajanlarını yollamışlardır. Feodal sınıfın yeniden örgütlenmesine bağlı olan bu dernekler ve cemiyetler son derece reformist temellerde ve merkezi otoriteyle uzlaşarak bazı ulusal haklar elde edebileceklerini sanan, ihtilalci olmayan, böylesine şekilsiz ve hedefsiz kuruluşlardır.

Bizde Kürt milliyetçiliğinin tarihi ele alınıp incelenirken, genellikle İstanbul'da kurulan **Kürt Teali Cemiyeti** türünden cemiyetlerin kuruluş tarihi ve bu dönemde çıkarılan çeşitli dergilerin yayınlanış tarihleriyle işe başlanmaktadır. Ama hiçbir zaman bu cemiyetler ve dergilerin dayanmış oldukları maddi zemin ile oluştukları dönem göz önüne getirilmemektedir. İncelendiği zaman görülecektir ki, İstanbul'da oluşturulan bu cemiyetler ve dergilerin pek de öyle devrimci ve ilerici bir nitelikleri yoktur. Bunlar mutlakiyet rejimine hizmet temelinde oluşmuşlar, daha sonra Türk burjuvazisinin egemenliğine bağlı kalmışlar ve onunla fazla sürtüşmeye girmemişlerdir. Bu kesim hiçbir zaman Türk egemenliğine ve ulusal baskı sistemine karşı bir direnme hareketinin geliştirilmesine yönelmemiştir. Kürt milliyetçi hareketinin zayıflığının en önemli nedeni budur. Sultan Abdülhamit'in hem Kürt, hem de Ermeni halkının kurtuluş mücadelesini engellemek için meydana getirdiği yapay Kürt feodalitesi, buna dayalı olarak örgütlendirilen Hamidiye Alayları ve İstanbul'da kurulan aşiret okullarında türetilen aydın tabakası, bu Kürt milliyetçiliğinin temelini ve tarihsel mirasını oluşturmaktadır. Böylesi bir temelden kaynaklanan Kürt milliyetçiliği işbirlikçidir ve ulusal hareketin gelişmesiyle hiçbir ilgisi yoktur. Durumu böyle olan Kürt milliyetçiliği daha çok Türk egemenliğinin Kürdistan'daki uzantısı durumundadır. Bu milliyetçilik hem mutlakiyete ve hem de burjuvaziye dayalı Türk egemenliğinin Kürdistan'daki gelişmesinin adeta bir ideolojik kılıfı haline gelmiştir. Başka bir deyişle bu her iki egemenlik güçlü bir biçimde gelişirken, Kürdistan'daki ulusal hareketin çok cılız olmasının nedeni bu sınıf ve tabakaların yapay bir biçimde yeniden ortaya çıkarılması ve örgütlendirilerek Kürdistan'daki yapıya egemen kılınmasıdır.

Sonuç olarak, 1880'lerden imparatorluğun yıkıldığı 1920'lere kadar Kürdistan'da tamamen işbirlikçilik ve ihanet temelinde yapay bir feodalite oluşturulmuştur. Bu feodalite imparatorluğun çıkarlarının savunucusu olan bir güç haline getirilmiştir. Başlangıçta oluşturulan bu feodaliteden ve özellikle onun vurucu gücü olarak kullanılan Hamidiye Alayları'ndan Ermeni ulusal hareketinin bastırılmasında yararlanılmış, daha sonra aynı güçlerle Kürt ulusal hareketinin boy verip gelişmesinin önüne geçilmiştir. Bu elverişsiz maddi ortamda geliştirilen işbirlikçi dernekler, cemiyetler ve yayın organları aracılığıyla Kürt hareketinin radikalleşmesinin önüne geçilmiştir.

Partimizin 15. kuruluş yıldönümünde

KURTULUŞ ORDUSU ARGK KURTARILMIŞ KIZIL ALANLAR MÜJDELİYOR

26 Ekim 1993

■ Gerillalar Bulanık'ın Hamzaşêx köyü PTT santralini imha ettiler.

■ Gerillalar Bulanık'ın Rüstemgedik köyünde 2 kahvehaneyi yaktılar.

■ Şemdinli-Yüksekova arasında düşman güçlerine atılan pusuda 3 asker öldürüldü.

■ Gerillalar Hakkari'nin Pirkanis köyünde 5 korucuyu gözaltına aldılar. Eylemde koruculara ait 8 adet kalaşnikof, 11 adet kalaşnikof şarjörü, 4000 adet kalaşnikof mermisi, 1 adet bruno silahı, 40 adet bruno mermisi ve 1 adet dürbün gerillalar tarafından ele geçirildi.

■ Gerillaların Deştan Taburu'na yaptıkları baskında 35 asker öldürüldü. 1 gerilla da şehit düştü. Baskında 3 adet A-4 silahı, 800 adet A-4 mermisi, 3 adet lav silahı, 4 adet B-7 (Bisifing), 13 adet B-7 roketi, 1 adet B-7 çantası, 3 adet BKC, 1 adet 100'lük BKC şeridi, 200 adet BKC mermisi, 5 adet MG-3, 1050 adet MG-3 mermisi, 9 adet G-3 silahı, 1 adet G-3 roketi, 16 adet el bombası, 2 adet gece dürbünü, 2 adet el telsizi, 8 adet sırt çantası, 9 adet yağmurluk, 4 adet askeri kazak, 4 adet su matarası, 2 adet saat, 1 adet sağlık çantası ve 2 milyon Türk lirasına gerillalar tarafından el konuldu.

■ Gerillalar Bitlis'in Yolalan köyünde düşmanla işbirliği içinde olan 4 öğretmeni cezalandırdı. Ayrıca 2 ilkokul, 1 ortaokul ve 1 sağlık ocağı da gerillalar tarafından yakıldı.

■ Tatvan'da gerilla saflarına sızan bir ajan 3 gerillayı katletti.

■ Beytüşşebap'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 10 asker öldürüldü. Ayrıca çatışmada koruculara ait 10 ev yakıldı. Eylemde gerillalar tarafından ele geçirilen malzemeler şunlardır: 1 adet kalaşnikof, 4 adet kalaşnikof şarjörü, 18 adet kalaşnikof şarjör kılıfı, 300 adet kalaşnikof mermisi, 1 adet radyo, 1 adet dürbün, 3 adet sırt çantası, 3 adet çadır, 1 adet su matarası ve 3 adet palaska.

■ Yüksekova'da düşman güçleriyle girilen çatışmada 2 gerilla şehit düştü.

■ Gerillalar Malazgirt'in Hasanpaşa köyünde 1 ajanı cezalandırdılar.

■ Gerillalar Varto'da bir ortaokul ve bir ilkokulu yaktılar.

■ Gerillalar Hınıs'ta 1 ajanı cezalandırdı.

■ Gerillaların Uludere'nin Şi-Segirke köyü yoluna döşediği mayına basan 1 korucubaşı öldü.

■ Gerillalarca Uludere-Beytüşşebap yolunda düşman güçlerine atılan pusuda 2 asker öldürüldü.

■ Gerillalar Hakkari'nin Pirkanis köyünde 5 korucuyu gözaltına aldı.

■ Gerillalar Van-Tatvan yolunu keserek kimlik kontrolü ve propaganda yaptı. Eylemde vergisini vermeyen 2 otobüs gerillalar tarafından yakıldı.

■ Gerillaların Bingöl-Elazığ yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 5 asker öldürüldü.

■ Bingöl'ün Haziran köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 4 asker öldürüldü.

■ Gerillaların Muş'un Şirinova kasabasına düzenledikleri baskında belediye binası, ilkokul, ortaokul, telefon santrali, belediyeye ait 2 otobüs ve 1 itfaiye arabası gerillalar tarafından yakıldı. Ayrıca 1 traktör, 1 taksi, 2 adet tabanca ve 1 adet kalaşnikofa el konuldu. Baskında DYP Belediye Başkanı ve 4 öğretmen gerillalar tarafından gözaltına alındı.

■ Gerillalar Erzincan-Erzurum karayolunu keserek Lice'deki katliama misilleme olarak bir grup faşisti halktan ayırarak cezalandırdı.

■ Gerillaların Savur'da yola döşedikleri mayına çarpan 1 araba imha olurken, araba içinde bulunan DYP Savur İlçe Başkanı'nın kardeşi ile kardeşinin eşi ve oğlu öldü.

■ Gerillaların Savur yoluna döşedikleri mayına çarpan 1 araba ve araba içerisindeki 3 korucu öldü.

■ Gerillalar Bismil'in Bacıtırka köyündeki ilkokul ve ortaokulu yaktılar.

■ Gerillalar Mazıdağı elektrik santralini imha ettiler.

■ Gerillaların Sarıkamış'ın Derecik köyüne düzenledikleri baskında 7 korucu öldürüldü, 9 korucu da yaralandı. Ayrıca koruculara ait evler de yakıldı.

27 Ekim 1993

■ Gerillalar tarafından Şenkaya'nın Gülveren köyünde 1 ilkokul, Orman Müdürlüğü'ne ait odun deposu ve 1 dozer ateşe verildi.

■ Gerillalar Bingöl merkezde 1 ajan ile 1 ortaokul müdürünü cezalandırdılar.

■ Muş'un Arıncık köyü PTT santrali gerillalar tarafından imha edildi.

■ Gerillalar Dersim-Mazgirt yolunu keserek belediyeye ait 1 otobüsü yaktılar.

■ Gerillaların Hozat'ın Altınyüzük Karakolu'na yaptıkları baskında 1 uzman çavuş ve 2 asker öldürüldü.

■ Gerillaların Iğdır merkezine düzenledikleri baskında belediyeye ait 20 araç yakıldı. Ayrıca resmi kurum ve kuruluşlar ağır silahlarla tarandı.

■ Gerillalar Beşiri'de 7 petrol kuyusunu havaya uçurdu.

■ Silopi'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 polis öldürüldü, 3 panzer de imha edildi.

■ Gerillaların Cizre'de polis lojmanı ve MİT binasını ağır silahlarla taraması sonucu 5 asker öldürüldü. 1 adet MG-3, 2 adet G-3, 1 adet lav silahına gerillalar el koydu.

■ Gerillaların Muş'ta düşman güçlerine attıkları pusuda 3 asker öldürüldü, 1 tank da imha edildi.

■ Gerillaların Çukurca'da yola döşedikleri mayına basan 1 astsubay ile 1 asker öldü.

■ Düşmanla işbirliği içinde olan Hınıs'ın Kermik köyü muhtarı gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Digor'da 1 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Gerillaların Serhat'ta bir köye yaptıkları baskında koruculara ait 5 adet kalaşnikof, 1 adet av tüfeği ve 2000 adet kalaşnikof mermisine el konuldu.

28 Ekim 1993

■ Gerillaların Çatak'ta döşediği mayına basan 1 korucu ve 1 asker yaralandı.

■ Gerillalar Hakkari-Çukurca yolunu keserek kimlik kontrolü ve propaganda yaptı. Kontrolde düşmana ait 1 araba ve 1 ambulans yakıldı, 2 adet büyük telsize de el konuldu.

■ Gerillalar Bismil'in Haciya Tirkê köyü sağlık ocağı, ilkokulu ve ortaokulunu yaktılar.

■ Silvan'da düşmanla işbirliği içinde olan 1 öğretmen gerillalar tarafından gözaltına alındı.

■ Gerillalar Kiğı'da düşmana erzak götüren 2 kişiyi cezalandırdı.

■ Gerillalar Erzurum'da Orman Müdürlüğü'ne ait depoyu ateşe vererek 5 bekçiyi gözaltına aldılar.

■ Gerillalar Dersim'de TC ile işbirliği içinde olan 1 ajanı cezalandırdı.

■ Gerillalar Ergani'de 5 okulu yaktılar.

■ Gerillaların Erzurum'un Pasinler ilçesi Çiçekli köyüne yaptıkları baskında 6 ajan cezalandırıldı.

■ Gerillaların Sason'da yola döşedikleri mayına basan 2 korucu öldü, 2 korucu da yaralandı.

■ Malazgirt'in Demilya köyünde 1 ilkokul gerillalar tarafından yakıldı.

■ Malazgirt'te Atatürk Orman İşletmesi gerillalar tarafından yakılarak, 2 traktör ve 1 kamyon imha edildi, 2 adet telefon, 1 adet televizyon, 1 adet daktilo ve 1 adet av tüfeğine el konuldu.

■ Gerillaların Sarıkamış'ın Senencik köyüne yaptıkları baskında 7 korucu öldürüldü. 2 gerilla şehit düştü, 1 gerilla da yaralandı. Baskında 7 adet kalaşnikof silaha el konuldu.

29 Ekim 1993

■ ERNK Marmara Komitesi tarafından İstanbul'da 1 polis otosu tarandı. Tarama sonucu 1 polis yaralandı.

■ Gerillalar Şırnak TEK binasını ve Şırnak Tugayı'nı ağır silahlarla taradı.

■ Gerillalar Piran'da belediyeye ait 1 otobüsü yakarak, belediye binasını da ağır silahlarla taradı.

■ Gerillalar Tutak'ta hükümet, jandarma ve polis karakolunu ağır silahlarla taradı. Tarama sonucu 2 bekçi yaralandı.

■ Gerillaların Tutak-Patnos yolunda düşmana attıkları pusuda 8 asker öldürüldü, 4 asker de yaralandı.

■ Tutak ve çevre köylerinde 8 okul gerillalar tarafından yakıldı.

■ Gerillalar Hozat'ın Turktaner köyü PTT santralini ateşe verdiler.

■ Dersim'de 1 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Ergani'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada **Türkan ERDOĞAN** (Dilan, Sivas-İmranlı, 1992'de katılma) adlı gerilla şehit düştü, 1 gerilla da yaralandı.

■ Gerillaların Tutak-Patnos yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 8 asker öldürüldü, 4 asker de yaralandı.

■ Gerillalar Hozat'ta 1 ajanı cezalandırdı.

■ Dersim'de düşmanla işbirliği içinde olan 1 ajan cezalandırıldı.

■ Gercüş'te korucularla gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 korucu öldürüldü.

■ ERNK Şehir Komitesi tarafından Mersin'de 1 polis otosunun taranması sonucu 1 polis yaralandı.

■ Sarıkamış'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 binbaşı, 1 üsteğmen, 1 uzman çavuş ve 27 asker gerillalar tarafından öldürüldü, 20 asker yaralandı. Çatışmada 2 gerilla da şehit düştü.

30 Ekim 1993

■ Gerillalar Silopi'de TEK binasını ateşe verdi.

■ Şirvan'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 14 asker öldürüldü. Eylemde ele geçen malzemeler şunlardır: 3 adet şarjör, 1 adet dürbün, 6 adet sırt çantası, 1 adet el bombası, 115 adet mermi, 6 adet parka, 2 adet saat, 6 adet battaniye ve 9 adet su matarası.

■ Gerillaların Muş-Elazığ yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 1

26 Ekim-24 Kasım dönemi ARGK eylem bilançosu

- ■ ARGK'nin gerçekleştirdiği toplam eylem sayısı: 239
- ■ Öldürülen asker sayısı: 623
- ■ Öldürülen korucu sayısı: 69
- ■ Yaralı korucu sayısı: 36
- ■ Öldürülen ajan, işbirlikçi, özel tim ve kontra sayısı: 164
- ■ Yaralı ajan, işbirlikçi, özel tim ve kontra sayısı: 9
- ■ Şehit gerilla sayısı: 108

■ Dersim'de 3 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Gabar çevresinde gerillaların döşedikleri mayına basan 3 asker öldü, 1 asker de yaralandı.

■ Palu'nun Beyhan köyünde TC ile işbirliği içinde olan 2 öğretmen gerillalar tarafından gözaltına alındı.

■ Gerillalar Palu'nun Akrak köyünde düşmanla işbirliği içinde olan 1 öğretmeni cezalandırdı. Ayrıca 1 okul ve 2 lojman da yakıldı.

■ Gerillalar Bingöl'de 3 kontra elemanını cezalandırdı.

■ Gerillaların Bingöl'ün Yedisu ilçesinde asker taşıyan bir aracı taraması sonucu araç sürücüsü öldürüldü.

■ Gerillalar Dersim'in Marçik köyü ilkokulunu yaktılar.

tank imha edildi.

■ Gerillaların Hozat'ın Tanzê Karakolu'na yaptıkları baskında 3 asker öldürüldü, 6 asker de yaralandı.

■ Gerillalar Çukurca'nın Ertuş köyüne yaptıkları baskında 9 korucuyu gözaltına aldılar.

■ Gerillalar Şemdinli'nin Herki köyüne yaptıkları baskında 8 korucuyu gözaltına aldılar. Baskında 5 adet kalaşnikof, 400 adet mermi, 8 adet kalaşnikof şarjörü, 6 adet dürbün, 5 adet palaska ve 1 adet sırt çantasına el konuldu.

■ Gerillalar tarafından Çınar'da Göksu Barajı'na ait şantiyeye yapılan baskında şantiyeye ait 3 bina ateşe verildi.

■ Gerillalar Beşiri'de 11 petrol kuyusunu yaktılar.

31 Ekim 1993

■ Uludere'de 2 köprü gerillalar tarafından imha edildi.

■ Gerillaların Pervari'nin Tirya mıntıkasında düşman güçlerine attıkları pusuda 6 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

■ Gerillaların Hazro'nun Aynder köyüne yaptıkları baskında 2 korucu öldürüldü, korucululara ait 1 kalaşnikof ve 96 koyuna el konuldu.

■ Eğil'de 1 korucu gerillalar tarafından cezalandırıldı. Ayrıca Eğil Belediyesi'ne ait 1 otobüs de gerillalar tarafından yakıldı.

■ Gerillaların Yüksekova'nın Büre köyüne yaptıkları baskında 5 korucu öldürüldü, 1 gerilla da şehit düştü.

■ Gerillaların Çukurca'nın Ertuş-Kinyaniş yoluna döşedikleri mayına basan 2 korucu öldü.

■ Dersim-Pertek yolunda 1 ajan gerillalarca cezalandırıldı, ajana ait kamyon da imha edildi.

1 Kasım 1993

■ Gerillaların Pervari'nin Rubarya Karakolu'na yaptıkları baskında 7 asker öldürüldü.

■ Gerillaların Kaşuri mıntıkasında Dule köyüne yaptıkları baskında 16 korucu öldürüldü. Baskında 3 gerilla şehit düştü, 8 gerilla da yaralandı. Ele geçen malzemeler şunlardır: 5 adet kalaşnikof, 1 adet BKC, 6 tabanca, 5 adet dürbün.

■ Gerillalar Kiğı-Yedisu orman işletmesine ait 1 dozeri imha ettiler.

■ Gerillaların Dersim merkezine düzenledikleri baskında 6 asker öldürüldü, 1 cemse imha edildi, TC'ye ait resmi kurum ve kuruluşlar ağır silahlarla tarandı.

■ Hozat'ta TC güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 asker öldürüldü.

■ Gerillalar Ovacık'ın Zarik Karakolu su deposunu imha ettiler.

■ Gerillaların Çemişgezek YSE şantiyesine düzenledikleri baskında 4 araç yakıldı.

■ Gerillalar Pertek merkezinde 2 ajanı cezalandırdılar. Müdahaleye giden düşman güçlerinden 1 asker de yaralandı.

■ Gerillaların Ömerli'nin Xerzikê Erebo Karakolu'na düzenledikleri baskında 3 asker öldürüldü, 4 asker de yaralandı.

■ Gerillaların Beşiri yoluna döşedikleri mayına çarpan özel tim aracı imha oldu, araçta bulunan 3 özel tim elemanı öldü.

2 Kasım 1993

■ Gerillalar İdil'in Bafê köyü elektrik trafosunu imha ettiler.

■ Gerillaların İdil'in Kevsur yoluna döşedikleri mayına basan 1 korucu öldü.

■ Gerillaların Beytüşşebap'ın Geliyê Jêr köyüne düzenledikleri baskında 4 korucu gözaltına alındı.

■ Gerillaların Şirvan'ın Hesko köyü yoluna döşedikleri mayına basan 2 korucu yaralandı.

■ Gerillaların Silvan'ın Cumarê Karakolu'na yaptıkları baskında 3 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

■ Genç'te düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü.

■ Uludere'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 gerilla şehit düştü, 3 gerilla da yaralandı.

■ Gerillalar Dersim-Nazimiye yolunu keserek kimlik kontrolü ve propaganda yaptılar. Dersim Belediyesi'ne ait 1 otobüs de gerillalar tarafından yakıldı.

■ Pülümür'ün Yarbaşı nahiyesinde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 4 gerilla şehit düştü. Şehit düşen gerillaların kimlikleri şöyledir:

Hıdır KARAKILIÇ (Munzur, Pülümür-Hengirvan 1972), **Hıdır ASLAN** (Pir, Elazığ 1971), **Barış DOĞAN** (Barış, Mazgirt-Danaburan, 1975), **Neytullah ÖZTEMUR** (Azman, Mazıdağı, 1974).

■ Mersin'de polislerle çıkan çatışmada **Sevinç SEVİÇ** adlı gerilla şehit düştü.

3 Kasım 1993

■ Gerillaların Silopi'nin Keryareş Taburu'na düzenledikleri baskında 3 asker öldürüldü, 1 helikopter ve 1 cemse yara aldı.

■ Behdinan-Burê köyüne düzenlenen gerilla baskınında 9 korucu yaralandı.

■ Gerillalar Yüksekova'nın Elver köyünde 1 korucubaşını cezalandırdı.

■ Bircella alanında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 subay, 1 uzman çavuş ve 6 asker öldürüldü, çatışmada 13 asker de yaralandı.

■ Avaşin alanında TC güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 30 asker öldürüldü, 20 asker de yaralandı.

■ Gerillaların Bitlis-Tatvan yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 1 yarbay, 2 yüzbaşı, 1 astsubay ve 1 er öldürüldü.

■ Erzurum'un Pasinler ilçesinin Çiçekli köyünde 7 faşist gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Omeryan'ın Meskan köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 özel tim elemanı öldürüldü, 4'ü de yaralandı.

■ Gerillaların Diyarbakır karayolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 15'in üzerinde asker öldürüldü, 3 cemse de imha edildi.

4 Kasım 1993

■ Gerillaların Şırnak-Uludere yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 1 panzer, 2 tank ve 1 jip imha edildi.

■ Gerillalar Şırnak'ta 1 köprüyü havaya uçurdular.

■ Gerillaların Pervari'nin Suş yolunda koruculara attıkları pusuda 20'nin üzerinde korucu öldürüldü.

■ Halk milisleri Yüksekova'da 1 ajanı cezalandırdılar.

■ Gerillalar Digor ve Kağızman'da toplam 17 ilkokulu yaktılar.

■ Dersim'in Altınyüzük Karakolu askerlerine gerillaların açtıkları ateş sonucu 1 asker öldürüldü.

■ Gerillalar Kurtalan-Cıfane Taburu'na giden elektrik trafosunu imha ettiler.

5 Kasım 1993

■ Viranşehir'de Ziraat Bankası gerillalar tarafından bombalandı.

■ Gerillalar Eğil'de elektrik trafosunu imha ettiler.

■ Gerillaların Pervari-Siirt yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 4 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

■ Gerillaların Muş-Kulp sınırında düşman güçlerine attıkları pusuda 15 asker öldürüldü.

■ Gerillaların Kulp'un Duderya köyü yakınlarında düşman güçlerine attıkları pusuda 2 asker öldürüldü, 1 astsubay ve 6 asker yaralandı. Eylemde 1 gerilla da yaralandı.

■ Gerillalar Bagok mıntıkasındaki Kertwênê nahiyesinde 2 kontra elemanını cezalandırdılar. Ayrıca PTT binası da imha edildi.

■ Gerillaların Şırnak'ın Milêkerya Karakolu'na düzenledikleri baskında 4 asker öldürüldü.

■ Gerillalar Hakkari'nin Sêvdin köyünde 4 korucuyu gözaltına aldılar.

■ Karacadağ'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada **Rewşen** (Mazıdağı), **Zinarin** (Viranşehir), **Adar** (Çınar) adlı gerillalar şehit düştü. Düşmanın ölü ve yaralı sayısı hakkında bilgi edinilemedi.

■ Gerillalar Mazıdağı'nda 1 kontra elemanını cezalandırdılar.

■ Kulp'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü, 6 asker de yaralandı. Müdahaleye giden 1 helikopterin taranması sonucu Diyarbakır Asayiş Kolordu Komutanı yaralandı.

■ Gerillalar Diyarbakır'da 1 kontra elemanını cezalandırdılar.

6 Kasım 1993

■ Şırnak girişine gerillaların döşedikleri mayına çarpan 1 özel tim aracı ve içindekiler imha oldu.

■ Gerillalar Çermik-Çüngüş yolunu keserek kimlik kontrolü ve propaganda yaptılar. Eylemde Karakaya Barajı'na ait 2 otobüs, 1 kamyonet ve 1 araba yakıldı. Müdahaleye giden düşman güçlerine atılan pusuda 1 cemse imha edildi ve 6 asker de yaralandı.

■ Dersim'de Pak Karakolu'na yönelik gerillaların düzenledikleri baskında çok sayıda asker öldürülürken, 1 panzer ve 2 cemse de imha edildi.

■ Gerillalar Iğdır merkezinde 1 ajanı cezalandırdılar.

■ Gerillalar Siirt-Şirvan yolunu keserek TEK'e ait 1 aracı yaktılar. Araçta bulunan 2 adet telsize ve 1 adet av tüfeğine el konuldu.

7 Kasım 1993

■ Silopi'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada çok sayıda düşman askeri öldürülürken 29 gerilla şehit düştü. Şehit düşenlerin büyük bir kısmı silahsız ve yeni saflara katılanlardır.

■ Gerillalar Şemdinli'nin Gulka köyüne yaptıkları baskında koruculara ait evler ateşe verilerek, 7 adet kalaşnikof, 32 adet kalaşnikof şarjörü, 5 adet kalaşnikof raxtı, 880 adet kalaşnikof mermisi, 4 adet dürbün ve 2 adet yağmurluk gerillalar tarafından ele geçirildi.

■ Gerillaların Kaşuri mıntıkasında Minyanis köyüne düzenledikleri baskında 4 adet kalaşnikof, 47 adet kalaşnikof şarjörü, 1400 adet kalaşnikof mermisi, 70 adet BKC mermisi, 1 adet tabanca, 1 adet av tüfeği ve 6 adet dürbüne el konuldu.

■ Gerillalar Hakkari'nin Marinos yolunda DSİ'ye ait 1 kamyonu yaktılar.

■ Gerillaların Çemişgezek'te düşman güçlerine attıkları pusuda 8 asker öldürüldü, 10 asker de yaralandı.

■ Gerillalar Şırnak'ın İkizce Taburu'na yaptıkları baskında 3 asker öldürüldü.

■ Diyarbakır şehir merkezinde kontralara ait 1 benzinlik, 1 lokanta ve 1 büro gerillalar tarafından yakıldı.

■ Gerillaların Ardahan'da yola döşedikleri mayına basan 1 üsteğmen öldü.

■ Gerillalar Kurtalan'da 1 panzeri imha ettiler.

■ Gerillaların Hergok köyüne düzenledikleri baskında 4 korucu öldürüldü, 1 korucu da yaralandı.

8 Kasım 1993

■ Gerillaların İdil'in Silê köyüne düzenledikleri baskında 7 kontra elemanı öldürüldü, 1 gerilla da şehit düştü.

■ Gerillaların Çatak'ın Tengê köyüne düzenledikleri baskında 2 ajan cezalandırıldı. Baskında 2 adet kalaşnikof silah ele geçirildi.

■ Şırnak'ta 1 helikopter gerillaların roketatarlı saldırısı sonucu yara aldı.

■ Gerillalar Çukurca'nın Sivritepe Karakolu'na yaptıkları baskında 20 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü, 2 gerilla da yaralandı. Baskında 1 adet A-6 uçak savar, 100 adet A-6 mermisi, 1 adet MG-3, 1 adet lav silahı, 2 adet G-3 ve 1 adet BKC nam-

Koruculuğu bırakan köyler

■ Koruculuğu bırakan köyler dışında silah bırakan toplam korucu sayısı: 457

■ Çatak'ın Tengê köyü korucuları silahlarını bırakarak koruculuktan istifa ettiler.

■ Tutak'ın Esmera köyünde 17 korucu silahlarını bıraktı.

■ Deştan'da 80 korucu koruculuktan istifa etti.

■ Başkale'nin Karabilya köyü korucuları silahlarını bıraktılar.

■ Şemdinli'nin Herki köyü korucuları silahlarını bıraktılar.

■ Hakkari'ye bağlı Tirkaniş, Napaski ve Erdaniz köylerinde toplam 60 korucu silah bıraktı.

■ Çukurca'nın 5 köyünde 300 korucu silahlarını bıraktı.

■ Botan'da koruculuğu bırakan köyler: Eriş, Şivarezan, Kınıklı, Ziynaş, Şişika, Gemen, Narlı, Heşetê, Tuxubê Kaynak, Tuyê, Gisê, Elemê, Andaç, Serê Tıygan, Divecik, Erbiş, Köprülü ve Minyaniş.

■ Hizan-Geliyê Memiran ve Giran köyü korucuları silahlarını bırakarak koruculuktan istifa ettiler.

■ Şirvan'a bağlı Hürmüz, Ayneşe, Evzın, Çendik ve Zize köyleri korucuları silah bırakarak koruculuktan istifa ettiler.

■ Şemdinli'nin Gülkan köyü korucuları silah bırakarak koruculuktan istifa ettiler.

Kontra, korucu ve TC saldırıları

■ Diyarbakır merkezinde 2 yurtsever, kontra elemanları tarafından öldürüldü.

■ Cizre'ye bağlı Ravin (Akarsu) köyünde 4 yurtsever TC güçleri tarafından katledildi.

Katledilenlerin kimlikleri şöyledir: **Hacı Kayasız, Serbest Sala, Nusret Selimoğlu, Tajdin Medil.**

■ Diyarbakır'da 2 çocuk kontra elemanları tarafından katledildi.

■ TC güçleri Silopi'nin Rêwîn köyünde 5 köylüyü katlettiler.

■ Yüksekova'da 1 yurtsever TC güçleri tarafından katledildi.

■ TC güçleri Muş'ta 5 yurtseveri katlettiler.

■ Uludere'nin Nêrweh köyünde düşman güçleri 1 yurtseveri katlettiler.

■ Düşman güçleri Uludere'nin Zıravık köyünde 6 yurtseveri katlederek, 10 yurtseveri de yaraladılar.

■ Kozluk'ta 2 yurtsever TC güçleri tarafından katledildi.

■ Siverek'te **Eyüp Karahan** adlı yurtsever, kontra elemanları tarafından katledildi.

■ Düşman güçlerinin Çukurca'nın Talisa ve Tal köylerini bombalaması sonucu 10 köylü öldü.

■ Kontra elemanları Dersim'in Deman köyünde 1 yurtseveri katlettiler.

■ İdil'in Til köyünde korucular 1 yurtseveri katlettiler.

■ Çukurca merkezinde 3 yurtsever TC güçleri tarafından katledildi.

■ Garzan-Anberg köyünde korucular 2 yurtseveri katlettiler.

■ Tatvan'da **Muhsin Alataş** adındaki yurtsever kontra elemanları tarafından katledildi.

■ Diyarbakır'ın Bağlar semtinde **Cemal Süslü** (23) adlı yurtsever kontra elemanları tarafından katledildi.

A. Hamit Güçlü ise ağır yaralandı.

■ Kontra elemanları Diyarbakır'da **Abdurrahman Cansever** adlı yurtseveri katlettiler.

■ Hakkari DEP il binası kontra elemanları tarafından bombalandı.

■ TC güçlerinin Gabar civarında yaptığı bombalama sonucu 4 köylü yaralandı.

■ TC güçleri Yüksekova'da 4 yurtseveri kurşuna dizerek katlettiler.

■ TC güçleri Silopi'de 3 yurtseveri katlettiler.

■ Pazarcık'ın Denizli köyünde düşmana ait havan topuyla oynayan 6 çocuk havan topunun patlaması sonucu öldü.

lusu ele geçirildi.

9 Kasım 1993

■ Pülümür'ün Kırmızı Köprü mevkiinde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada **Hasan Basri TOKTAŞ** (Veysel, Konya-Cihanbeyli, 1991'de katılma) adlı gerilla şehit düştü.

10 Kasım 1993

■ Gerillalar Tutak'ın Mellan köyünde düşmanla işbirliği içinde olan köy muhtarını ve oğlunu gözaltına aldılar.

■ Gerillalar Maraş-Malatya tren yolu raylarını imha ettiler.

■ Gerillaların Mardin'in Xirbêmişka köyünde düşman güçlerine attıkları pusuda 9 asker öldürüldü.

■ Bagok'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 6 asker ve 1 korucu öldürüldü.

■ Mazıdağı'nda düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada çok sayıda düşman askeri öldürülürken, **Brûsk, Bawer** (Nusaybin), **Agir** (Viranşehir), **Mervan** (Mazıdağı), **Hamit, Haki** (Derik) adlı gerillalar şehit düştü.

■ Ağrı'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 polis ve 1 komiser öldürüldü. 1 gerilla ile 1 milis şehit düştü. Şehit düşenlerin isimleri şunlardır: **Ali BOĞAN** (Bawer, Diyadin, 1989'da katılma), **Yaşar ÖZDEMİR** (milis).

11 Kasım 1993

■ Bingöl'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 asker öldürüldü, 3 asker de yaralandı.

■ Gerillaların Maraş'ın Çamyurdu mıntıkasında TC güçlerine attıkları pusuda 1 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

■ Gerillaların Hazro'nun Kanderhal köyüne düzenledikleri baskında 4 korucu öldürüldü.

■ Gerillaların Maraş'ın Kapıçam mevkiinde düşman güçlerine attıkları pusuda 10 asker öldürüldü, 1 zırhlı araç ve 1 panzer imha edildi.

12 Kasım 1993

■ Gerillaların Cizre'nin Basiske köyüne düzenledikleri baskında 5 kontranın evi yakıldı.

■ Gerillaların Gabar ve Fındık çevresinde döşedikleri mayına basan 8 asker yaralandı.

■ Uludere'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 gerilla şehit düştü. Düşmanın kayıpları hakkında bilgi alınamadı.

■ Gerillaların Pervari'de Xerxol Taburu'na düzenledikleri baskında 4 asker öldürüldü.

■ Tatvan'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 8 asker öldürüldü, 1 gerilla da şehit düştü.

13 Kasım 1993

■ Gerillalar Hakkari yolunda Hakkari cezaevine ait 1 arabayı imha ettiler.

■ Gerillalar Pervari'nin Tiryan köyü korucularına ait 500 koyuna el koydu.

■ Batman'da 1 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Gerillalar Batman'da 1 kontra elemanını cezalandırdılar.

■ Gerillaların Siirt-Şirvan yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 1 cemse imha edildi.

14 Kasım 1993

■ Gerillaların Botan'ın Mişar alanında düşman güçlerine attıkları pusuda 4 asker öldürüldü, 7 asker de yaralandı.

■ Kulp'ta korucularla milisler arasında çıkan çatışmada 1 korucu öldürüldü, 2 korucu yaralandı. Çatışmada 4 milis şehit düştü, 1 milis de yaralandı.

■ Piran'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü, 1 gerilla da yaralandı.

■ Gerillalar Batman Endüstri Meslek Lisesi'ni yaktılar.

■ Gerillalar Batman'da kontralara ait 1 evi yaktılar.

15 Kasım 1993

■ Gerillaların Gercüş'te düşmana attıkları pusuda 3 asker öldürüldü.

16 Kasım 1993

■ Gerillaların Kerboran'da yola döşedikleri mayına basan 4 korucu öldü, 5 korucu da yaralandı.

■ Gerillalar Silopi DYP ilçe binasını yaktılar.

■ Gerillalar Irak-Türkiye petrol boru hattını bombalayarak tahrip ettiler.

■ Gerillalar Silopi'nin Revine elektrik trafosunu imha ettiler.

■ Gerillalar Kurtalan'da 2 petrol kuyusu, 2 trafo ve YSE'ye ait 2 aracı ateşe verdiler.

■ Gerillaların Pervari'nin Garisa alanında düşman güçlerine attığı pusuda çok sayıda asker öldürüldü. Eylemde ele geçirilen malzemeler şunlardır: 1 adet G-3 silahı, 7 adet G-3 şarjörü, 17 adet sırt çantası, 1 adet dürbün, 4 adet lav silahı, 1 adet bazuka, 2 adet teyp, 1 adet fotoğraf makinesi, 1 adet MG-3 namlusu, 3 adet 60'lık havan roketi, 600 adet G-3 mermisi, 4 adet battaniye ve 10 adet askeri parka.

■ Gerillalar Mazgirt-Mêrgah Karakolu'na giden telefon direklerini imha ettiler.

17 Kasım 1993

■ Gerillalar Güçlükonak ve Fındık mıntıkalarına giden telefon santralini imha ettiler.

■ Diyarbakır'da 1 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Gerillalar Hozat'ta düşmanla işbirliği içinde olan 2 öğretmeni cezalandırdılar.

■ Gerillalar Midyat'ta polis merkezi ve elektrik trafosunu ağır silahlarla taradılar.

■ Ceyhan'da 1 kontra elemanı ARGK gerillaları tarafından cezalandırıldı.

■ Baykan'da düşman güçleri ile gerillalar arasında çıkan çatışmada 6 asker öldürüldü, 11 gerilla şehit düştü, 4 gerilla da yaralandı. Şehit düşen gerillaların isimleri şöyledir: **Sozdar** (Batman), **Xayri, Şevger** (Kozluk), **Mervan** (Nusaybin), **Haki** (Güneybatı Kürdistan), **Zindan** (Kozluk), **Lezgin** (Kozluk), **Xişman.**

■ Kızıltepe'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada **Rûken** isimli gerilla şehit düştü.

18 Kasım 1993

■ Aralık'ta düşman güçleri ile milisler arasında çıkan çatışmada **Ahmet ARAS** isimli milis şehit düştü.

■ Gerillalar Uludere'nin Mêrgê köyüne düzenledikleri baskında koruculara ait 52 koyuna el koydular.

■ Mutki'de gerillalar ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 18 asker öldürüldü, 4 gerilla da şehit düştü.

■ Gerillaların Kozluk'un Şabê köyüne düzenledikleri baskında 2 özel tim elemanı öldürüldü. Düşman daha sonra **Kamuran** isimli yurtseveri katletti.

■ Gerillalar Digor'un Arsele ve Bostankale köylerinde 2 kontra elemanını cezalandırdılar.

■ Gerillalar Midyat'ta elektrik trafosunu imha ettiler.

■ Beytüşşebap'ta gerillalar ile korucular arasında çıkan çatışmada 3 gerilla şehit düştü.

■ Gerillaların Kozluk'ta düşman güçlerine attıkları pusuda 3 özel tim elemanı öldürüldü.

19 Kasım 1993

■ Behdinan'ın Besê köyünde işbirlikçilerle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 işbirlikçi öldürüldü.

■ Bingöl'de gerillalar ile TC güçleri arasında çıkan çatışmada 7 asker öldürüldü, 6 asker de yaralandı. Çatışmada **Nazif ERGUN** (Merhat, Çınar-Muvacık köyü, 1970) adlı gerilla şehit düştü.

■ TC güçlerinin Bestler'e 3 gün boyunca düzenledikleri operasyonlarda gerillalarla çıkan çatışmalarda 60 asker öldürüldü, 5 gerilla şehit düştü, 10 gerilla da yaralandı. Düşmana ait 1 helikopter de yara aldı.

■ Şemdinli'nin Bêgaltê köyü yakınlarında işbirlikçilerle gerillalar arasında çıkan çatışmada 8 işbirlikçi öldürüldü, 1 gerilla da şehit düştü. 11 adet kalaşnikof, 1 adet BKC, 1 adet telsiz, 13 adet B-7 roketi, 38 adet kalaşnikof şarjörü, 480 kalaşnikof mermisi, 280 adet BKC mermisi gerillalar tarafından ele geçirildi.

■ Baykan'ın Madara köyünde gerillalarla korucular arasında çıkan çatışmada 2 korucu öldürüldü.

20 Kasım 1993

■ Gerillalar Şırnak'ta Xoldan Köprüsü'nü havaya uçurdular.

■ Gerillaların Silopi'nin Kêrya Reş Taburu'na düzenledikleri baskında 6 asker öldürüldü.

■ Gerillaların Çukurca'nın Kinyaniş Taburu'na düzenledikleri baskında 30 asker ve 1 korucu öldürüldü, 3 gerilla şehit düştü. Şehit düşen gerillaların kimlikleri: **Metin GUDA** (Karker, Kurtalan-Doğanpazar köyü-1970), **A. Agit DURAK** (Perwer, Eruh-Hozatlı-1977), **Mehmet CAN** (Agit, Silvan-1973). Baskında ele geçen malzemeler şunlardır: 3 adet BKC, 900 adet BKC mermisi, 1 adet BKC yedek namlusu, 1 adet MG-3, 1 adet B-7, 4 adet B-7 roketi, 8 adet G-3, 600 adet G-3 mermisi, 1 adet dürbün, 1 adet telsiz, 1 adet kalaşnikof, 6 adet el bombası.

21 Kasım 1993

■ Tendürek dağlarında gerillalarla düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 6 gerilla şehit düşerken, düşman güçlerinin kayıpları hakkında bilgi alınamadı.

■ Gerillalar Beytüşşebap'ta 1 ajanı cezalandırdılar.

■ Uludere'de TC güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 asker öldürüldü.

■ Gerillaların Şırnak-Uludere yolunda TC güçlerine attıkları pusuda 1 cemse ve 1 taksi imha edildi.

■ Gerillalar Dersim'de 1 kontra elemanını cezalandırdılar.

22 Kasım 1993

■ Gerillaların Uludere'ye bağlı Kadün-Zıravık köyleri arasında bulunan 1 şantiyeye düzenledikleri baskında, şantiyede bulunan tüm malzemeler yakıldı.

■ Gerillalar Kızıltepe'de 3 kontra elemanını cezalandırdılar.

■ Şırnak'ta düşman güçleri ile milisler arasında çıkan çatışmada 3 milis şehit düştü.

■ Güney Kürdistan'ın Ranya mıntıkasında **Hacı Musa** ve **Ferhat** adlı 2 gerilla işbirlikçiler tarafından katledildi.

■ Gerillaların Şırnak-Cizre yolu arasında düşman güçlerine attıkları pusuda 18 asker öldürüldü.

■ Gerillaların Şırnak'ın Maden Karakolu askerlerine açtıkları ateş sonucu 1 asker öldürüldü.

■ Botan'da gerillalarla düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 2 özel tim elemanı öldürüldü.

23 Kasım 1993

■ Gerillaların Adana'da NATO'ya ait İncirlik Üssü yakınlarında askeri bir araca yaptıkları saldırıda 1 asteğmen öldürüldü, 3 astsubay ve 2 asker de yaralandı.

■ Diyarbakır'da 1 polis gerillalar tarafından öldürüldü.

■ Batman'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 polis öldürüldü.

■ Gerillaların Bingöl-Yedisu ilçe merkezine düzenledikleri baskında 5 korucu öldürüldü, koruculara ait 8 ev de ateşe verildi. Baskında 1 adet kalaşnikof, 1 adet televizyon, 2 adet teyp, 2 adet radyo ve 2 adet telefona el konuldu.

■ Diyarbakır'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 7 özel tim elemanı öldürüldü, 1 özel tim elemanı yaralandı, 1 gerilla da şehit düştü.

■ TC güçlerinin Botan'ın Osyan mıntıkasında sürdürdükleri operasyonda gerillalarla düşman güçleri arasında çıkan çatışmalarda toplam 101 asker öldürüldü, 11 gerilla şehit düştü, 20 gerilla da yaralandı.

■ Gerillaların Genç'te TC güçlerine attıkları pusuda 2 asker öldürüldü, 5 asker yaralandı.

24 Kasım 1993

■ Gerillalar Hazro'nun Zogbirin (Kırmataş) köyünde korucubaşı Hakkı Bitikçi (Heko)'yi cezalandırdılar.

■ Bismil'in Bırık köyünde gerillalarla düşman güçleri arasında çıkan çatışmada Tepe Karakol komutanı ile 2 asker öldürüldü. Çatışma sonrası düşman Bırık köyünden 2 yurtseveri katletti.

■ Gerillaların İdil'in Ava Bekiran köyüne düzenledikleri baskında 3 korucu öldürüldü, 5 korucu da yaralandı. Baskında **Ömer Faruk** adlı milis şehit düştü.

■ Kerboran'ın Kerbent köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 6 asker öldürüldü.

■ Gabar'da düşman güçlerine ait 1 helikopter gerillalar tarafından düşürüldü, 1 helikopter de yara aldı.

■ Gerillaların Uludere'nin Roboski köyüne düzenledikleri baskında 4 korucu öldürüldü. Baskında 4 adet kalaşnikof, 1 adet B-7, 26 adet kalaşnikof şarjörü, 280 adet kalaşnikof mermisi, 5 adet kalaşnikof raxtı ve 1 adet telsize gerillalar tarafından el konuldu.

■ Gerillaların Kulp'ta düşman güçlerine attıkları pusuda 5 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı. Eylem sonrası TC güçleri 3 köyü ateşe verdiler.

■ Diyarbakır'da 2 özel tim elemanı gerillalar tarafından cezalandırıldı.

■ Gerillaların Midyat'ta düşman güçlerine attıkları pusuda 20 düşman askeri öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.

TC tarafından boşaltılan köyler

■ Ergani'de 5 köy TC güçleri tarafından yakıldı.
■ Pülümür'ün Dağyolu köyü TC güçleri tarafından boşaltıldı.
■ Kızıltepe'nin Bloka köyü TC güçleri tarafından boşaltıldı.
■ Tatvan'da 3 köy TC güçleri tarafından boşaltıldı.
■ Mazıdağı'nın Xirbêtavas, Helêlê, Reşina, Kukasiye ve Kelêke köyleri TC güçleri tarafından yakılarak boşaltıldı.
■ Malazgirt'e bağlı Mordin köyü, Bulanık'a bağlı Bostankent ve Alibonciya köyleri TC güçleri tarafından yakılarak boşaltıldı.

PKK 16. mücadele yılında tam zafer yürüyüşüyle ilerliyor

Baştarafı 32. sayfada

can vermek, insanlığın en yüce durumudur.

Bu tanımlamaları yaptıktan sonra PKK tarihini kısaca özetleyebiliriz. PKK, 1970'lerin başından itibaren, gelişen devrimci gençlik hareketi içinde doğdu. 1973'ten 78'e kadar geçen beş yıl gibi bir süre içinde bir ideolojik grup hareketi olarak doğuşunu ve gelişimini sürdürdü. Yoğun bir teorik faaliyet, araştırma ve inceleme ile devrimci çizginin oluşturulması, bu temelde Türkiye'deki sosyal-şovenizm ile Kürdistan'daki ilkel ve reformist milliyetçiliğin düşüncede aşılması, yürütülen yoğun ideolojik mücadele ile bu anlayışların geriletilmesi ve propagandayla aydın-gençliğin kazanılması çalışmalarını yürüttü. Daha bu dönemde sömürgeciliğin ve yerli gericiliğin saldırılarıyla karşılaştı. Bu saldırılara karşı kendini savunması eylemi, giderek onu, ajanlaşmış yapı, kişi ve kurumlara karşı şiddet temelinde mücadele taktiğine götürdü. 27 Kasım 1978'de resmen kuruldugunda kendini adeta savaş ortamında buldu.

PKK'nin ideolojik-politik çigisinin ve bu çizginin pratiğe geçirilmeye başlanmasının toplum üzerindeki etkisi çok büyük oldu. Başta Hilvan ve Siverek olmak üzere Kürdistan'ın her tarafında devrimci örgütlenme ve eylem çığ gibi gelişmeye başladı. Çok iyi biliyoruz ki, 12 Eylül cuntası, daha bu dönemde ve esas olarak bu gelişme karşısında darbe yapmaya karar verdi. PKK, daha resmen kuruluşunun ilk yıllarında, bir yandan toplumu derinden etkilemeyi ve küçümsenemeyecek düzeyde bir devrimci halk hareketi yaratmayı başarırken, diğer yandan da sömürgeci Türk devletini derinden sarstı ve onu askeri diktatörlüğe yönelmek zorunda bıraktı.

12 Eylül faşist-askeri darbesi gerçekleştiğinde, PKK'nin örgütsel yapısı gelişen mücadeleyi ilerletmeye yetmiyor ve bir örgütsel bunalım yaşanıyordu. Böyle bir yapıyla 12 Eylül darbesine karşı savaşamayacağını anlayan PKK, diğer sol örgütlerin de darbeye karşı çıkacak güç ve niyetlerinin olmadığını gördüğü için, güçlerini toparlama, eğitme ve hazırlama çalışmalarına yöneldi. Bunun için yurtdışına açılmayı ve yurtdışı olanaklarından faydalanmayı gerçekleştirdi. 1981 yılında 1. Konferansı'nı ve 1982'de de 2. Kongresi'ni yaparak, hem devrimci çizgisini daha da geliştirdi, hem de kadrolarını toparlama, eğitme ve örgütleme faaliyetini yürütüp yeniden ülkeye dönüşü başlattı. Eğer isteselerdi, Türkiye ve Kürdistan'da kendine sol diyen her grup veya örgüt aynı süreci yaşayabilir ve benzer şekilde ülkeye dönüşü gerçekleştirebilirdi. Üstelik oluşturulacak güç birlikleri veya cepheler bu tür çalışmaları daha da güçlü kılardı. PKK, bu dönemde bu yönlü de çok yoğun bir çaba yürüttü. Fakat kendine sol ve sosyalist diyen güçler, yurtdışında mültecileşme, dağılma, çürüme sürecini yaşadılar; dönemin bu yönlü etkilerine kendilerini tamamen kaptırıp gittiler. PKK, bir de dönemin bu baştan çıkarıcı etkilerine karşı çok yoğun bir mücadele yürüterek ve bu etkileri, bu temelde ortaya çıkan provokasyonları boşa çıkartarak ülkeye dönüşü hazırladı.

PKK, resmen kuruluşunun altıncı yılında şanlı 15 Ağustos Atılımı'na ulaştı; 12 Eylül faşist-askeri darbesine karşı devrimci silahlı mücadeleyi ve faşist Türk sömürgeciliğine karşı Kürdistan ulusal kurtuluş savaşını başlattı. Bu atılım içinde cephe ve ordu kuruluşlarını gerçekleştirmeye yöneldi. 15 Ağustos Atılımı'nın toplum ve devlet üzerindeki etkisi, 12 Eylül öncesi çıkıştan da fazla oldu. Bu atılım, TC sınırlarını da aşarak tüm dünyada önemli bir etki yarattı. 15 Ağustos Atılımı, sadece 12 Eylül rejimi ve Türk sömürgeciliğine karşı bir devrimci çıkış yapmak ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini geliştirmek değildi; onlarla birlikte, NATO'nun yönlendirdiği ve geliştirdiği gericiliğe karşı çıkarak sosyalizmi temsil etmek ve geliştirmekti de. Bu temelde gerilla örgütlenmesi ve mücadelesinin geliştirilmesi için çok yoğun bir çaba harcandı. 1986 yılında gerçekleştirilen PKK 3. Kongresi, gerillanın gelişimi önündeki sorunları çözümleyerek, gerillaya her türlü yetmez, sağ ve sekter yaklaşımları ortaya çıkarıp mahkum ederek ve güçleri yeniden örgütleyerek gerillanın gelişim sürecini ilerletti. Bu temelde daha sonraki yıllarda yürütülen çok yoğun çalışmalarla ve özellikle Başkan Apo'nun aydınlatıcı çözümlemeleri ve dirayetli yönlendirmesiyle gerillanın Kürdistan'ın bütün bölgelerine oturtulması ve yaygın bir gerilla eylemliliğine ulaşılması sağlandı.

PKK, kuruluşunun onikinci yılında halk kitlelerinin serîhildanlarına ulaştı. 1990 Newroz'unda Cizre ve Nusaybin'de başlayan serîhildan, 1991 yazında Amed'de bir büyük kitle gösterisine ulaşarak bütün Kürdistan'a yayıldı. Kürdistan'ın bütün kasaba ve kentlerinde az çok serîhildan gerçekleşti, birçok kasaba defalarca gösteriye kalkarak serîhildan, bir halk yaşamı haline geldi. Gerilla ve serîhildanın birliği ve gelişerek devam etmesi, ulusal kurtuluş mücadelesinde Kürdistan halkının ezici bir birliğini ve eylemliliğini yaratarak Kürdistan sorununu uluslararası politikanın en önemli sorunu haline getirdi.

PKK, 1978-79 yıllarında önemli bir politik yükseliş sürecini yaşadı. 1980-82 dönemini belli bir geri çekiliş, toparlanma ve hazırlık yapma süreci olarak değerlendirdi. 1983 yılından beri geçen on yıllık süreç, sürekli bir yükseliş dönemidir. 1983 yılından beri her yıl, bir önceki yıldan çok daha yoğun bir mücadeleye sahne olmakta ve çok daha fazla bir gelişme yaratılmaktadır. PKK'nin 15. mücadele yılı, yaşanan mücadelenin yoğunluğu ve yaratılan gelişmenin büyüklüğü bakımından şimdiye kadarki en yüksek zirve olmuştur. Gerek kış sürecinde yapılan eğitim ve hazırlık, gerek bahar sürecindeki ateşkes denemesi ve gerekse yaz sürecinde gerillanın geliştirdiği yaygın saldırılar, siyasi ve askeri gelişme bakımından en yüksek noktaya ulaşmayı sağlamıştır. Gerilla eylemliliğinin üç kat arttığını söyleyerek, özel savaş yönetimi bile bizzat bunu doğrulamak zorunda kalmıştır. Yaz dönemi sonunda ortaya çıkan durumu Başkan Apo şöyle ifade etmektedir:

"... Ülkemizde on bini aşkın gerillayı, en kritik ve en stratejik noktalarda mevzilendirmişiz. Bütün temel donanım ihtiyaçları karşılanmıştır. Teme bağlantılar kurulmuştur. Avucumuz gibi ülkeyi ve halkı tanıyoruz. Yurtdışı bağlantıları hiçbir zaman azalmamıştır. Büyütmenin imkanları sonuna kadar var... Yirmi yıldır ilk defa dilediğimiz gibi devrimcilik yapabileceğiz. Dilediğimiz gibi savaş örgütü, halk örgütü kurma ve halk serîhildanını yapma imkanı elde ettik. İlk defa dar ve geniş siyasi-askeri çalışma yürütebilecek durumdayız. İlk defa diplomatik ve kültürel faaliyet geliştirebilecek durumdayız..." (Serxwebûn, sayı: 142)

Görüldüğü gibi, genelde hareketin ve özel olarak da gerillanın gelişimi önemli bir dönemece ulaşmıştır. Artık devrim yürüyüşümüz yeni ve daha ileri bir seviyede devam edecektir. Şimdiye kadar bir devrimci hareket ve gerilla ordusu yaratmak, düşmanı sarsmak ve yıpratmak gibi görevler yerine getiriliyordu; kuşkusuz bundan sonra da bunlar olacak, ancak artık ülkeyi parça parça düşmandan koparmak da gerçekleşecektir. Sömürgeci düşmanın sözden ve iyi niyetten anlamadığı ve düşmanlıktan asla vazgeçmeyeceği açığa çıkmıştır; buna karşı artık tam zafer yürüyüşü başlıyor, küçük küçük zaferler artık böyle bir yürüyüşe tabi olacak ve onu yaratacaktır.

Ulusal devrimci iktidar süreci yeni hamlelerle gelişiyor

PKK 16. mücadele yılına girerken yeni olan nedir? Yeni olan, PKK'nin sömürgeci partilere, özel savaş basınına ve diğer sömürgeci siyasal kuruluşlara yönelik aldığı tavır ve bunun etkileri ve yankılarıdır. Bu yönlü kararlarla PKK, TC'yi ciddi biçimde sallamış, Kürdistan'daki etkinliğini çeşitli alanlarda denetimi sağlama ve ulusal devrimci iktidar sürecini geliştirme düzeyinde artırmıştır. Bu nedenledir ki, sömürgeci öz taşıyan her kişi ve kurumdan hezeyanlar yükselmiştir. Bu gelişmeyi, TC'nin üst yönetimindeki birkaç kişi dışında herkes, "PKK iktidar oluyor" diyerek doğru değerlendirmiştir. Ancak, sadece buraya kadar olan doğrudur, bundan öteye sömürgeci ruh taşıyan herkes yalan ve kin kusmuştur.

Önce bu gelişmeye yönelik tutumlar üzerinde kısaca duralım: Özel savaş basınına yönelik uygulamalar birçok çevre tarafından "PKK'nin basın özgürlüğüne karşı olduğu" biçiminde gösterilip bu yönlü ölçüsüz bir demagoji yürütülmüştür. Sadece özel savaş yöneticileri ve bu basının kalemşörleri de değil, çeşitli uluslararası kuruluşlar bile olaya benzer biçimde bakabilmiştir. Halbuki olay çok açıktı ve demagojiyle değiştirilemeyecek kadar netleştirilmişti. Bu basının sahip olduğu bir özgürlük var mıydı ki, PKK bu özgürlüğü kısıtlamış olsun! Olmayan bir şeyi PKK nasıl kısıtlayacak? Bu basın, gerçekte özgür bir basın değil faşist-sömürgeci düzenin ve yürütülen özel savaşın birer propaganda organı gibidir. Bu basının muhabirleri Kürdistan'da haber aramaz, çok büyük ölçüde özel savaş yönetiminin verdiği bilgileri haber olarak merkeze iletir. Bunun dışında muhabirlerin hazırladığı haberler merkez tarafından yayınlanmaz. Bu basının yalana dayalı ve sansasyonel haberleri bütünüyle Kürt halkının değerlerine saldırı niteliğindedir. Bu basın, özel savaş yönetiminin brifinglerinde eğitilen ve emirle çalışan "mehmetçik" basındır. Buna özgür basın faaliyeti denilemeyeceği açıktır. PKK'nin yaptırım girişimi, özgür basını engellemeye yönelik değil, tersine özel savaş tarafından tam bir bağımlılık alttına alınan güçleri özgürleştirmeye yöneliktir. Nitekim Kürdis-tan'daki gazete çalışanları PKK'nin tutumunu çok büyük oranda haklı bulmuş ve hemen hepsi tarafından engel çıkarılmadan uyulmuştur.

Sömürgeci partilere ve diğer siyasal kurum ve kuruluşlara yönelik tasfiye kararlarına gelince, şunu açıkça belirtelim ki, aslında böyle kararlar almak ve uygulamakta gecikilmiştir. Daha doğrusu, PKK'nin siyasal çizgisi ve planları pratikte yeterince uygulanamadığı ve her yerde yeterli doğru tavır gösterilemediği için bu tür kurumlar şimdiye kadar varlık gösterebilmiştir. Birçok çevre, PKK'nin sömürgeci partilere yönelik tasfiye kararını, "PKK partileri kapatıyor ve tek parti diktatörlüğü kuruyor" diye görmeye ve göstermeye çalışmıştır. Şüphesiz böyle bir değerlendirme doğru değildir. PKK tek parti yönetimi istemiyor ve kurmuyor, mevcut durumda Kürdistan'da burjuva partilerinin var olmasına da karşı çıkmıyor. PKK'nin karşı çıktığı, sömürgeci parti ve kurumlardır, faşizmi ve özel savaşı temsil eden ve yürüten siyasi kuruluşlardır. Burjuva da olsalar, bir biçimde sömürgeciliğe ve faşizme karşı ve Kürdistan'ın ulusal-demokratik gelişiminden yana olan siyasi kurum ve kuruluşların var olmasını bizzat PKK teşvik ediyor. Fakat sol görünümlü de olsa sömürgeciliğe ve özel savaşa hizmet eden güçlerin Kürdistan'daki varlığını meşru görmüyor ve gücü yettiği oranda bu tür güçleri tasfiye ediyor.

Bu durum en açık bir biçimde eğitim olayında, TC'nin Kürdistan'daki eğitim sistemini tasfiyeye yönelik PKK faaliyetlerinde ortaya çıkmış bulunuyor. Bu tür gelişmeler karşısında Türkiye'nin bazı sahte solcuları bile feryat ediyorlar. Neymiş, TC'nin eğitim politikasının Kürdistan'daki uygulayıcıları olan öğretmenler ilericiymiş! Bu öğretmenler sivil ve suçsuzmuş! Bunu söyleyenler ve hatta bu öğretmenlerin önemli bir kısmı bile lafa gelince kendilerinin asimilasyona karşı olduklarını ve ana dilde eğitim istediklerini söyleyebiliyorlar. Hem asimilasyonun bizzat uygulayıcısı ol, hem de asimilasyona karşı olduğunu söyle! Hem TC'nin faşist ve sömürgeci eğitim sisteminin Kürdistan'daki uygulayıcısı ol, hem de ilerici! Hem bir savaş ortamında sömürgeci eğitim politikasının yürütücüsü ol, hem de suçsuz! Gerçek durum işte bu denli açıktır. TC'nin Kürdistan'da gerilladan yana olanı da değil, gerillaya karşı fiilen mücadele etmeyeni bile suçlu saydığı ve katledip göçerttiği bir ortamda, gerillanın sömürgeci eğitim politikasının uygulayıcılarını suçlu saymasını kınamak, gerçekte düpedüz TC'den yana olmak demektir. Sadece eğitimciler de değil, bundan sonra TC adına görevli herkes Kürdistan'da sömürgeciliğin temsilcisi sayılacak ve buna göre yaklaşım görecektir. Bu, ulusal kurtuluş mücadelesi yürüten herkesin hakkı olduğu gibi, Kürdistan ulusal kurtuluş güçlerinin de hakkıdır. Sömürgeciliğe tam cepheden tavır alma ve elinin ulaştığı ölçüde sömürgeciliği tasfiye etme görevi şimdiye kadar her alanda yeterince uygulanamamıştır. Bundan sonra hata ve yetersizlikler aşılarak, tasfiye etmek amacıyla sömürgeci kurumlar üzerine daha yoğun gidilecektir.

Sömürgeciliğin etkisinin kırılması ve sömürgeci kurumların tasfiye edilmeye başlanması, bunlar yerine ulusal demokratik kurumların, halkın iktidar organlarının geliştirilmesini de gerektirir. Bu, sömürgeci egemenliği tasfiye etme ve ulusal-demokratik iktidarı oluşturma sürecidir. Bu, siyasal devrimin gerçekleşmesi sürecidir. Nitekim böyle bir süreç bugün Kürdis-tan'da canlı bir biçimde yaşanmaktadır. Aslında değişik bir tarzda da olsa böyle bir süreç geçmişte de vardı. İlk gerilla gruplarının ülkeye çıkıp mücadeleyi geliştirmeye başladıkları andan itibaren böyle bir süreç de başlamıştı. Sömürgeciliğin etkisini kırıp kendi etkisini geliştirdiği oranda, sömürgeciliğe darbe vurup kendi denetimini yarattığı oranda gerilla yeni bir iktidar sürecini de başlatmış oluyordu. Gizli yeraltı üslerinden ve gece hareketlerinden başlayarak böyle bir etkinlik ve denetim olayı, yani iktidar olayı giderek gelişti. Gerilla büyüdü, etki alanını genişletti, üslenmesini, coğrafya ve toplum üzerinde denetimini geliştirdi; bunları gerçekleştirdiği oranda kendini bir iktidar gücü haline getirdi ve yeni bir iktidarı temsil etti. Bu gelişme bugün çok önemli bir noktaya ulaşmış bulunmaktadır. Tam bir örgütlülüğe kavuşturulmuş olmasa da, PKK'nin yönettiği gerillanın halk üzerindeki etkisi çok yüksek bir düzeydedir. Kırsal alanda gerillanın üslenmesi ve denetimi oldukça gelişmiştir. Artık Çinlilerin kızıl bölgeler dediği türden gerillanın üslenmesini geliştirdiği ve tamamen denetlediği bölgeler ortaya çıkmıştır. Bu denetimi geliştirme ve güçlendirme, yani **kurtarılmış bölgelere** ulaşma sorunu kendini gündemleştirmiştir. Aslında bunu yaratmak tamamen gerillanın kendi çalışmasına bağlıdır, artık TC'nin engelleyici fonksiyonu fazla kalmamıştır. Gerilla, kendini büyütebildiği ve örgütleyebildiği, yine halkı örgütleyebildiği oranda, kurtardığı ve denetimini geliştirdiği bölgeler yaratacak, yani kendi iktidarını kurabilecektir.

Geçmişte, stratejik savunma döneminde sömürgeci düşmanı yıpratan, gerillayı üslendiren ve halk üzerindeki etkinliğini geliştiren bir faaliyet yürütüyorduk. Küçük eylemlerle Türk ordusuna darbeler vurmak, halka yönelik propaganda yapmak, halk içinde küçük ve gizli örgüt çekirdekleri kurmak ve gerillayı büyütmek bunun için yetiyordu. Fakat artık bunlar yetmiyor. Denge döneminin çalışma ve çarpışma biçimleri farklılıklar arzediyor. Artık sadece küçük çarpışmalar devrimi geliştirmeye yetmiyor; düşmana küçük darbeler vuran değil, ona ciddi darbeler vuran ve hareketini sınırlandıran çarpışmalar gerekiyor. Halka sadece propaganda yapıp gizli örgütlenmeler yaratmak yetmiyor; mücadelenin geliştiği alanlarda halkın mücadeleci yaşamını tamamen düzenleyen iktidar organlarını yaratmak gerekiyor. Sadece gerillayı büyütmek ve üslendirmek değil, artık ordular kurmak ve alanları sömürgecilikten koparak kurtarılmış bölgeler veya yarı kurtarılmış bölgeler yaratmak gerekiyor. Denge döneminde gelişme böyle sağlanır. Sömürgeciliği adım adım, parça parça tasfiye etmek ve ulusal-demokratik iktidarı adım adım kurmak, yaşadığımız ve geliştireceğimiz çalışma oluyor. Küçük parçalardan başlayarak bu tür gelişmeyi giderek büyütmek, ordulaşmayı, savaşı ve halk örgütlenmesini bu tarzda geliştirmek izleyeceğimiz yoldur. Bu tür gelişmeler yarattıkça denge dönemini ilerleteceğiz, kendimizi güçlendirip düşmanı zayıflatacağız ve dengeyi kendi lehimize bozacağız.

Şimdi yoğun olarak sömürgeci

egemenliği tasfiye etme ve ulusal devrimci iktidarı geliştirme sorunu üzerinde düşünmemiz gerekiyor. Öyle ki, her sömürgeci kurumu daha kolay nasıl tasfiye edeceğimiz ve kendi iktidar organlarımızı nasıl geliştireceğimiz konusunda açık fikir ve planlarımız oluşmalıdır. En önce nerede ve nasıl bir iktidar geliştirebiliriz? Bunun alanını giderek nasıl genişletebiliriz ve kurtarılma düzeyini nasıl sağlamlaştırabiliriz? Biz, gizli yeraltı üslerinden başladık yarı açık üslere, oradan açık gerilla üslerine ulaştık. Gerilla üslerinden kızıl bölgelere, yani yarı kurtarılmış bölgelere ve giderek tam kurtarılmış bölgelere doğru gidiyoruz. Bu bölgeleri küçük parçalar halinde yaratmak ve giderek genişletmek biçiminde bir yol izliyoruz. İktidarımız böyle gelişiyor. Gerillayı buna göre ordulaştırıyoruz. İktidarı gerilla yaratıyor ve koruyor. Halkın ekonomik, sosyal ve siyasal yaşamını buna göre örgütlüyoruz. Kuşkusuz PKK bu gelişmelerin ana yönlendiricisidir. Ancak ulusal kurtuluştan yana olan ve mücadele cephesi içinde bulunan her türlü parti bu iktidar olayına katılabilir. Halk yönetim organlarının halk tarafından seçilmesi ilk olarak esas alacağımız husustur. Dünyada örneği bulunmayan seçim sistemleri geliştirebiliriz. Seçime kişilerin katılması ve tek tek bireylerin seçilmesi, hem doğru bir seçim yapabilmek, yani hak edenleri seçebilmek ve hem de geri alabilmek için en uygun tarzdır.

Önümüzde TC'nin yerel seçimleri var. PKK, demokratik olması durumunda seçimlere katılacağını ve böyle olmaması durumunda TC'nin seçimlerine karşı tavır alarak kendi seçimini yapacağını açıklamış bulunuyor. Bu süreç halkın yönetim organlarını seçmek ve özellikle gerillanın denetiminde olan bölgelerde halk iktidarını geliştirmek açısından çok önemlidir. TC'nin seçimlerine katılınırsa bu biçimde köy, ilçe ve il düzeyinde yurtsever güçlerden oluşan halkın yönetim meclisleri seçilebilir. Böyle olmasa bile PKK kendi seçimiyle yerel düzeyde (köy, kasaba ve şehir düzeyinde) halk meclislerini oluşturmak durumundadır. Artık ulusal-demokratik iktidarın yerel yönetimleri olacak halk meclislerini oluşturmak gerekiyor. Halk iktidarının gelişimi esasta böyle başlayacaktır ve bu konuda geç bile kalınmıştır. Yerel halk meclisleriyle birlikte veya hemen sonra eyalet meclislerimizi seçebiliriz. Zaten halihazırda eyalet yönetimlerimiz vardır. Bunları bir meclis düzeyine kavuşturmak, gerillayı bu meclislerle ilişkilendirmek ve eyalete ilişkin yasama ve yürütme işlevini yerine getirmesi için bu meclisleri çalıştırmak yapacağımız ivedi görev olmaktadır. Böylece eyalet düzeyinde ulusal-demokratik iktidarımız belli bir yapılanmaya kavuşmuş olur. Eyalet yönetimlerinin kurtarılmış, yarı kurtarılmış, karışık ve beyaz bölgeleri olabilir. Her bölgeye göre uygun çalışma biçimleri geliştirerek ve bunları planlayarak uygulamaya koyabilir. Daha sonra bunların bir ulusal mecliste birleştirilmesi gündeme gelir. Ulusal meclis oluşturmada sabırlı olmak ve Kürdistan'ın değişik güçlerini kapsamasına dikkat etmek önem taşıyor.

PKK'nin 16. mücadele yılında Kürdistan'da böyle bir halk iktidarının oluşum çalışması yoğun olarak yürütülecek ve bu önemli gelişme sağlanacaktır. Bu çalışma, özellikle yerel düzeydeki halk meclislerinin oluşumuyla başlayıp eyalet ve ulusal düzey biçiminde gelişecektir. Özellikle sömürgeciliğin devrimci savaşla tasfiye edildiği ve halk iktidarının parça parça kurulduğu durumlarda gelişmenin böyle olması ve halk iktidarının yerel düzeyden oluşmaya başlaması zorunludur. Ulusal düzeyden başlatmak gerçekçi değildir ve bunu zorlamamak gerekir. Savaşsız çözümler gelişseydi iktidarlaşma böyle olabilirdi. Fakat halk savaşıyla iktidarı almak, parçadan başlayıp bütüne gitmeyi gerektirir. Bir de iktidarı bu tarzda ele geçirmek uzun bir süreçtir, kısa bir süreç olarak bakmamak gerekir. Yürütülen halk savaşının gelişimine bağlı olarak bu iktidarlaşma da gerçekleşecektir. Bu da kısa sürede ve alelacele olacak bir şey değildir. Önemli olan fırsatları ve olanakları iyi değerlendirmek, gelişmenin hakkını tam vermek ve özellikle yerel ve eyaletler düzeyinde halk iktidarının inşasını geliştirmektir. Devrimci mücadelenin yükünü esas olarak bu gelişmeler omuzlayacaktır. Ancak mücadelede sağlıklı ve eksiksiz bir gelişme tutturabilmek için ulusal düzeyde yönetim organlarının inşası da elbette zorunludur.

Bazıları sorunun alelacele çözülmesini ve özellikle savaşın durmasını istiyorlar. Bunun için de, TC'den çok PKK'ye baskı yapmaya çalışıyorlar. Kuşkusuz böyleleri küçük mülk sahipleri ve varlıklı kesimlerdir ve mal varlıklarını kaybetmek istemiyorlar. Savaştan gördükleri zararın azalması ve kazançlarının artmasını istiyorlar. Elbette biz de, ille de savaş istemiyoruz. Ancak devrimin derinliğine gelişmesinden de vazgeçecek değiliz. Acil çözüm ve barış çabaları, gerçekte devrimin derinleşmesini önlemek isteyen çabalardır. Sömürgecilik varlığını sürdürmek ve savaşı dayatmak istedikçe ona karşı devrimci savaşı derinleştirerek geliştirmek ve uzadıkça bu savaşı daha da büyütüp yaymak devrimi derinleştirir ve köklü kılar. Bu da eskiyi daha köklü yıkmak ve çok daha fazla gelişme sağlamak demektir. Kuşkusuz emekçi halkın çıkarına olan da budur. Özellikle Kürdistan halkının böyle köklü gelişmeye çok büyük ihtiyacı vardır. Eskiyi yıkarken devrimci gelişmeyi açık tutmak ve bu temelde devrimi derinleştirmek PKK'nin önemli bir yaklaşımıdır ve bunu sürdürmeye devam edecektir.

PKK'nin sömürgeci kurumları tasfiye ederek geliştirmekte olduğu devrimci ulusal iktidar sürecinden, legal düzeyde çalışan ulusal-demokratik güçlerin zorlanmakta oldukları gözleniyor. Aslında mücadelenin şiddetlenmesi onların alanını biraz daraltıyor ama, gelişmelere doğru yaklaşsalardı fazla zorlanmamaları gerekirdi. Mevcut gelişmelerden zorlanmaları, esasta sömürgeciliğin etkisinden kopamamaları, ulusal-demokratik siyasete tam sahip olamamaları ve arada yalpalamalarından ileri geliyor. Halk kitleleri bunların bu durumunu iyi görmeli ve onların yanlışlarına düşmemelidir. Bu güçler de, eğer ulusal-demokratik güç olmak istiyorlarsa, siyasetlerini gözden geçirip mevcut gelişmeleri ilerletecek bir konuma kavuşturmalıdırlar.

Aslında bununla bağlantılı olan diğer bir husus da, Kürdistan ulusal birlik cephesi ve ulusal meclis oluşturma çalışmalarının durumudur. Kürdistan'da böyle tarihi gelişmelerin yaşandığı ve sömürgeci TC'nin bu gelişmeleri durdurmak için açık katliamları dayattığı bir ortamda, Kürdistan ulusal güçlerinin bir cephe ve meclis oluşturmamaları ciddi bir eksikliktir. PKK'nin bütün çabalarına rağmen, etkili bir cephe çalışması hala ortaya çıkarılamamıştır. PKK'nin, hangi siyasal eğilimde olursa olsun bütün ulusal güçleri birleştirme ve çok partili bir siyasal yapılanma oluşturma yaklaşımı ve isteği, diğer güçler tarafından gerekli karşılığı bulmamaktadır. Açıkça görülüyor ki, Kuzey-Batı Kürdistan'ın diğer grup ve partileri ulusal cephe ve meclis oluşturma yönündeki tarihi görevlerini tam olarak yerine getirmiyorlar. Düşüncede böyle bir eğilim taşıyorlar ama, pratikte gereken çabayı harcamıyorlar. Bunun olumlu bir durum olmadığını belirtmek bile gereksizdir. Birkaç yüzbin kişilik halk topluluklarının bile ulusal meclis ve iktidar oluşturdukları bir tarihsel dönemde ve Kürdistan'da büyük bir ulusal uyanışın var olduğu bir ortamda, Kürt ulusu gibi büyük bir toplumun ulusal bir meclis ve yönetime kavuşturulmamasının izah edilebilir bir yanı olamaz. Bugün TC'nin katliamlarında bu denli pervasız davranabilmesinde, bu durumun da belli bir rolü vardır. TC, yürüttüğü faşist-sömürgeci özel savaşa ve soykırıma bile Türkiye'den bu kadar destek bulurken; Kürdistan ulusal güçlerinin, soykırımı durdurmaya yönelik gerilla mücadelesini savunamaması ve ulusal kurtuluş savaşında birlik oluşturamaması anlaşılır gibi değildir. Açık ki bu durumu hızla aşmak ve ulusal kurtuluş gibi tarihi görev karşısında gereken rolü oynamak gerekiyor. Kürdistan'ın bütün grup ve partilerini, mevcut durumu yeniden değerlendirmeye, ulusal cephe ve meclis konusunda pratik görevlerine tam sahip çıkmaya ve bu doğrultuda çaba harcamaya davet ediyoruz.

Özel savaş yönetimi dağılmayı durduramıyor

Devlet nedir? Bakınca görmesini bilen herkes, bugün TC'ye dışardan baktığında bu sorunun en kapsamlı ve gerçekçi cevabını verebilir. Bir devlet olarak Türkiye Cumhuriyeti, bugün çırılçıplak meydandadır. Hiçbir yanını örtemiyor ve görüldüğü kadarıyla artık örtmeye gerek de duymuyor. Toplumdan doğan ve giderek toplumdan kopan devlet, onun üzerinde nasıl yer alır? Bir toplum için devlet ne kadar gerekli, ne kadar gereksizdir; ne kadar yararlı, ne kadar zararlıdır? Çeşitli toplumsal kesimler, sınıflar karşısında devletin duruşu nasıldır? Devletin esas kurumları ve tali kurumları hangileridir ve bunlar nasıl düzenlenmişlerdir? Toplumu yönetme ve denetim işlevini devlet nasıl yerine getirmektedir? Bireyle devletin karşılıklı duruşu nasıldır? Benzer bütün soruların cevabı bugün en iyi TC'ye bakılarak verilebilir. Sadece toplumsal ilişkileri düzenleme işlevini yerine getirecek bir siyasal yapının da nasıl olabileceği ve nasıl işleyebileceği konusunda doğruya en yakın görüşler yine TC'ye bakılarak oluşturulabilir.

Bir devletin bütün gerçek yapısıyla çırılçıplak ortaya çıkması, onun güçlü ve sağlam olduğunu değil, zayıf ve dağılmakta olduğunu gösterir. Bir devrimle karşı karşıya olan, yıkılmanın eşiğinde bulunan devletler böyle çırılçıplak meydana çıkarlar. Güçlü ve sağlam devletler, varlığı en az görünerek toplumu yönetmesini bilen devletlerdir. TC devletinin mevcut görüntüsü, her yönüyle onun yıkılmakta olduğunu dile getiriyor. TC'nin bugün Kürdistan'daki varlığı, tamamen ulusal kurtuluş hareketinin örgütlenme düzeyine bağlı bulunuyor. Yani eğer askeri düzeyde bile olsa egemenliği varsa, bu bizim zayıflığımızdandır. TC devleti Kürdistan'da toplumsal işlevini ve toplum içindeki yerini artık tamamen kaybetmiştir, hükmünü tamamlamıştır. Bundan sonraki varlığı, gerillanın ve halkın örgütlenme oranına bağlı olacaktır. Gerilla ve halk az örgütlenirse devlet çok var olacak, gerilla ve halk çok örgütlenirse TC devleti azalıp tükenecektir.

Kürdistan'daki durumu böyle olan TC'nin bugün ayakta kalmasını sağlayan en önemli etkenler, Türkiye solu ve halkının durumu ile dış destektir. Bir siyasal egemenlik ne kadar çürürse çürüsün onu yıkan olmazsa yıkılmazmış ve yıkılmıyor da. Bugün TC'yi yıkılmaktan alıkoyan şey, onu yıkacak güçlerin olmaması oluyor. Yoksa TC devleti kendi güçleriyle ayakta durabilecek bir konumu kaybetmiş bulunuyor. Özellikle son üçdört yıldır durum tamamen böyledir. Bu durum, Türkiye halkının ne denli köleleştirilmiş ve güçten düşürülmüş olduğunu gösteriyor. Üzerindeki bir cesedi bile kaldırıp atamayacak ve cesetle birlikte yaşayacak bir hale getirilmiş olduğunu ifade ediyor. Aynı zamanda Türkiye solunun ne olup olmadığını da çok iyi ortaya koyuyor. Denilebilir ki, günümüzde TC'nin mevcut yapısıyla ayakta kalmasını sağlayan en önemli şey, onu yıkacak bir sol ve demokratik hareketin bulunmamasıdır. Gerçek durum budur, gerisi laf salatasıdır. Bugün Türkiye solunun en devrimcisi olduğunu söyleyenler bile barıştan söz ediyorlar. Halbuki solcular, sosyalistler, emperyalist savaşa karşı barışı savunurlar. Bugünkü savaş ise, devrim ile karşıdevrim cepheleri arasında süren bir savaştır. TC'nin yürüttüğü faşist-sömürgeci kirli savaşken, PKK dört dörtlük bir devrimci savaş, bir halk savaşı, hem de adı bile inkar edilen bir halkın ulusal kurtuluş savaşını yürütüyor. Bugün genel planda "savaş dursun" demek, bir anlamda "devrim dursun" demekle eş anlamlıdır. Olan şu: Türkiye'de faşizme karşı savaşamayanlar, Kürdistan ulusal kurtuluş savaşından yana olma yürekliliğini de gösteremiyorlar. Daha da ilerleyerek "savaş dursun, barış olsun" çizgisine varıyorlar. Bu slogan da eyleme geçmeyip sadece söz olarak kalınca, solculuk adına yapılan yalnızca kötümser bir sızlanma oluyor.

TC'nin ayakta kalmasında dış desteğin rolü sanıldığından da fazladır. Bu gerçek, özellikle son yıllarda iyice açığa çıkmış bulunuyor. ABD ve Almanya başta olmak üzere emperyalist devletler, TC'yi yoğun olarak destekliyorlar ve adeta bir silah ve cephane deposu haline getirerek PKK'ye karşı savaşmaya yöneltiyorlar. Özellikle Almanya, TC'yi PKK'ye karşı savaşa yöneltmekte ve adeta zorlamakta başı çekiyor. Bu güçler açıkça savaş kışkırtıcılığı yapıyorlar. TC'yi, PKK'ye karşı savaştırarak kendilerine daha çok muhtaç ve bağlı hale getiriyorlar. Günümüz TC yönetenleri, bunu göremeyecek kadar bile kördürler. Bu dünyada artık eski yapılarını sürdüremeyeceklerini ve Kürtleri eskisi gibi egemenlik altında tutamayacaklarını, yürüttükleri savaşın sadece kendilerinin sonunu getireceğini anlayamayacak kadar beyinsizdirler. Neredeyse kendilerini dünyadaki sınırları koruma bekçisi haline getirecekler. Halbuki şöyle bir çevrelerine baksalar, hiç kimsenin kendileri gibi olmadığını rahatlıkla görebilirler. Örneğin, bir Rusya, eski sömürgeleriyle şimdi bir topluluk halinde yaşayabiliyor. İngilizler, eski sömürgeleri ile "İngiliz Milletler Topluluğu" adı altında birlikte bulunabiliyorlar. Bir de Türkiye'nin eski sömürgelerine, kendinden ayrılan ülkelerle TC'nin ilişkilerine bakalım. Hepsiyle kanlı bıçaklıdır, hiçbirisiyle ciddi ve güvene dayalı bir ilişkisi yoktur. Neden? Türk egemenliği güçlü bir yayılmacı ruh ve diktatör öz taşıdığı, demokrasiyi ve paylaşmayı asla kabullenmediği için bu böyledir. Bu gerçek şimdi kendisini Kürdistan'a yönelik yaklaşımında göstermektedir. Eğer ABD'nin gücü TC'de olsa dünyayı bir günde yutmak isteyeceğinden asla kuşku duymamak gerekir. Bugün dünyadaki sınırların değişmezliğinin bekçisi olmaya çalışması, sadece güçsüz olması ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında başarısız kalması nedeniyledir.

Bugün bu konumda olan TC devleti, Mart 1994'e kadar PKK'yi bitireceğini ilan etmiş bulunuyor. Tansu Çiller bunu "ya bitecek, ya bitecek" diye ifade ediyor. Bu program, 1993 baharında uzun bir operasyonla yaratılan Tansu Çiller hükümetinin programı, bu hükümetle oluşturulan özel savaş planı oluyor. Tansu Çiller, kendi geleceğini bu özel savaş planının durumuna bütünüyle bağlamış görünüyor. "Mart'a kadar PKK'nin bitirilmesi" planının içeriği, esas olarak gerillanın sınırlandırılmasından oluşuyor. Gerillayı sınırlandırmak, PKK'yi askeri bakımdan kendilerini zorlayamaz hale getirmek ve böylece tes-

limiyete zorlamak veya etkisiz kılmak, yani tasfiye etmek istiyorlar. Gerillanın sınırlandırılması ise, Erzurum'dan Maraş'a kadar olan alanı tutarak gerillanın Türkiye'ye yayılmasını engellemeyi, gerillanın üslendiği kırsal alanlardaki halkı göçerterek gerillayı halktan tecrit etmeyi, gerillayı destekleyen kitlelere yönelik katliamlar düzenleyerek onları sindirmeyi ve örgütlülüklerini dağıtmayı, böylece dağlık alanlarda tecrit edilmiş ve halkla ilişkileri kesilmiş gerilla güçlerini çeşitli biçimlerde zorlayarak ve darbeleyerek zayıflatmayı, yani etkin ve yaygın savaş yapamaz hale getirmeyi içeriyor. Böylece PKK'yi kentte ve kırda arasıra eylem yapan bir güç durumuna güşürmek ve "teröre karşı mücadele ediyoruz" diyerek işleri götürmek istiyorlar. Yani bir bakıma ETA ve İRA'nın durumuna benzer bir hale getirmeyi umut ediyorlar. "Bask modeli" dedikleri de işte bu oluyor. Geçenlerde günlerce süren "Bask modeli" tartışmasının öyle durup dururken ortaya çıkmadığı, özel savaşın yeni planının esas aldığı bir husus olduğu anlaşılıyor. Böyle olunca, TC'nin Sivas, Erzincan, Erzurum gibi alanlarda bir süredir yoğun olarak yürüttüğü çalışmalar daha iyi anlaşılıyor. Tabii bu alanlarda gerillanın yayılmasına karşı çıkan sözde solcuların, gerçekte TC'nin ve özel savaşın yürüttüğü plana nasıl bağlı oldukları da anlaşılıyor.

Mart'a kadar gerillayı sınırlandırma planını pratikte başarıya götürmek, özel savaş yönetiminin esas amacı ve hedefi oluyor. "PKK'yi bitirme" sözüyle bunu ifade ediyorlar. Bütün güçlerini ve imkanlarını bu doğrultuda seferber etmeye çalışıyorlar. Ve bunu, 1992 yılında olduğu gibi, içte ve dışta bütün gericiliği birleştiren bir karşı-devrim cephesi düzeyinde yürütmek istiyorlar. Böyle bir cepheyi yeniden oluşturmak ve harekete geçirmek için çok yoğun bir çaba harcıyorlar. Bunun için yeniden Güney Kürdistan'a yükleniyorlar. Size şu kadar kredi veriyoruz diyerek, biraz yiyecek ve giyecek göndererek, silah ve cephane vererek, geniş çaplı bir ajan şebekesi örgütlemeye yönelerek, Saddam yönetimiyle ilişkiye geçip Güneyli güçler üzerinde baskı ve tehdit oluşturarak ve buna benzer akla gelen her türlü yönteme başvurarak Güney Kürdistanlı güçleri kendileriyle birlikte PKK üzerine saldırtmaya çalışıyorlar. Böylece karşı-devrim cephesinin bu ayağını yeniden güçlendirmek, Güney Kürdistan'daki elverişli durumdan PKK'nin yararlanmasını önlemek ve Kuzey-Batı Kürdistan'ı kuşatma altına almak istiyorlar.

Bununla birlikte Türkiye ve Kuzey-Batı Kürdistan'da da özel savaşı seferberlik düzeyinde yoğunlaştırıyorlar. Özel savaş yönetiminin başı Doğan Güreş, "Alçak şiddetli bir savaş" diyerek, hem yaptıklarının adını koyup savaşı kabul etmiş oluyor, hem de Amerika'nın "Düşük yoğunluklu savaş" stratejisine bağlı çalıştığını gösteriyor. Başından beri halkın ve devrimci güçlerin kanı üzerinde politika yapmış olan Demirel, adeta savaş histerisine tutulmuş gibi her gün durmadan nutuk atıyor; bu biçimde herkesi özel savaş cephesi etrafında birleştirmeye, farklı düşüncelerin oluşmasını önlemeye ve başarısızlık içinde olan güçlerinin moralini yükseltmeye çalışıyor. Kendini Doğan Güreş'in atına bağlamış olan Tansu Çiller, "Teröre doğru teşhisi ilk defa biz koyduk, terör kentlerde milis hareketine dönüşmüş, özel birliklerle onların üzerine gidip sonuç alacağız" diyerek, gerillaya değil halka karşı savaşacaklarını açıkça ilan ediyor. Fakat Tansu Çiller açıkça yalan söylüyor. Bir kez kendisinin savaştan hiç anladığı yok ve başkalarının söylediğini tekrar ediyor. Yani teşhisi özel savaş yönetimi koyuyor ve o da Çiller'in belirttiği teşhisi çok önceden koymuş bulunuyor. Çok önceden Demirel, "Bataklığı kurutacağız" diyerek aynı şeyi ifade ediyordu. Ve bu bataklık kurutma planı çoktan beri uygulanıyordu. Yani Çiller'in yapacağını söylediğinin hiçbir yeniliği yok; köyde ve kasabada katliamları daha da artırmaktan başka. Halka karşı savaş ilan ettiğini açıkça söyleyen Çiller, "Kürtlükleriyle istedikleri kadar övünsünler, başka da bir hak istemesinler" diyerek, Kürtleri kendileriyle övünmeye çağırıyor. Bu, Çiller hükümetinin Kürt sorununa getirmiş olduğu çözüm oluyor. TC, boş övünmekle kendini aldatanları yönetmenin çok kolay olduğunu Türklere yaptığı uygulama ile iyi anlamış olacak ki, aynı şeyi şimdi de Kürtler üzerinde uygulamak istiyor.

Özel savaş yönetiminin, yeni planı uygulamaya, basına brifing vererek başladığı biliniyor. Yaz boyunca yoğunlaştırdığı özel savaş uygulamalarını kışa doğru zirveye çıkarmış bulunuyor. Sivas, Erzincan ve Erzurum hattında koruculuğu yaygınlaştırarak, ilerici-yurtsever güçleri göçe zorlayarak, iç çelişkileri ve katliamları geliştirerek gerillanın Türkiye'ye yayılmasının önüne bir duvar oluşturmak istiyor. Dağları bombalama, köyleri yakıp yıkarak boşaltma, kasaba ve kentlere yönelik düzenlediği katliam saldırılarıyla halkı sindirme çabalarını iyice yoğunlaştırıyor. Tabii bunlarla da yetinmiyor ve bu konuda her şeyden yararlanmak istiyor. Spor, sanat vb. hususları bu doğrultuda yaygın olarak kullanıyor. TC, tarihinde ilk defa bir "Din şurası" topluyor ve bunu da özel savaş amacıyla kullanıyor. Özel savaş için KDV'yi artırıyor ve bütçesinin hemen tamamını savaşa ayırıyor veya ona bağlı hale getiriyor. Kürdistan'daki devlet görevlilerine ve savaşan güçlere verilen "Apo zammı"nı sürekli artırıyor. Yeni katliam timleri örgütleyip sürekli Kürdistan'a sürüyor. MHP'li faşistleri yurtsever halka karşı yeniden faaliyete geçiriyor. Bunlar yetmiyor, eski terör yasasını yeniden düzenlemeye ve yeni bir terör yasası hazırlamaya çalışıyor. Öyle bir yasa ki, insani her türlü duygu, düşünce ve davranışı terörizm sayıyor. Çıkarılmaya çalışılan yeni terör yasası, açıkça demokrasiyi terörizm olarak ilan ediyor. Özel savaşın çeşitli kurumları DEP üzerine, legal düzeydeki demokrat-yurtsever güçler üzerine yükleniyor. Yeniden idamlar gündeme getiriliyor. Tansu Çiller, bazı DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılacağını söylüyor. Bununla, milletvekillerini ve DEP'i korkutup teslim almayı, DEP çatısı içinde birleşen ulusal-demokratik güçleri bölmeyi, böylece Kürtlerin birliğini parçalamayı ve Kürt cephesini dağıtmayı amaçlıyor. "Kürtlükleriyle övünme" karşılığında bile Kürtlerin PKK'den uzak ve PKK'ye karşı durmasını istiyor.

Aynı çabayı dışarda da Almanya yürütüyor. Çiller'le aynı dönemde Alman hükümeti de, "bütün Kürtleri ve Kürt örgütlerini PKK'yi kınamaya ve PKK'den uzak durmaya" çağırıyor. Almanya, PKK'nin Güney Kürdistanlı güçlerle iyi ilişkiler içinde olmasını engellemek, yine Kuzey-Batı Kürdistan cephesini ve ulusal meclis çalışmalarını sabote etmek için yoğun bir çaba harcıyor. Kuzeyli ve Güneyli Kürt örgütleri üzerinde, PKK ile ilişki ve cephe kurmamaları için gizli ve açık baskı uyguluyor. Almanya bunlarla da kalmıyor, Almanya'daki Kürt yurtseverlerinin dernek ve evlerine yönelik sistemli bir saldırı yürütüyor. Adeta Alman kontrgerillası pratik eğitimini Kürt yurtseverlerine yönelik saldırılarla yapıyor. Bu da yetmiyor, meclis başkanı Hüsamettin Cindoruk'u Almanya'ya davet ederek, Çiller'in yarım bıraktığı işleri tamamlatırmak istiyor; Çiller'in ikna edemediği güçleri Cindoruk'un ikna etmesini sağlamaya çalışıyor. Fransa, Almanya'dan geri kalmamak için, Kürt yurtseverlerine yönelik saldırılara başlıyor. ABD ise, "dünyanın en tehlikeli terör örgütü PKK'dir" diyerek hepsinden önde olduğunu göstermek istiyor. Emperyalist devletler, TC'nin Lice'de gerçekleştirdiği vahşi katliamı değil de, ona tepki gösteren Kürtleri kınıyorlar. Yani katilin caniliğini değil de, kurbanın çırpınmalarını kınamış oluyorlar. Böylece PKK'ye ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı, emperyalist devletlerden Barzaniler'e kadar uzanan uluslararası karşı-devrim cephesi yeniden birleşmiş oluyor.

Ancak bu uluslararası karşı-devrim cephesi, 1992'dekine göre çok zayıf ve dağınıktır. Emperyalist devletler, Çiller hükümetinin Mart 1994 planına onay vermişlerdir ve bu nedenle Kürdistan'daki vahşi katliamları adeta görmezden, duymazdan geliyorlar. TC'nin PKK'yi yok etmesini canı-gönülden istiyorlar. Ancak bunun gerçekleşmesinden büyük ölçüde kuşku duyuyorlar ve bunun gerçekleşmemesi durumunda daha güçlü bir PKK ile karşı karşıya gelmekten korkuyorlar. Yine salt askeri yöntemle ve inkar politikasıyla PKK'nin geriletilemeyeceğine ve Kürt sorununun çözülemeyeceğine inanıyorlar. Bunun için Kürtlere kültürel düzeyde bile olsa bazı hakların verilmesini gerekli görüyor ve bunu TC'den istiyorlar. Yani emperyalist devletler, TC'nin yürüttüğü uygulamanın başarılı olacağına inanmıyorlar ve farklı taktikler düşünüyorlar. Bu da onları güvensiz, yapılan uygulamaya desteklerini zayıf ve kendi aralarında çelişkili kılıyor. 1992'de emperyalist devletlerin bu cepheye katılımı çok daha ileri düzeydeydi. 1992'de Güney Kürdistanlı güçlerin katılımının da çok daha ileri düzeyde olduğunu herkes biliyor. Karşı-devrim cephesinin bu ayağı da iyice zayıflamış durumdadır. TC, 1992'deki gibi ve o düzeyde Güneyli güçleri PKK'nin üzerine süremiyor. Bir de PKK'nin taktikleri karşısında bunu yapamıyor. TC'nin Saddam yönetimiyle ilişkileri ve Kürt sorunundaki tutumu Güney Kürdistanlı güçleri korkutuyor. TC, Güney Kürdistan'da-ki hükümeti muhatap kabul etmediği gibi, örgütleri de muhatap almıyor artık. Yaptığını söylediği yardımları kendi ajanları olan ağalara veriyor ve bunu da bizzat kendisi dağıtıyor. Yani TC Güney Kürdistan'a yardım yapmıyor, aslında ajan satın alıyor ve örgütlüyor. Güney'de TC kendi örgütlenmesini bu şekilde geliştiriyor. Yani cephenin bu ayağı iyice dağınık ve TC'nin geçmişteki gibi birleştirmesi de mümkün değil. Yine Suriye, İran ve diğer komşu devletlerle ilişkileri de düzelmiyor, aksine daha da bozuluyor.

Özel savaş yönetiminin "milli mutabakatı" da 1992'deki düzeye ulaşmıyor. Verilen brifing ve talimatlar gereği basın bir süre tam bir özel savaş borazanı olarak çalıştı. Ancak zaman ilerledikçe bu durum bozulmaya ve farklı sesler, askeri çözümün mümkün olmadığını söyleyen yazılar çıkmaya başladı. Yani insanlara sürekli yalan ve inanmadığı şeyleri söyletmek ve yazdırmak mümkün olmuyor. Biraz fırsat bulununca farklı görüşler yazılmaya ve söylenmeye başlanıyor. Bütün çabalarına rağmen, özel savaş yönetimi, çeşitli çevreleri kendi görüşünde tutamıyor. Sermaye istikrar istiyor ve bu nedenle TÜSİAD savaşa karşı çıkıyor, özel savaş yönetiminin aksine şiddetin azaltılıp reformlar yapılmasını istiyor. Kürdistan'da savaşın içinde olan subaylar giderek daha çok "savaşın çözüm getiremeyeceğini" dillendiriyorlar. Çeşitli çevreler ve demokratik kuruluşlar benzer görüşleri dile getiriyorlar. Kürt sorunu ve çözümü tartışılıyor, bu konuda çeşitli komite, girişim ve platformlar oluşuyor. Aslında yöneticiler de dahil çok geniş çevreler, gerilla karşısında başarısız kaldıklarını, gerillayı savaşla altetmelerinin mümkün olmadığını görüyor ve içten içe "Kürtlere hakları verilmeli" diye düşünüyorlar. Ancak bunu hiç kimse dile getiremiyor, herkes birbirinden korkuyor. Çünkü bunu söylemek idamlık suç.

Özel savaş cephesindeki dağılma bundan da fazla. Kürdistan'a gönderecek memur ve asker bulamıyorlar. Bunun için "Apo zammı"nı sürekli artırıyorlar. Yaygın bir asker kaçaklığı var, bunların peşine düşüyorlar ve öğretmenleri bile askere alıyorlar. Yeni paralı ordular örgütlemeye çalışıyorlar. Koruculuğu sürekli hale getirmek istiyorlar. Böylece Kürdistan'da savaşacak güç bulmaya çalışıyorlar. Bir de yönetimin kendi içinde yoğun çelişkiler var ve bunlar çatışmaya da dönüşüyor. Savaşta başarısızlığı yaşayanların birbirine düşmesi elbette doğaldır. 1991 yılından beri sivil ve asker kesimlerden böyle öldürme olayları meydana geliyor ve giderek ordu içindeki durum gerginleşiyor. Eşref Bitlis'in öldürülmesi, eski Kara Kuvvetleri Komutanı'nın emekli edilmesi giderek Cem Ersever çevresinin ölümüne kadar ulaştı. Bu arada Özal olayı iyice dikkat çekici hale geldi. Bu tür çelişki ve çatışmalar için, Amerika ile Almanya'nın Türkiye üzerindeki mücadelesi deniliyor. Birinci cumhuriyetçilerle ikinci cumhuriyetçiler arasındaki hesaplaşma deniliyor. Kürdistan'da daha fazla şiddet uygulamak isteyenlerle daha az şiddet uygulamak isteyenler arasındaki kapışma deniyor. Genelkurmay'ın tüm yönetimi ele geçirmesi ve farklılıkları tasfiye etmesi deniliyor. Bunların hepsinden de bir parça bu işin içinde olabilir, o fazla önemli değildir. Burada önemli olan, TC yönetimi içinde böyle bir çelişki ve çatışmanın olması, bunun Kürdistan'daki savaştan kaynaklanması, bu çelişkinin giderilmesinin mümkün olmaması ve TC yönetimi içinde bu tür çelişkilerin komplolarla çözülmesidir. Yani özel savaşın her yerde uygulanmasıdır. Özel savaş cephesinin hızlı bir dağılma ve çözülme içinde olması ve bunun durdurulamamasıdır. Bu durumda, eğer yakında "banyoda ayağı kayıp düşerek Demirel'in öldüğü" haberini duyarsak fazla şaşmamalıyız.

Katliamların yoğurduğu öfkeyi tam zafer yürüyüşüne dönüştürelim

Deyim yerindeyse dananın kuyruğu Mart'ta kopacak. Eğer "PKK'yi bitirme" planı başarısız kalır ve PKK savaşacak durumda olursa, ki böyle olacağını özel savaş yönetimi de biliyor, o zaman özel savaş yönetiminin kaderi tamamen PKK'nin elinde olacak. Kaderi düşmanının elinde olan bir yönetimin de, en zayıf yönetim olacağı açık. Bu durumda eğer bir ateşkes olmazsa (Doğan Güreş'in bütün iktidarı elinde toplamaya çalışması, diktatörlük olasılığını yarattığı gibi, ateşkes ve çözüm arama olasılığını da yaratıyor) veya PKK yeni bir ateşkes yapmazsa (güçsüz düşen özel savaş yönetimini masaya zorlamak için PKK bu taktiğe başvurabilir), tersine PKK savaşı dayatır ve geliştirirse, o koşullarda yerel seçimlerin olup olmaması fazla bir önem taşımayacak ve ciddi siyasal gelişmeler yaşanacaktır. Ne olacaktır? Bir defa Tansu Çiller hükümeti gidecektir. Yine Doğan Güreş'in istifa etmesi gerekecektir. Ama istifa mı edecektir, yoksa yönetimi tamamen eline mi alacaktır, orası belli değildir. Özel savaşın başarısızlığının ve yenilgisinin kesinleştiği ve adam değiştirmekle savaşın kaderinin değiştirilemeyeceğinin kesin ortaya çıktığı koşullarda, TC yönetiminin kendini nasıl yenileyeceği ve ne tür olaylar gelişeceği hakkında şimdiden bir şey söylemek çok zordur. Ancak özel savaş yönetiminin ve TC'nin çok ciddi bir dağılmayı yaşayacağı ve önemli bir siyasal durumun ortaya çıkacağı söylenebilir.

Duruma böyle bakılırsa, o zaman PKK'nin de, sadece kış döneminde özel savaş saldırılarını boşa çıkarmaya çalışmakla yetinmeyeceği ve baharda ortaya çıkacak önemli siyasal duruma göre de kendi hazırlıklarını yapması gerekeceği açıkça görülür. Nitekim PKK de sürece böyle yaklaşmaktadır. Başkan Apo, özel savaş yönetiminin "Mart'a kadar bitirme" planına karşı PKK planının da "1994 Newroz'una 30 bin gerilla ile girmek" olduğunu açıklamıştır. PKK'nin bu hedefinin hem özel savaş planını boşa çıkarmayı ve hem de bahardaki gelişmelere hazırlanmayı içerdiği açıktır. Ve bu hedefi gerçekleştirmek de bir hayal değildir. Sadece devrimci gelişmelerin insanları mücadeleye daha yoğun çekmesi değil, bununla birlikte TC'nin vahşi saldırı ve katliamlarının da insanları yoğun olarak gerillaya katılmaya yönelttiği ve zorladığı bir ortam yaşanmaktadır. TC'nin halka dayattığı katliamlar, gerillayı tek yaşam ve güvenlik alanı haline getirmiş durumdadır. Bu nedenle, şimdiye kadar görülmemiş bir yoğunlukta gerillaya akış yaşanmaktadır. Bu katılımı hızla sürdürmek ve sadece gerillayı büyütmek biçiminde değil, önümüzdeki süreci artık ulusal ordulaşma süreci olarak ele alıp buna göre çalışmaları yürütmek gerekir. Bunun için mevcut gerilla çekirdeği, onun eğitim ve tecrübesi, yine yerleşim ve donanımı yeterlidir. Bu güçle orduyu elli bine, yüz bine tırmandırmak mümkündür ve dönem itibariyle gereklidir de. PKK, önümüzdeki dönemi böyle ele aldığını açıklamış bulunuyor.

Demek ki, PKK'nin 16. mücadele yılında en önemli devrimci hedef, gerillayı ulusal ordulaşma düzeyinde geliştirmek oluyor. Yine gerilla üslerinden kurtarılmış bölgelere ulaşmak planlanıyor ve uygulaması gündemleştiriliyor. PKK, özel savaş yönetiminin "PKK'yi bitirme" planını, ordulaşmayı ve savaşı böyle ele alarak karşılıyor. Yine PKK'nin savaşı sadece Kürdistan'la sınırlandırmayacağı, kırda ve kentte Türkiye'ye yaymak için de elinden gelen çabayı harcayacağı, böyle mücadele etmek isteyen Türkiye devrimcilerini her türlü güçle destekleyeceği ve böylece faşist-sömürgeci rejimin toptan dağılma sürecini hızlandıracağı anlaşılıyor. Aslında bu, PKK'nin henüz başvurmadığı, belki de başvurmakta geç kaldığı, ama sürekli elinde tuttuğu çok önemli bir olanak ve taktik açılımdır. Devrimin daha başvurmadığı böylesine çok önemli olanakları ve gelişme alanları varken, karşı-devrim güç ve taktikte bütün olanaklarını kullanmış ve artık sona gelmiş durumdadır.

Ordulaşmayı geliştirmek ve savaşı yaymakla birlikte iktidarlaşmayı da adım adım geliştirmek bu dönemin önemli bir görevi olmaktadır. Kurtarılmış bölgeler ve sağlam üsler geliştirmek, yerel ve eyaletler düzeyinde

Devamı 31. sayfada

PKK 16. mücadele yılında tam zafer yürüyüşüyle ...

Baştarafı 30. sayfada

halk yönetim organlarını tesis etmek artık güncel görev durumundadır ve bunların çalışmaları sürmektedir. Bunlarla birlikte ulusal birlik cephesini ve ulusal meclisi yaratma çalışmaları da gelişmekte ve PKK, Kürdistan'ın bütün ulusal güçlerini bu tür organlarda birleştirmek için büyük bir sabır göstermekte ve yoğun çaba harcamaktadır. PKK'nin bütün ulusal güçleri birleştirme, demokratik ve çok partili bir ulusal yönetim geliştirme konusunda gösterdiği bu büyük sabır, dikkat ve çaba, bu tür güçler tarafından yanlış değerlendirilmemeli, bu durum bir muhtaçlık olarak ele alınmamalı, böyle bir yanılgıya düşülmemeli ve bu tür çalışmalar çok fazla sürece yayılmadan gerekleri yerine getirilmelidir.

Belirttiğimiz bu temel görevleri başarmak, elbette savaşa doğru yaklaşmakla ve özel savaşı her alanda boşa çıkaracak taktikler geliştirip uygulamakla olur. Yani yakında savaşın biteceği beklentisiyle değil, tam askeri zafer çizgisinde işleri yürütmek gerekir. Geçen ateşkes girişiminin çeşitli çevreler üzerinde bu tür etkisinin olduğu gözlenmektedir. Savaşı yürütemez hale gelen özel savaş yönetimi, el altından "PKK'nin ateşkes yapmak istediği" gibi asılsız haberler yaymaktadır. Çeşitli hümanist ve demokratik çevreler ateşkes yapılması için sürekli çağrılar yapmaktadır. Ancak bunlar sadece söz ve dilektir, başka bir geçerliliği yoktur. Bu tür sözlerden, gerçekmiş gibi etkilenmemek ve hemen olacakmış beklentisi içine girmemek gerekir. Savaş içindeki hata ve yetersizlikler üzerinde bu tür anlayışların etkisinin olduğu da görülmektedir. Yani hata ve eksikliklerin bir kaynağı da bu oluyor. Yine bu durum, halkı bir beklenti içine sokarak, mücadeleye daha aktif katılmaktan, yaşamını devrimci savaşa göre düzenlemekten uzak kalmaya, durumu idare ederek savaşın bitişini beklemeye yöneltiyor. Bunlar doğru değildir ve hiç kimse kendini böyle avutmamalıdır. Yurtsever halkımız bu tür şeylere itibar etmemeli ve zaman geçirmeden savaş içinde yaşayacak şekilde kendini mücadeleye katmalıdır. Zaten yaşayabilmenin tek olanağı da artık savaşmaktır. Günümüzde savaşan yaşamakta, savaşmayan arada ezilip gitmektedir.

Yaşanan savaşın erken bitmesi, istenen ama en zayıf olan olasılıktır. Çünkü, laf anlamaz bir düşmanla savaşılmaktadır. İşte "Kürtlüğünüzle övünün"den öteye bir şey söyleyememektedir. Bu da, PKK'ye karşı olunması için verilen bir prim olmaktadır. Eğer PKK'yi ezmeyi başarırlarsa, o zaman "Kürdüm" diyene ne yapacaklarını, geçmişten çok iyi biliyoruz. Yine günümüz dünyası öyle fazla sorun çözümleyecek bir dünya değildir. Bu dünyada ancak kendini güç haline getirerek yaşayabilirsin. Bu nedenle, savaşa doğru yaklaşmak ve ordulaşmayı esas almak bizim için hayati bir olaydır. Belki de savaş onlarca yıl sürüp gider, belki de mevcut düşmanlık çok uzun sürer. TC'nin diğer halklara karşı düşmanlığı yüz yıldır sürüp gitmektedir. Zaten PKK de, tam zafer çizgisiyle ortaya çıkan ve bugün de aynı çizgiyle yürüyen bir harekettir. PKK, **Manifesto**'sunda boşuna "üç yüz yıl süren Medlerin halk olma ve yurt tutma savaşı"ndan söz etmemiştir. Şimdiki durumu da biraz öyle görmüş ve kendisinin çağdaş bir **Med hareketi** başlattığını ilan etmiştir. Biz savaşa böyle yaklaşır ve tam zafer çizgisiyle yürütürsek, bu durumda hem barışa her zaman hazır oluruz ve hem de düşmanı buna daha çok zorlarız.

Kuşkusuz savaşı böyle ele almak ve özellikle özel savaşın imha saldırılarını boşa çıkarmak, halkı savaşır şekilde örgütlemeyi ve her özel savaş yöntemine yerinde karşı taktik geliştirmeyi gerektirir. Düşmanın halkı göçertmesi, yakıp yıkarak ve katlederek bunu geliştirmeye çalışması bizim için önemlidir. Halka sadece "göçmeyin, vatanı terk etmeyin" demek yetmez, halkı koruyup savunmak ve kendini yaşatacak bir konuma ulaştırmak gerekir. Göçü engelleyecek daha etkili tedbirler geliştirmek gerekiyor. Yine kıra ve kente özel ordu birlikleri salacaklarını söylüyorlar. Kırda bu tür birlikler izlenerek pusuya düşürülebilir veya kıstırılabilir. Kentte bunları etkisiz kılacak ve boşa çıkaracak bir örgütlülüğü şimdiden geliştirmek önemlidir. Halkı terörle sindirmeye çalışıyorlar. Halk örgütlenerek ve değişik örgütlenmeler geliştirilerek bunlar hareket edemez hale getirilebilir.

Bu konuda son Lice katliamı var ve bunun iyice irdelenmesi gerekiyor. 1992 başında Kürdistan'daki birçok kasaba silahlı halk ayaklanması düzenleyecek duruma gelmişti. Böyle bir kasabaya yeterli bir gerilla gücü girse ve önceden de halk biraz hazırlanmış olsa, oradaki devlet güçleri rahatlıkla teslim alınabilir ve kasaba günlerce elde tutulabilirdi. Belki düşman kasabayı tümden katlederdi, fakat bu çok büyük bir direniş olur ve önemli siyasi-askeri gelişmelere yol açardı. Yine bir, iki derken hepsine karşı aynı şeyi yapamazdı. Ancak biz böyle bir hareket içine giremedik. Düşman, bu tür kasabaları, böyle bir konum kazandıkça, tek tek vurdu ve gelişen potansiyeli, önemli bir direniş gerçekleştirmeden dağıtmaya çalıştı. Cizre ve Şırnak'tan başlayan bu katliam girişimleri en son Lice'ye ulaştı. Ve devam ediyor. Çok açık ki, kasabalara yönelik daha etkin silahlı eylemler düzenlememek, düşmanın katliam girişimlerini önlemiyor. Yine dışardan birkaç roket vurup adeta taciz ateşi açarak çekilip gitmek, düşmanın halka daha fazla saldırmasına yol açıyor. Bu tür düşman katliamları, mevcut gelişen potansiyeli dağıttığı gibi, bir de korku ve sinme yaratıyor. Yani daha zararlı sonuçlar ortaya çıkarıyor. Lice ve devam eden benzer düşman saldırılarını iyice incelememiz ve bunlara karşı devrimi geliştirici taktik ve tedbirler oluşturmamız gerekiyor.

Lice, PKK ve ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihi açısından özgül önemler taşıyor. 1974 yılında meydana gelen Lice depremi, PKK gruplaşmasının gelişmesinde kamçılayıcı bir rol oynamıştı. Küçük bir depremde ortaya çıkan büyük hasar, yine devletin depreme yaklaşımı, hem sömürgeciliği görmede ve hem de buna karşı çıkma bilincini oluşturmada etkili olmuştu. Bu olay, PKK grubunun daha fazla Kürdistan'a yönelmesi ve devrimci çalışmaya daha sıkı sarılması gibi bir sonuç vermişti. İşte o yönelim bugünkü gelişmelerin yaratıcısı oldu. Şimdi düşmanın vahşi katliamına da benzer tarzda yaklaşmalıyız. Bu katliam olayını da, tam zafer yürüyüşünü başlatmanın bir vesilesi yapmalıyız. Düşman boşuna sevinmesin; nasıl ki depreme karşı başlayan özgürlük yürüyüşü sağlam bir parti ve ulusal kurtuluş hareketi yarattıysa, katiama karşı başlatacağımız tam zafer yürüyüşü de bağımsız ve özgür Kürdistan'ı yaratacaktır.

Bütün bunlar temelinde diyoruz ki, PKK'nin 16. mücadele yılını tam zafer yürüyüşünün en güçlü hamlesi haline getirelim. Bu yılda en güçlü ve en kalıcı zafer yürüyüşünü gerçekleştirelim. Bütün dürüst Kürdistan insanları el ele vererek, faşist TC'yi adım adım Kürdistan'dan kovmayı ve ulusal devrimci iktidarımızı parça parça kurmayı gerçekleştirelim!

Ne mutlu Başkan Apo önderliğindeki PKK öncülüğünde birleşen ve özgürlük, eşitlik, kardeşlik ve adalet için savaşan Kürdistan halkına!

Kürdistan'da yeniden doğuşun yıldönümünde...

Baştarafı 3. sayfada

kiyorsa onu yapmaktır. Yine bunun bir gereği olarak, yapılan ve daha da yapılması olası olan her türlü saldırıya karşı hazır olunmalı, asla geri adım atılmamalıdır. Büyük Bonn yürüyüşü, Fransa'daki yaygın protesto eylemleri son olmasın; benzer daha büyük eylemler için her yurtsever her zaman hazır olsun!

Bahar Newroz'dur, halkımız için yeniden doğuştur

Abdullah ÖCALAN yoldaş, "Bu kış bizim için sıcak bir kıştır... Kazanmamak için hiçbir neden yoktur" diyerek, düşman için hayati bir önemde olan bahara kadarki süreci nasıl kazanacağımızı birçok yönüyle perspektifler sunarak ortaya koyuyor.

PKK'nin önderlik ettiği devrim cephesinin her yönüyle kazanmak için avantajlı olduğu bu süreçte düşman, Kürdistan devriminin kısa sürede gerçekleşmemesi için tüm gücüyle yüklenecektir. Bütün hazırlıklarını buna göre yürütecek, düzenlemelerini buna göre ayarlayacaktır. Aslında düşman kaybettiğini bildiği bir Kürdistan'ı adeta yeniden kazanmaya çalışacaktır. Nitekim sömürgeciliği temsil eden hemen hiçbir kurum rolünü oynama imkanı bulamıyor. Örneğin son dönemlere kadar hep ekonomik yatırımları teşvik etmeye çalışan sömürgeci rejim yetkilileri, şimdi ise bu teşviklerden vazgeçiyor ve ekonomik yatırımların durdurulmasını istiyorlar. Devlet tarafından kendilerinin deyimiyle "Güneydoğu'ya götürülen bütün hizmetlerden PKK yararlanıyor." Kürdistan'a bir çeşit ambargo konulmuştur. Bu da PKK önderliğindeki ulusal kurtuluşçu otoritenin sömürgeci otoriteyi tümden işlevsiz duruma getirdiğini açıkça ortaya koyuyor. Sömürgecilerin son günlerde değişmeyen söyleminin "PKK'nin kökü kazınacaktır" şeklinde telaffuz edilmesi yaşanan gelişme durumu nedeniyledir.

Bu nedenle devletin kış sürecinde yapabileceği tek bir şey varsa o da, her zamankinden daha fazla askeri şiddettir. Düşman büyük bir yıkım savaşına hazırlanıyor. Böyle bir hazırlık temelinde bu savaşı esas alarak baharda başlatılmasına şiddetle ihtiyaç duyuyor. Son olarak bütün yasal boşlukları doldurmayı amaçlayan Terörle Mücadele Yasası böyle bir hazırlığın parçası olarak çıkarılıyor. Yine cezaevlerinde baskıların yoğunlaştırılması, davaların hızlandırılıp idam cezalarının verilmesi, demokratik basın ve diğer kurumların faaliyetlerinin çeşitli yollardan engellenmeye çalışılması yine bu döneme denk getiriliyor. Ayrıca askerlikte yaş sınırı indiriliyor, asker kaçaklarının askere alınması için tedbirler geliştiriliyor. Başbakan Çiller'in, "Şimdiye kadar söylenip de yapılmayan ne varsa hepsini yapacağız" sözlerinin dile getirildiği açıklamasından yıkım savaşına hazırlık yapıldığını anlamak gerekiyor. DEP'in adının "PKK" olarak anılmasını da dar anlamıyla değerlendirmemek gerekiyor. Rejimle aynı paralelde olmayan her şey PKK sayılıyor ve imha veya tasfiye hedefleri kapsamına alınıyor.

Kısacası bütün alanlarda Kürdistan halkına ve öncü gücü PKK'ye karşı savaş seferberliği hızlandırılıyor. "Ya bitecek, ya bitecek" sözleri, TC açısından bir ölüm kalım savaşı anlamına geliyor. Özel ordu dedikleri ölüm timleri bunun için örgütlendiriliyor. Bunlarla Kürdistan halkına ölüm saçılmak hedefleniyor. Kürdistan halkı kazanılmaya değil, tersine katledilerek sindirilmeye çalışılacaktır. Çünkü gerillanın kolay kolay yok edilemeyeceği kesinleşmiştir. Bu nedenle amaçlanan, katledilmiş ya da en azından sindirilmiş bir kitle tabanlı PKK ortaya çıkarmaktır. Bununla birlikte çok çeşitli biçimlerde komplo ve provokasyonlarla fırsatını bulup PKK'nin ileri kadrolarına yönelip kan kaybına yol açmak da düşmanın kış hedefleri arasındadır.

Yine Mart yerel seçimleri var ki, bu, TC sömürgeciliği açısından tam bir prestij ya da sınav sorunudur. Rejim şimdiden "seçim sendromu"na yakalanmıştır. ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz, "Ordu kış uykusuna yatmamalı. Yoksa seçimler tehlikeye girer" şeklinde kaygılarını dile getirirken, geleceği daha iyi gören DSP Genel Başkanı Bülent Ecevit, "Ülkemiz bölünmekle karşı karşıyadır. Seçimler bir yıl ertelensin" açıklamasında bulundu. Yine aynı açıklamasında, "Dış güçler seçim sonuçlarını Güneydoğu bağlamında referandum gibi değerlendirmeye kalkar" sözlerini sarfeden Ecevit, aslında PKK'nin Kürdistan'daki egemenlik düzeyinden emin olduğunu yansıtıyor. Nitekim seçimlerin yapılması durumunda bütün sömürgeci partilerin ittifak yapmasından bahsediliyor. Bu da PKK'nin taraf olarak görülmesi anlamına geliyor.

Öte yandan sömürgeci basın-yayın kurumları da özel savaşın bu planına göre işlev görüyor. Her günkü haberlerde "onlarca teröristin öldürüldüğü" propagandası yapılıyor. Buna sahipleri bile inanmadıktan sonra hiç kimse inanmaz. Mücadelemizin hem askeri ve hem de siyasi olarak gelişme durumu devam ediyor. Bununla birlikte düşmanın olası bütün saldırılarına ve her türlü oyunlarına karşı sağlam tedbirler alınıyor. Bu süreçte başlatılan bütün hazırlıklar da düşmanın özel savaş planını aşan ve kesin kazanmayı esas alan bir tempo ve kapasitede yürütülüyor. 1993 yılının birikimleri ve dersleri oldukça öğretici ve kazandırıcı niteliklere sahiptir.

Önümüzdeki bahar büyük gelişmelere sahne olacaktır. Halkımızın, yeniden doğuş anlamına gelen baharı yeni müjdelerle karşılaması mümkündür.

SERXWEBÛN

Abone fişi

Adı, soyadı: ....

Adres: ....

....

....

6 Aylık		1 Yıllık	
Almanya içi		Almanya içi	
42,00 DM	❑	84,00 DM	❑
Almanya dışı		Almanya dışı	
72,00 DM	❑	144,00 DM	❑

Abone hesap numarası:
Kreissparkasse Köln
Konto-Nr: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Yazışma adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 31 13
50471 Köln

Not: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yukarıdaki yazışma adresine postalayınız.

V.i.S.d.P.
Ayşe Engizek
Vogelsanger Str. 286
50825 Köln

Yazışma adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 31 13
50471 Köln

Hesap numarası
Kreissparkasse Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Ülke	Fiyat	Birim	Ülke	Fiyat	Birim
Avustralya	5,00	A$	Hollanda	4.50	hfl
Avusturya	30.00	s.	İngiltere	2.00	£
Belçika	90.00	bfr.	İsveç	16.00	skr
Danimarka	16.00	dkr	İsviçre	4.00	sfr
Fransa	14.00	ffr	Norveç	16.00	nkr

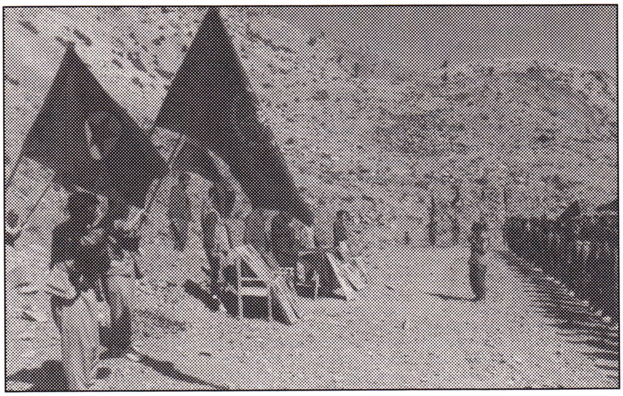
PKK 16. mücadele yılında tam zafer yürüyüşüyle ilerliyor

Kürdistan ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinin öncüsü PKK'nin resmen kuruluşunun 15. yıldönümü, 16. devrim yılına girişimiz tüm yurtsever halkımıza, sosyalist ve ilerici insanlığa kutlu olsun!

Yirmi yıllık PKK tarihinin ve 15 devrim yılının Kürdistan'da yol açtığı köklü değişiklikleri, bu temelde ortaya çıkan ulusal, sosyal, siyasi ve askeri gelişmeleri herkes görüyor. 16. devrim yılına girerken, bu değişme ve gelişmeler zirvede yaşanıyor. Faşist-sömürgeci rejim ve onun özel savaş yönetimi, bütün gücünü harcamasına, iç ve dış bütün dayanaklarını harekete geçirmesine rağmen, bu görkemli devrimci gelişmeleri önleyemediği gibi, Kürdistan'daki Türk sömürgeci egemenliğinin çözülmesini ve dağılmasını da durduramıyor. Devrimci siyasal ve askeri gelişmeler günlük hamleler halinde ilerliyor. Sömürgeci egemenliği çözdükçe, yerine ulusal devrimci otorite ve yeni bir siyasi egemenlik gelişiyor. Kürdistan'ın her tarafı günlük çarpışmalara sahne oluyor. Özel savaş yönetiminin son açıklamasına göre, 15 Ağustos 1984'ten beri Kürdistan'da dokuz bin civarında silahlı çarpışma meydana gelmiş; 1993 yılının ilk 9 ayında meydana gelen çarpışma sayısı ise, 1992 yılı toplamının üç katı imiş! Bu dokuz ayın ikisinin de ateşkesle geçtiği dikkate alınırsa, içinde bulunduğumuz süreçte nasıl yoğun bir savaşın yaşandığı ve gerillanın ne denli etkin bir harekat yürüttüğü açıkça görülür. PKK'nin 15. yıldönümünün en önemli gerçeği budur.

PKK'nin yol açtığı gelişmeleri sıralamanın fazla gereği yoktur; bu gelişmeleri herkes görüyor. PKK, Kürdistan ve Kürt halk gerçeğinin kendisidir; bugün bunu birçok düşman güç bile böyle kabul ediyor. Başlangıçta bilim ve sosyalizm gerçeğini kavradıkça, yeni bir yaşam umudu olarak PKK kendini yarattı. Bu ışıkla donandıkça Kürdistan halkı için bir yaşam umudu oldu ve bu umut onbeş yıldır Kürdistan toprağına saçıldı. Ve bugün Kürdistan gerçeğinin kendisi haline geldi. Kürdistan ve Türkiye'de yaşamın her alanına PKK olayının yön verdiğini, bizzat örgütleyerek veya etkisi altına alıp zorunlu kılarak bu rolü oynadığını bugün herkes kabul ediyor. Sadece Kürdistan ve Türkiye'de de değil, 16. mücadele yılına girerken dünyada da en çok tartışılan olgulardan biri olduğu açıkça görülüyor. Dostları daha yakından anlamaya çalışırken, emperyalist ve sömürgeci güçler ise "en büyük tehlike" olduğunu söylüyorlar. PKK yoğun olarak tartışılıyor ve herkes tarafından tanımlanmaya çalışılıyor. Halbuki PKK kendini çok kapsamlı bir biçimde açıklamış ve tanıma kavuşturmuştur. PKK'yi gerçekten anlamak isteyenlere, biraz daha dürüst davranmayı ve Başkan Apo tarafından yapılan tanımlamaları en azından incelemeyi salık veriyoruz.

"PKK, Kürdistan gerçekliğiyle bütünleşmiş, hedef olarak Türk sömürgeciliğini almış, sosyalizmle barutlanmış ve belli bir politik tutumla tetiği çekilmiş bir mermidir" diyor Genel Sekreter Abdullah Öcalan yoldaş. PKK çıkışının anlamını ise şöyle ifade ediyor: "Bu çıkış, bir talihsizliğe meydan okuyuştur. Sağı ve solu, ilericisi ve gericisi ile çağın inkarına karşı koyuştur. Yine bu çıkış, hakim uluslaşmaya karşı koyuştur; kendi kökeninden ve ruhundan kaçmaya, korkuya, bencilliğe, düşüncesizliğe, iddiasızlığa ve çokça sözünü ettiğimiz ilgisizliğe karşı koyuştur. Halen de etkili olan 'bizden adam olmaz' tutumuna, yani 'konuşamayız, örgütlenemeyiz, yürüyemeyiz, savaşamayız, kendimizin olamayız' gibi anlayışların her çeşidine karşı koyuştur. Bu karşı koyuş, arkasında süper devletler olanların bile cesaret edemediği, kendi gerçeğinin üzerine inatla yürümenin, bunun kararında olmanın ve onun cesaretini ve gücünü göstermenin savaşımıdır. Bizim bu işe el atışımız işte bu anlama geliyor." (Seçme Yazılar Cilt-V, sayfa: 349)

Bugünkü duruma ve yaşanan gelişmelere dıştan veya yüzeysel bakıp da işlerin her zaman böyle olduğunu sanmamak gerekiyor. Bugün bazıları, özel savaş güçlerinin yoğun saldırı ve katliamlarını, baskı ve daha fazla katliam tehditlerini görünce telaşa düşüyorlar, ulusal kurtuluş mücadelesinin daha da gelişmesi konusunda umutsuzluğa kapılıyorlar. Böylelerine, PKK tarihine ve PKK'nin çıkış yaptığı ortama bakmalarını ve mücadelenin gelişimini iyi irdelemelerini salık veririz. Halbuki geçmiş yıllar, umudun daha az ve zayıf olduğu, düşmanın baskı ve saldırılarının daha fazla, imkanların ise yok denecek kadar sınırlı bulunduğu yıllardı. PKK'nin çıkış yaptığı ortamda inkar ve imha siyasetinin tam bir egemenliği vardı. Kürt ve Kürdistan adını bile doğru dürüst kimse telaffuz etmiyordu. Kürdistan'da herkes kendi gerçeğinden kaçıyor, bu gerçekle ilgilendiğini söyleyenlerse aslında onu çarpıtmanın binbir türlü hünerini gösteriyorlardı. İşte böyle bir ortamda doğru bir çıkış yapan PKK, her şeyin adını yerli yerine koyarak, imkansızlıktan imkan yaratarak, her türlü zorluğu yenerek bugünkü gelişme düzeyine ulaştı. PKK sıfırdan bu düzeye gelmeyi bildiğine göre, eğer ilk çıkışına ve kendi tarihine ters düşmezse, geçmiş PKK ve mücadele gerçeğine bağlı kalınarak mücadele edilirse, her türlü sömürgeci saldırının boşa çıkarılıp zafer yolunda ilerlemenin mümkün olduğu açıkça görülür.

Bunun karşıtı olarak bazılarının da, bugünkü gelişmelere ve yaratılan olanaklara bakarak, mücadelenin çok rahat geliştiğini, olanakların her zaman çok ve hazır olduğunu, her şeyin bundan sonra da rahatlıkla yürüyeceğini sandığı görülüyor. Böyleleri, kendilerini oldukça rahatlığa, tembelliğe ve hayalciliğe kaptırıyorlar. Böylelerine de, gerçeğin böyle olmadığını söylemek ve geçmiş mücadele tarihini iyi özümsemesini salık vermek gerekiyor. Mücadelenin nasıl yokluklar ve zorluklar ortamında ve büyük bir emek harcanarak küçük imkanların birleştirilmesiyle ve binlerce can ve kan verilmesiyle geliştirildiğini göstermek gerekiyor. Bu, PKK'nin ilk çıkışındaki arılığını, temizliğini korumak ve mücadeleci karakterini daha da geliştirmek anlamına geliyor.

PKK'nin Kürdistan gerçeği temelinde çıkış yapıp şekillendiği, bu temelde bir ulusal kurtuluş mücadelesi yürüttüğü ve bu mücadelede önemli gelişmeler yarattığı biliniyor. Yani Kürdistan ulusal sorununu çözüme kavuşturmak amacıyla bir ulusal kurtuluş programı ile yola çıkan bir hareket oluyor. Buna bakarak bazıları, PKK'nin salt bir ulusal kurtuluş hareketi olduğunu sanıyorlar, hatta Türkiye'deki bazı sözde sol çevreler "milliyetçi" olduğunu söylüyorlar. PKK'nin bugün bir ulusal kurtuluş devrimini yürütmekte olduğu gerçeğine bakarak onun salt bir ulusal hareket olduğunu sanmak büyük yanılgı ve eksikliktir. Onda zarar verecek bir milliyetçilik aramak ise düpedüz şovenizmdir. Gerçeğin şöyle olduğu çok iyi biliniyor: PKK, bir sosyalist akım ve hareket olarak doğan ve şekillenen bir güçtür. Sosyalist ideoloji, onu, Kürdistan ulusal sorununa ve ulusal kurtuluş mücadelesine götürmüştür. Yani PKK, ulusal kurtuluşçuluktan sosyalist ideolojiye giden bir güç değil, sosyalist ideolojiden Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine giden bir güçtür. Ne var ki, sosyalizm bir kelimedir ve artık o kelimeyi söylemek değil, onunla neyin anlatıldığı çok önemli olmaktadır. PKK'nin sosyalizm anlayışı ve sosyalizme yaklaşımı, onu, Kürdistan ulusal sorununa ve ulusal kurtuluş devrimine götürmüştür. Geleneksel Türkiye solunun sosyalist anlayışları ise, kendilerini, Kürdistan'ı TC'ye bağlamanın sol halkaları haline getirmiştir. Bu temel yaklaşım farkı baştan beri sürüp gelmektedir.

PKK'yi salt bir ulusal kurtuluş hareketi olarak görmenin yetersiz olacağını ve onun sosyalist karakterini belirtirken Başkan Apo şunları söylemektedir: "... PKK gerçeğini ele alırken, ulusal kurtuluş savaşımı ve ona dayatılan özel savaşa yetinemeyiz. Bu yetmezliğe düşmemek için PKK öncülüğünün içeriğine bakmak gerekiyor. Yeni dönemde zenginleşen bu içeriği, dar milli sınırlara sığdırmakla ve yine diğer birçok ulusal kurtuluş örneğinde görüldüğü gibi günümüz devrimlerinden bir tanesi haline gelmekle, onlar kadar bile başarı sağlanamayacağını görüyoruz. Dolayısıyla mevcut devrimci hareket, daha fazla sosyalistleşmekle veya mevcut sosyalist deneyimlerden çıkarılacak dersler temelinde ve özellikle başarısızlığa yol açan nedenleri aşarak, yaşanılabilir bir sosyalizmi hem ilkede ve hem de uygulama düzeyinde gerçekleştirmekle karşı karşıyadır. Sosyalizme böyle yaklaşımın açık olan ilkesi kadar, onun uygulamalı örneğini de temsil etmek gerektiğinin bilincindeyiz. PKK, bunun somutlanışını gösterme iddiası ve kararı kadar, bizzat bunu yaşamında gerçekleştiriyor.

"Bu geçen kısa tarihi süre içinde bile PKK'yi böylesine savaşkan kılan nedir diye bir soru sorulsa, herhalde bunun yanıtı, PKK'nin sosyalizme böyle iddialı bir girişi yapmış olmasıdır. Daha o zaman kokusu her tarafa yayılan reel sosyalizme ve onun her türlü hastalıklarına geçit vermeyen, sosyalizme inanç duymak kadar bir bilim işi olduğuna hükmeden ve bunun bilinciyle donanmayı bütün görevlerinin önüne koyan, bu konuda politik çıkarlara alet olmayan ve ilkesel yaklaşımı esas alan, yine sosyalizmi her türlü taktik gelişmenin önünde ele alan, bunda oldukça tutarlı kalabilen ve bunun için inancını, bilincini temiz tutan bir parti olmaya büyük özen gösteriyor PKK. Onun savaşının ruhu, bu tutum oluyor. Halen eğer PKK'nin bu büyük kahramanlığına yol açan nedir denilirse, temelde yatan bu ruhtur ve bilinçtir diyeceğiz. Aynı zamanda bunu az çok yaşam tarzı haline getirmesidir. Bundan eminiz..." (Serxwebûn, sayı: 132)

PKK'yi Kürdistan ulusal sorununa ve böyle amansız bir ulusal kurtuluş savaşı yürütmeye götüren, onun sosyalizm anlayışıdır, sosyalist ideolojisidir. Ve Kürdistan gerçeğinde sosyalist ideolojinin başka yapacağı bir iş de yoktur; tabii sosyalizm adına her türlü sahtekarlık esas alınmıyorsa. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini sosyalizmden başka bir ideolojinin geliştirmesi, onun büyük sorunlarını çözebilmesi ve zorluklarını göğüsleyebilmesi mümkün değildir. Unutmayalım, bu sorunda din sömürgecilikten yana kullanıldı, kapitalist milliyetçilik sömürgecilikten yana kullanıldı, hatta reel sosyalizm bile sömürgecilikten yana kullanıldı. Bu üç sistem de Kürdistan üzerinde inkar ve imha siyasetini esas aldı, Kürt ve Kürdistan adının tarihten silinmesi yönünde hizmet etti. Bütün bunları aşan ve tarihsel gerçeğe doğru yaklaşan PKK'nin sosyalizm anlayışı oldu. PKK'nin, sosyalizmin özüne doğru, temiz ve ilkesel yaklaşımı bunu yarattı. Mevcut Kürdistan gerçeğinde ulusal sorunun çözümünü gündemleştiren PKK, kendi yapısında da sağlam bir sosyalist şekillenmeyi esas aldı. PKK öncülüğü ile, Kürdistan'da ulusal kurtuluş ve sosyalizm iç içe geçti. PKK, hiç kimsenin yanına bile yaklaşamadığı böyle zorlu bir sorunun çözümünü gündemleştirebilmek için, kendi içinde sosyalizmi sonuna kadar geliştirmek ve büyük bir militan gelişmeyi yaşamak durumunda kaldı. Hiçbir sosyalist partide görülmeyen bir militan dönüşümü, fedakarlık ve kolektivizmi kendi bünyesinde gerçekleştirdi. Bugün PKK, "gerekirse kişilikleri yedi suyla yıkayarak ve yine gerekirse ateş üstünde pişirerek pisliklerinden temizliyor ve kendi insanını böyle yaratmaya çalışıyor."

Önder Başkan Apo, PKK'nin kuruluşunun 12. yıldönümünde yaptığı konuşmada, "PKK'li olmak, her koşul altında yeniden doğuşlar yapabilmektir" diyordu. Bu, PKK'nin sosyalizm anlayışının büyük yenileyici ve yaratıcı özelliğini gösteriyor. Bugün dost-düşman herkes, bu hususları çok daha yoğun tartışıyor. PKK'lilik nedir? Nasıl PKK'li olunur? PKK'liler böyle bir mücadeleyi ve savaşı nasıl geliştiriyorlar? Bu tür sorulara cevap bulunmaya çalışılıyor. Herkes, Apoculuğun ne olup ne olmadığını biraz daha yakından anlamak istiyor. Eğer bir tanım yapmak gerekirse, bize göre Apoculuk, tarihsel bir perspektifle güncel somut durumun objektif tahlilini yapmak ve insanlığın daha fazla özgürlüğe, eşitliğe, adalete ve kardeşliğe ulaşması için çıkarsız ve ödünsüz mücadele etmektir. Buradaki çıkarsız yaklaşım en yüksek düzeydeki fedakarlığı ve kolektivizmi, ödünsüz yaklaşım ise en büyük kararlılığı yaratmaktadır. Böyle bir kararlılık nedeniyledir ki, çözmek için hiç kimsenin yaklaşamadığı, hatta herkesin bastırmaya çalıştığı bir sorunun çözümüne PKK yaklaşabilmekte ve çözüm görevini üstlenebilmektedir. PKK militanındaki fedakarlık ise, ancak büyük ideolojilerin, Hıristiyanlığın, İslamiyetin, sosyalizmin ilk çıkışındaki mensuplarının durumuyla kıyaslanabilir. PKK'nin şimdiye kadar yürüttüğü savaşa insanların katılımı, devletlerin savaşa sürdüğü insanların durumundan bütünüyle farklıdır. PKK'nin yürüttüğü savaşa insanlar, hiçbir denetim ve yaptırım gücü yokken, tamamen gönüllü ve bilinçli olarak katılmışlardır. Böyle bir katılım ve bu temelde

Devamı 28. sayfada